

BIRUINȚA ASUPRA GRIJILOR

Georg & Helen Jesze

Tiraj
mondial de
peste 60.000
de exemplare
în peste 10
limbi

Prefață de
Dr. Yonggi Cho

Biruința asupra grijilor

Soluțiile lui Dumnezeu
la problemele noastre

George și Helen
Jesze

Editura Nehemia

Titlul original publicat în limba engleză:
"Winning over Worry"
 La editura "Marshall Pickering"
 Basingstoke, Marea Britanie
 Copyright © 1988 by Georg and Helen Jesze

Copyright pentru traducerea în limba română © 1999
 Editura Nehemia - România
 Toate drepturile rezervate!

Publicat de:
 Editura Nehemia
 Str. De Mijloc 141
 Tel. 094/532823
 2200 Braşov - România

Traducători:
 Angela Hlamaga
 şi
 Gernot Nussbächer

Editor:
 Brigitte Bottesch

Consilier editorial:
 Gernot Nussbächer

Tipărit la imprimăria "Emaus" SRL Braşov
 Ediţia I, 3 000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

Jesze, Georg

Biruinţă asupra grijilor / Georg Jesze, Helen Jesze. -
 Braşov: Nehemia, 1999

160 p. : 20 cm

ISBN 973-98793-4-9

I. Hlamaga Angela; Nussbächer Gernot

28

ISBN: 973-98793-4-9

Cuprins

Prefaţă	5
Introducere	7
1 Începutul unei călătorii fără griji	8
2 Păcatul îngrijorării sau Goliat şi fraţii săi	13
3 Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre!	17
4 Prea prost pentru a-şi face griji	22
5 Furtunile vieţii	26
6 Nu este timp pentru griji	32
7 Schimbarea cursului unei gândiri negative	38
8 Timbre şi vrăbii	43
9 Umblând în credinţă	49
10 Nu vă îngrijoraţi, zicând	53
11 Aceasta este ziua	58
12 De ce eu, Doamne?	63
13 Cum se învinge "complexul lăcustei"	69
14 Prune în ştrudel cu mere	75
15 Puterea numelui lui Isus	81
16 Priviţi departe "în viitor"	85
17 Oameni sub influenţa presiunilor	90
18 Cum să învingeţi descurajarea	97
19 Cuvintele vă pot zidi sau vă pot distruge	105
20 Îngrijorarea sau Cuvântul?	111
21 Vă îngrijorează portofelul?	117
22 Gânduri de Anul Nou	126
23 De la resemnare la motivaţie	131
24 Este bine să iertaţi	136
25 Blestemul condamnării	145
26 Un psalm pentru cei care îşi fac griji	151
Epilog	157

Dedicație

Dedicăm această carte Aceluia care ne-a iubit atât de mult, încât ne-a dat darul cel mai prețios, pe Fiul Său - lui Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.

Dedicăm această carte Aceluia care a murit pentru ca noi să putem trăi într-adevăr o viață lipsită de griji - lui Isus, Fiul Dumnezeului adevărat.

Dedicăm această carte Aceluia care a inspirat unii oameni ai lui Dumnezeu să scrie Cuvântul lui Dumnezeu, prin care noi putem să învățăm și numai prin a căruia putere suntem capabili și este posibil să trăim o astfel de viață "lipsită de griji" - Duhului Sfânt.

Prefață

Nevoia de autoconservare îl determină pe om să fie neliniștit în privința necesităților de bază: hrană, acceptare, dragoste și multe alte nevoi zilnice ale vieții. Cred că toți creștem cu această grijă dar, când ne întâlnim personal cu Isus Hristos, cât de minunat este faptul că puterea Lui de a ne ierta păcatele și de a ne refăce viața ne conferă de asemenea o nouă perspectivă asupra fiecărei etape din ea! Dumnezeu începe să ne arate prin Cuvânt că El este cu adevărat Tatăl nostru ceresc și de aceea El va avea cu siguranță grijă de noi și de nevoile noastre zilnice. El începe să ne învețe să avem încredere în Cuvântul Său și în promisiunile Sale.

Când am început prima mea biserică în cartierul sărac Pulqwang Dong, o mahala a Seului, toți din împrejurimi erau săraci și la fel eram și eu. De multe ori nu am avut nimic de mâncare și nu știam nici de unde aș putea primi, dar totuși nu mi-au lipsit prea multe mese. M-am rugat și am postit multe zile; nu pentru că doream, ci pentru că trebuia. Am învățat să mă rog pentru toate și am descoperit că Dumnezeu era întotdeauna acolo. El dorea doar ca eu să învăț să mă încred numai în El în orice lucru, în loc să mă îngrijorez pentru orice lucru.

În Luca 12:22,31 este scris: "Nu vă îngrijorați cu privire la viața voastră gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru gândindu-vă cu ce veți îmbrăca... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."

Din acest principiu am înțeles că dacă eram copilul lui Dumnezeu și dacă trăiam în supunere față de voința Lui - și anume de a-L căuta mai întâi pe El -, atunci toate nevoile îmi vor fi satisfăcute. Cum am aflat aceasta? La început L-am pus la încercare în unele lucruri minore. În timp ce am început să mă rog și să-L caut, viața mea de rugăciune s-a îmbogățit. Pe măsură ce viața mea de rugăciune s-a îmbogățit, am observat că și credința mea a crescut; și când credința a crescut, nu mi-a mai fost greu să înțeleg că acolo unde El îndrumă, El și aprovizionează. Și așa a și făcut. Nu numai că El a avut grijă de hrana mea, dar mi-a împlinit și celelalte nevoi. Înainte de a-mi da seama de acest lucru, mă încredeam deja în El pentru nevoi mai mari, până în anul în care am început să construim biserica noastră de astăzi, când mă încredeam în Dumnezeu

În fiecare zi pentru cei 100.000 de dolari necesari pentru acoperirea costurilor construcției. Aș fi putut cu oare ca la începutul lucrării mele de slujire să mă încred în Dumnezeu pentru fondurile de construire a bisericii de astăzi? Nu. Dumnezeu ne conduce pas cu pas în creșterea noastră proprie, precum și în credința de a avea încredere în El pentru lucruri mai mari și mult mai mari. Nu m-aș fi putut bizui pe El pentru 10.000 de suflete până când nu aș fi avut încredere în El pentru 50, apoi pentru 100 și apoi pentru 1000 de suflete. Chiar și astăzi învăț că nu există limite în posibilitățile lui Dumnezeu de a face minuni, posibilități care ar trezi îndoieli unui om obișnuit; dar El caută bărbați și femei care să se încreadă mai degrabă în El decât să se îngrijoreze. Trebuie să ne bazuim pe El pentru lucrurile mici, apoi să continuăm să ne încredem pentru lucrurile mai mari pe care El însuși le-a implantat în inimile noastre pentru a ne încrede în El.

Puteți fi învingători în grijile voastre personale dacă începeți să vă încredeți în Dumnezeu pentru problemele mărunte, pe rând, una câte una, înainte de a le ataca pe cele mai mari. Nu contează dacă grijile se referă la familie, la serviciu sau la problemele personale de viață, probleme pe care le-ați generat datorită hotărârilor greșite sau din cauza șovăielii. Secretul învingerii grijilor începe cu dezvoltarea unei vieți de rugăciune consecvente și disciplinate și cu o părtășie și comuniune cu Duhul Sfânt, pentru că El este Cel care ne va da posibilitatea să creștem zilnic în credință.

Paul Yonggi Cho,

pastor, Bisericii Evangheliei Depline, Yoido

Seul, Coreea

Introducere

În fiecare zi am de făcut o alegere - de a mă îngrijora, de a mă agita, de a cădea pradă disperării; de a privi problemele, durerile și grijile vieții; de a nu vedea nici o stea, ci numai norii întunecoși ai apăsării... sau a-mi ridica ochii spre Dumnezeu în rugăciune și în laudă, să-I dau slavă și cinste, să-mi îndrept privirea spre El și spre ceea ce El poate face, în loc să mă concentrez asupra circumstanțelor.

Aceasta este alegerea mea din fiecare zi. Sunt liber să mă îngrijorez, să mă las pradă necazurilor, să cred că Dumnezeu m-a uitat sau să mă ridic deasupra problemelor, să știu că El este acolo pentru a răspunde nevoilor mele. Este alegerea mea să merg pe calea lumii sau pe calea lui Dumnezeu, să mă gândesc la orice îmi plutește în cap sau să gândesc în felul în care ar gândi Dumnezeu.

Este alegerea mea dacă mă îngrijorez de minciunile diavolului sau mă bucur de cuvintele lui Dumnezeu pentru mine și să le văd împlinindu-se în orice situație. Este alegerea mea să las disperarea să mă domine, să am o sănătate șubredă sau distrusă de către griji sau să arunc toate grijile asupra Mântuitorului meu.

Este alegerea mea să "mă rog și să nu-mi pierd curajul", ca și sărmana văduvă care nu s-a lăsat doborâtă de situația ei fără speranță, ci l-a învins pe judecătorul cel nedrept prin perseverența ei.

Aceasta este alegerea mea, dar și a ta.

Deși este scrisă la persoana întâi pentru a simplifica stilul, eu și Helen am scris această carte împreună. Cartea a luat naștere după ce am putut vedea, de-a lungul a 25 de ani de slujire, vieți distruse și devastate de către îngrijorări și am vrea să parcurgem unele învățături pe care noi le-am descoperit împreună și pe care încă le mai descoperim.

Suntem foarte recunoscători dr. Paul Yonggi Cho pentru că a scris "Cuvântul înainte" al acestei cărți. În scrisoarea adresată nouă, el a scris următoarele: "Titlul noii voastre cărți, "Biruință asupra grijilor", este un titlu foarte actual și necesar pentru unii dintre creștinii din ziua de astăzi care suferă din cauza stresului și a grijilor vieții".

Rugăciunea noastră este ca această carte să aducă speranță și încurajare multor oameni. Fie ca ea să arate calea spre biruință fiecărui om necăjit: celui care se îngrijorează ocazional, amatorului, cât și celui care suferă de pe urma acestei boli cronice, profesionistului, să ajute pe mulți să iasă din umbra fricii pentru a pătrunde în lumina păcii și a încrederii în Dumnezeu. Fie ca împreună să putem să facem alegerea corectă de a învăța să învingem grijile.

George și Helen Jesze

Începutul unei călătorii fără griji

În viața fiecărui om există o dorință de a reuși, de a prospera - o nemulțumire de a trăi o viață de învins; o pasiune arzătoare de a învinge, de a se ridica deasupra mediocrității. Se poate ca noi să nu știm cum să învingem o anumită situație; se poate să ne aflăm pe drumul înfrângerii și totuși, există acea sete, acea dorință de nezdruccinat de a mai avea o șansă, o nouă încercare de A ÎNVINGE!

Însuși cuvântul "a învinge" presupune un efort din partea unei persoane. Este ușor să fii un "învingător" - pur și simplu nu faci nimic! Dacă visezi aiurea, sperând că lucrurile se vor îndrepta de la sine, așteptând ca binecuvântările lui Dumnezeu să cadă în poală fără nici un efort sau fără cooperare din partea voastră, atunci vă aflați cu siguranță pe drumul eșecului.

Oamenii au ieșit învingători în multe domenii ale vieții. Au reușit în ciuda multor greutăți. Au învins, iar atitudinea lor hotărâtă a rezistat până când victoria a fost a lor. Au învins tragedia și neașteptatul, handicapurile și boala, moartea și distrugerea oricărei speranțe pe care o nutriseră, probleme de netrecut.

Faimosul autor Dale Carnegie a scris o dată: "Cu cât am studiat mai mult carierele oamenilor de succes, cu atât mai mult am fost conștienți că un număr surprinzător de mare dintre ei au reușit datorită faptului că au început cu handicapuri care i-au stimulat la mari eforturi și la mari reușite și izbânzi". Acești oameni n-au izbutit în pofida handicapurilor, ci pentru că au avut handicapuri, greutăți. Ei au fost nevoiți să depună mai mult efort și determinare în a reuși în viață. Dacă omul obișnuit poate să iasă învingător în modul său, cu atât mai mult poate un creștin care primește ajutor din partea Dumnezeului său atotputernic.

Poate că ați încercat să vă învingeți grijile într-un anumit domeniu și n-ați reușit. Nimic n-a ieșit așa cum ați sperat. Eșecul vă privește în față. Totuși, mai bine să încercați o dată și să nu izbutiți, decât să nu fi încercat deloc și să fi rămas cu sentimentul chinuitor - măcar de aș fi încercat mai mult... cel puțin dacă... Se poate ca regretele și remușcarea care vă bântuie să dorească să vă facă prizonier, dar puteți să vă ridicați și să încercați din nou.

Un vechi proverb englezesc spune: "Nu plânge după laptele vărsat; ridică-te și prinde vaca!" Nu plângeți după laptele vărsat în noroi. Nu

încercați să-l adunați. Acolo unde el se produce, mai este lapte - la vacă. Chiar dacă fuge, atunci apucați găleata și fugiți după ea. Prindeți-o și mulgeți-o din nou.

Întotdeauna există un nou început, o nouă ocazie, o altă șansă de a încerca. Prindeți vaca de astăzi și profitați de ceea ce a mai rămas, în loc să vă lamentați după vaca de ieri care este deja moartă.

Mai bine este să-ți faci planuri pentru victoriile de mâine decât să trăiești din eșecurile sau chiar din victoriile din trecut.

Problema poate să fie una minoră sau poate să fie o chestiune de viață și de moarte. Trebuie să acționezi acum! Dacă ai de gând să supraviețuiești acestei situații de criză, trebuie să găsești răspunsul lui Dumnezeu, să dobândești înțelepciunea și îndrumarea Lui ca să învingi și de data aceasta. Pot veni prieteni ca să-ți dea sfaturi: ei pot să-ți aducă multe teorii asupra celui mai bun lucru pe care îl ai de făcut. Pe când Iov se găsea în mijlocul tuturor nenorocirilor, trei dintre prietenii săi au venit la el pentru a-l "consola". S-au așezat în fața lui, acolo unde el își scărpină bubele, în groapa cu cenușă, și au stat cu el timp de șapte zile. Imaginează-ți pe cineva stând și uitându-se la tine timp de o săptămână, zi și noapte, nerostind nici un cuvânt... Fără îndoială că ar înerva pe oricine. Când, în cele din urmă au vorbit, i-au adus nenumărate învinuiri lui Iov și l-au mâniat pe Dumnezeu cu cuvintele lor.

Finis Jennings Dake în cartea sa "Biblia adnotată cu trimiteri" [engl.], face în comentariul lui o remarcă interesantă cu privire la prietenii lui Iov: "Elifaz din Teman a adus argumente din punctul de vedere al experienței omului. Bildad din Suah a adus argumente din punctul de vedere al tradiției omului, iar Tofar din Naama a adus argumente din punctul de vedere al meritului omului". Toate aceste puncte de vedere pot fi importante, dar ele nu rezolvă neapărat problema noastră, așa cum a fost și cazul lui Iov. Dacă aveți prieteni precum cei ai lui Iov, nu mai aveți nevoie de dușmani.

Atât cu cât și voi, nu avem nevoie de teorii și sfaturi goale despre cum să reușim. Învățați să discerneți ce vă este util și eliminați restul. Dumnezeu a promis să ne dea înțelepciune în problemele vieții. Ce fel de mamă ar aduce pe lume un copil și i-ar cere să se hrănească și să se îmbrace singur? Care tată ar trimite un copil de patru ani să construiască un avion sau să conducă o mașină? Nici o mamă și nici un tată întregi la minte! Pruncul este neajutorat, iar copilul de patru ani nu are cunoștințele și capacitățile necesare. Ei au nevoie de cineva care să aibă grijă de ei și să-i învețe, de cineva cu capacitatea și abilitatea de a le purta de grijă, cineva cu experiența de a construi sau de a conduce.

Dacă în mod natural aceste lucruri sunt adevărate, cu atât mai mult ele sunt adevărate în domeniul spiritual. Confrunțați cu problemele și

deciziile vieții, suntem adesea la fel de neajutorați și de neștiutori precum acel prunc nou născut și acel copil de patru ani. Avem nevoie de un Tată ceresc care să aibă grijă de noi și să ne îndrume. El posedă hrana, adăpostul și învățăturile de care avem nevoie - dacă dorim să le primim. Trebuie însă să înțelegem, să ne recunoaștem neputința și să luăm ceea ce El ne oferă. Atâta timp cât noi ne imaginăm că intelectul și puterea noastră proprie ne sunt de ajutor, Dumnezeu ne lasă să ne dăm toată osteneala.

Pe când ucenicii traversau lacul pe vântul cel puternic, Isus venea spre ei, mergând pe ape, și deși le-a văzut zbuciumul, avea de gând să nu-i bage în seamă. Numai când au țipat de teamă, crezând că este o nălucă, a venit în barcă și i-a liniștit.

Vântul a încetat dintr-o dată: totul în jur s-a liniștit, iar privirile ucenicilor erau pline de o mare uimire. Cu un minut înainte fuseseră prinși de o furtună grozavă, gândindu-se că orice secundă ar putea fi ultima. Cu un minut înainte, acești pescari superstițioși văzuseră o nălucă ce mergea - da, *mergea pe ape* spre ei! Apoi a urmat sentimentul de ușurare când au descoperit că cel care s-a urcat în barcă era Isus; după care furtuna a încetat. Nu este de mirare că Biblia spune că ucenicii "au rămas peste măsură de uimiți și înmărmuriți" (Marcu 6:51).

Isus nu s-a urcat în barcă până când ucenicii nu au strigat. Ei nu au strigat după ajutor din cauza furtunii, ci de teama "nălucii" care mergea pe ape. Îl observaseră pe Isus, l-au recunoscut prezența, puterea Lui care era mai mare decât a lor, și aceasta L-a făcut pe Isus să vină ca să-i ajute. Când Petru a mers pe ape și a început să se scufunde de teamă, Isus nu i-a întins mâna în ajutor până când acesta nu a strigat după el. Oare Isus nu știa că Petru putea să fie înghițit de ape și să se înecă într-o clipă. Nu știa El oare că ucenicii se aflau într-o mare dificultate? Cu siguranță că știa, dar El era stăpân pe situație și vroia să-i învețe să-și recunoască neputința, precum să recunoască și prezența și puterea Lui.

Unii oameni nu pot să înțeleagă de ce Dumnezeu nu intervine mai des în problemele omenirii. Ei argumentează: "de ce nu este Dumnezeu impresionat de milioanele de oameni din India și Asia, care suferă de foamete și care mor pe străzi? Dacă Isus, în timpul vieții Sale de pe pământ, a vindecat și a făcut multe minuni, de ce nu-i scoate pe toți cei suferinzi din spitale pentru a-i vindeca? Nu are El nici un pic de milă?" Nu este El impresionat de toate nevoile groaznice care ne înconjoară? Cu siguranță că Dumnezeu este impresionat, inima Îi sângerează pentru omenire și fiind un Dumnezeu suprem, El poate să găsească și căile prin care oamenii să fie ajutați.

Totuși, metoda lui Dumnezeu este de a aștepta ca oamenii să Îl caute,

să-L caute cu lacrimi, să strige la El, să lucreze împreună cu El și să-L cheme în *credință*, cu lacrimi. Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui să se roage și să intervină unii pentru alții. Celebrul predicator metodist John Wesley, a spus o dată: "*Se pare că Dumnezeu nu va face nimic de reală importanță pe pământ, dacă nu se va face prin rugăciune.*"

Ajutorul ne va veni automat. Atunci când vânturile grijilor și valurile fricilor vor cădea asupra noastră, trebuie să strigăm la Cel care nu numai că *poate* să ne ajute, dar care și *dorește* foarte mult să facă aceasta.

Vechii filozofi chinezi obișnuiau să spună: "Călătoria de o mie de mile începe cu un singur pas." Acest lucru este adevărat și totuși îmi place să mă gândesc mai departe decât la acel prim pas. Înainte chiar de a face un pas, trebuie să iau hotărârea de a *face* acel pas. O dată hotărârea fiind luată, mintea mea dă instrucțiuni spre creierul meu, iar creierul meu transmite semnalele de-a lungul nervilor părților corpului care-mi vor permite să fac acest prim pas.

Situația critică cu care vă confrunțați în prezent poate să pară o călătorie de o mie de mile, care se întinde la nesfârșit în fața voastră. Și voi trebuie să vă hotărâți să faceți acel prim pas spre victorie. Nu vă faceți griji în legătură cu parcurgerea întregii distanțe înainte de a ajunge la un răspuns, pur și simplu decide-te să faci primul pas, apoi altul, apoi încă unul... Nu privi înapoi! Mergi tot înainte! Vei învăța să învingi, să învingi grijile, să fii învingător prin tăria și puterea lui Isus! Dacă se întâmplă să cazi, ci bine, ridică-te și mergi imediat mai departe! Nu ești un învins, ci doar unul care învață!

Pentru a urca o scară, începem de jos, apoi pe rând, câte o treaptă, urcăm în permanență până la capăt. Cu câțiva ani în urmă, am urcat pe muntele Sântis din Elveția [2504 m alt.]. În partea de jos a muntelui erau numeroși turiști care admirau peisajul, savurând din hrana luată la pachet. Existau și câțiva care, ca și mine, luaseră hotărârea să urce muntele. După scurt timp, turiștii veniți pentru picnic au fost lăsați în urmă, iar drumul a devenit mai anevoios. Era mai greu de mers. Ghidul meu elvețian, un creștin mai în vârstă, cu chipul brăzdat de vânturi și plin de riduri, cu statură robustă, mergea înainte. Toată viața făcuse aceasta: reprezenta o a doua natură a sa. Bocancii mari de munte din picioarele lui se fixau hotărât, dar ușor, pe cărare, unul după altul, scârțâind pe pietre.

Am privit înapoi și deodată am văzut că suntem singuri. Turiștii care urcaseră se întorseseră. Cu cât urcam mai sus, cu atât aveam mai puțini tovarăși de drum. În curând se putea vedea cu ușurință cine se decisese cu adevărat să urce acel munte până în vârf și cine era doar fascinat de ideea de a urca, fără să ia *hotărârea* de a urca până în vârf.

Când luăm hotărârea de a trăi prin credință, în loc să ne facem griji, și începem călătoria noastră lipsită de griji, această hotărâre trebuie să fie bine fixată în sufletele noastre. Se spune că "atunci când drumul se îngreunează, cei care perseverează, abia își intră în ritm", iar această călătorie va avea porțiuni ușoare dar și dificile. Avem de ales între a parcurge o distanță scurtă - după care să ne întoarcem - sau să parcurgem tot drumul; putem să ne alegem să ne întoarcem în zonele de șes, acolo unde ceața confuziei și a grijilor ne deprimă și ne paralizează sau să ne urcăm acolo unde aerul este curat și unde, cu ochiul credinței, putem vedea noi și minunate priveliști întinse în fața noastră.

Nu fiți nehotărâți, spunându-vă că nu veți reuși niciodată! *Și voi puteți să vă înfrângeți grijile!*

Un copil care învață să meargă, cade adesea, dar nu rămâne acolo, lungit, timp de două săptămâni. Dacă își julește genunchii sau se lovește de scaun la bărbie iar apoi cade pe spate, poate că strigă după mami ca să-l liniștească, dar curând se va ridica și va pleca din nou. Ceva în interiorul lui, aceea dorință fierbinte de a merge pe propriile picioare, îl face să încerce din nou. El vrea să învețe să meargă ca mămica și ca tatăl lui!

Uncorî, când îi vedem pe alții că duc o viață lipsită de griji, chiar și în toiul unor mari presiuni, uităm că nimeni nu s-a născut astfel. Așa cum învățăm să mergem, tot astfel au fost nevoiți acești oameni să învețe să-și învingă grijile. Poate că au căzut de multe ori, dar s-au ridicat și au încercat din nou și din nou.

Hotărâți-vă astăzi să vă ridicați și să încercați încă o dată. Strigați după ajutorul lui Isus Hristos și faceți primul pas în "călătoria de o mie de mile."

Păcatul îngrijorării sau Goliat și frații săi

Un predicator a spus o dată: "Nu am fost ispitit în multe domenii ale vieții, dar cea mai mare ispită a mea a fost de a-mi face griji." La prima vedere, această afirmație poate părea ciudată, deoarece atunci când vorbim despre ispită, ne gândim la tendința de a păcătui. Este oare păcat să te îngrijorezi? Majoritatea creștinilor ar spune "Nu", însă haideți să examinăm problema mai îndeaproape.

Când ne facem griji, credem că problema noastră este de nerezolvat, nu știm ce să facem, că nimeni nu ne poate ajuta. Mintea ne este torturată de frică, iar problemele par a fi atât de mari încât nu mai vedem nimic altceva în jurul nostru. Ele ne dau "Bună dimineața", se năpustesc asupra noastră pe parcursul întregii zile și insistă să meargă cu noi și noaptea, la culcare.

O problemă intrată odată în cap, o studiem pe toate părțile. Însă, întocmai precum un bulgăre de zăpadă care se rostogolește de pe un deal și crește, tot astfel, cu cât o "rumegăm" mai mult, crește în dimensiuni și problema noastră. Dar problema nu numai că crește, dar se și dezvoltă, devine mai complicată. Cu cât ne facem mai multe griji, cu atât suntem mai incapabili să examinăm în mod rațional sau spiritual problema noastră. Mintea se blochează, se deranjează din cauza neliniștii și ne împiedică să mergem mai departe, pe drumul nostru.

Soluția problemei noastre ar putea fi una foarte simplă, dar din cauză că ne-am "predat" grijilor, am devenit confuzi și dezorientați.

Cine se rătăcește pe timp de viscol poate avea impresia că se găsește la mile distanță de casă, dar s-ar putea ca el să se afle chiar la stâlpul porții. Este atât de aproape de destinație, și totuși, poate să se afle și la 20 de mile depărtare - fiindcă se simte atât de părăsit și de abandonat. Nu mai vede drumul, și-a pierdut orientarea. În loc să meargă în direcția care trebuie, el merge fără să știe, în cerc, întorcându-se la locul de unde a pornit, înaintând puțin sau chiar deloc în călătoria sa.

Satan încearcă să ne determine să mergem într-o ceață de probleme și îngrijorări, cu privirea întunecată, slabă și în vină, mergând în cercuri și neajungând niciodată nicăieri.

Toate aceste simptome ale îngrijorării sunt rezultatul dezvoltării rădăcinii fricii. Biblia ne spune clar să nu ne fie teamă. Dumnezeu i-a poruncit lui Iosua să fie puternic și curajos, să nu-i fie frică și să nu fie

nici măcar descurajat. "Descurajat" este un alt cuvânt care exprimă neliniștea sau îngrijorarea. Starca de "descurajare" ne conduce la frică.

Isus a spus adesea: "Nu vă fie teamă" sau "Să nu aveți frică". A vorbit astfel ucenicilor săi, femeii cu scurgere care tremura în drum, la picioarele Lui, și altora. Isus nu a spus că ar fi bine dacă nu le-ar fi teamă, că aceasta ar putea fi o treabă bună. Nu, El le-a *poruncit* să lase la o parte frica sau îngrijorarea, și în nevoile lor, să se gândească la El.

Dacă în Biblie ni se poruncește de atât de nenumărate ori să nu ne fie teamă (de 366 de ori - o dată pentru fiecare zi din an, chiar și în an bisect) atunci, dacă tot ne este frică și suntem îngrijorați, înseamnă că nu ne supunem poruncii lui Dumnezeu. Privită din această perspectivă, putem vedea că îngrijorarea *este* un păcat.

Credința și frica sunt poli opuși care ne atrag în direcții opuse. Credința, care se naște prin încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, va acționa ca o "monedă" pentru a obține binecuvântările lui Dumnezeu în viața noastră și pentru a ne rezolva problemele. Frica apare ca rezultat al meditației asupra minciunilor diavolului și, precum albina la fagurele cu mică, va atrage după sine înfrângere, suferință și tot ceea ce este negativ în viața voastră. De aceea Dumnezeu urăște frica și ne *poruncește* să nu fim îngrijorați și să nu ne fie teamă. El nu vrea să fim distruși, ci să-l cunoaștem mărinimia de Tată iubitor.

Nu este păcat să fii asaltat de frică. Orice creștin trebuie să se lupte împotriva acestor atacuri ale diavolului. Teamă devine greșală și păcat când ne complacem în ea, iar gândurile asupra ei încearcă să ne copleșească.

Numerosi creștini care nici n-ar visa să comită păcate precum adulterul sau crima, comit în permanență păcatul îngrijorării! Păcatul *este* păcat în ochii lui Dumnezeu și trebuie să învățăm să-l înțelegem așa cum îl înțelege El. John Wesley, fondatorul Metodismului, a spus o dată: "Nu aș mai putea să-mi fac griji, tot așa cum n-aș putea să blestem sau să injur."

A-ți face griji nu este ceva nedăunător. Nu avem voie să ne scuzăm, spunând că toată lumea face aceasta. Nu avem voie să râdem despre acest lucru sau să dăm din umeri ca și cum nu ne-am putea stăpâni. Această boală cronică de a ne face griji este precum un uriaș care, fie că ne dăm seama sau nu, se află la pândă pentru a ne învinge și a ne distruge.

Ați avut vreodată un vecin dificil, neprietenos? Relația voastră merge din ce în ce mai rău, până ce el devine de-a dreptul agresiv. Totuși, atâta timp cât el rămâne în spatele gardului său, puteți să vă aveți bine cu el. Situația devine critică atunci când el încearcă să vă lămurească că ar dori să se mute și să locuiască în casa voastră, iar câinele său să-și

îngroape oasele în straturile dvs. de flori! Abia atunci vă dați seama că ați fost prea îngăduitori; ați lăsat ca lucrurile să mcargă prea departe.

Imaginați-vă că o aveți pe doamna *Îngrijorare* ca vecină. La început a fost un bebeluș, apoi un copil; nimeni un prea a băgat-o în seamă. Ați tolerat-o atât de mult timp, ați hrănit-o cu o mâncare succulentă de îndoile și temeri prostest, atât de bună încât a crescut cât un uriaș. Acum nu mai evita lumea, ci bate permanent la ușă, intrând pe neașteptate, ori de câte ori ușa a rămas întâmplător deschisă, instalându-și deja și ceva mobilă în sufragerie!

Mai mult, le-a adus și pe cele patru surori ale ei: Frica, Deprimarea, Suferința și Înfrângerea. Acestea își instalează tabăra pe zona verde din fața casei, așteptând doar ocazia de a pași înăuntru și de a lua totul în primire. De fiecare dată când vă uitați pe fereastră, una dintre surori își ridică capul urât și vă privește amenințător.

Pe când pășiți în vârful picioarelor pe ușa din față, sperând să nu vă întâlniți cu șlahta de fantome, iată că se strecoară pe neașteptate uriașa *Îngrijorare* cu unul din frații ei, gata să vă întindă o cursă. Sunt întotdeauna în alertă, par să nu doarmă niciodată și sunt încrezători în victorie. Își au privirile îndreptate spre casa voastră și știu că, dacă nu începeți să vă revendicați drepturile și să-i alungați, într-una din aceste zile frumoase, mai devreme sau mai târziu, vor pune mâna pe voi și vor face din voi ceea ce doresc. Nu mai sunteți stăpânul casei, trăiți cu teamă, tremurând din cauza acestor dușmani care vă gâtuie. Cineva ar putea spune că *Îngrijorarea* și *surorile* ei posedă locuința ta și că voi sunteți cei care încercați să puneți piciorul pe domeniul lor!

Un singur lucru e de făcut: dați-i afară de pe terenul vostru, împreună cu toate catrafusele lor; nu lăsați ca gunoaiele lor să vă mai înconjoare! Reparați gaura din gard prin care s-a strecurat *Îngrijorarea*! Dacă nu va mai gusta din mâncărurile voastre alese, va căuta pe altcineva care să o hrănească și își va găsi un loc nou unde să locuiască.

Distrugeți mobila *Îngrijorării*, aruncați-o afară din casa voastră! Este de proastă calitate, atât de întunecoasă, de greoaie și de urâtă; scârțâie din toate încheieturile, până când podeaua de dedesupt va putrezi și se va prăbuși. Faceți o mare campanie de curățenie de primăvară! Când frații *Îngrijorării* au plecat de pe zona verde, puteți să deschideți din nou ferestrele și să lăsați să intre mult aer curat precum și lumina soarelui. Nu permiteți *nimănui* să vă întârzie să faceți aceasta, spunând că faceți prea mult caz pentru nimic.

Nu tolerați obiceiul *Îngrijorării* și nu-l considerați ceva inofensiv și care nu merită să vă preocupe! În nenumărate rânduri, medicii ne spun că stresul și anxietatea pot cauza atacuri de inimă, ulcere stomacale și

multe alte boli. Spitalele sunt pline de oameni care suferă de boli psihosomatice (apărute din cauza stresului), iar mulți pacienți din instituțiile de boli nervoase sunt oameni ale căror probleme au început pur și simplu de la griji.

Un îngrijorat cronic este că un om care se uită la un avertisment de pe un pachet de țigări: "Pericol - Ministerul Sănătății avertizează: aceste țigări vă pot periclita serios sănătatea." În Marea Britanie mor în fiecare an peste 30.000 de oameni, din cauza cancerului pulmonar. Fumătorul știe că se află în pericolul de a se îmbolnăvi de cancer pulmonar și totuși continuă acest obicei mortal. Până și cei din jur pot să contacteze boli asemănătoare, deși nu fumează, inhalând tutunul doar în mod pasiv!

Un anume domn Smith călătorea de la Londra la New York. Întârziase cu rezervarea biletului, iar singurul loc liber era în compartimentul de fumători. Fiind nefumător a scos o gumă de mestecat și a început să mestece. După pornire, fumătorii și-au scos țigările și le-au aprins. Curând, bărbatul de lângă el a început să scoată nori de fum, iar domnul Smith a devenit din ce în ce mai agitat.

După aproape zece minute, domnul Smith și-a scos din gură guma de mestecat și a întins-o vecinului, spunând: "Nu doriți o gumă?" Bărbatul s-a scandalizat și a bombănit indignat ceva pe sub mustață de genul "atât de neigienic...". "Păi să vedeți, treaba este cam așa", a răspuns domnul Smith inocent, "de zece minute îmi suflați fumul dvs. în față, așa că am crezut că v-ar face plăcere să mestecați o gumă de la mine."

Un fumător se vatămă nu numai pe el dar și pe alții; tot astfel o persoană care se îngrijorează va influența, mai devreme sau mai târziu, și pe alții.

Ca și fumatul, îngrijorarea este ceva de care putem scăpa la început, ne putem opri oricând dorim să o facem, dar este posibil să depășim momentul întoarcerii și să nu mai fim stăpâni pe situație.

În 1957, când rușii au trimis în spațiu primul lor "Sputnik", unei doamne din Nottingham a început să-i fie frică deoarece "Sputnik-ul" s-ar putea prăbuși și va cădea peste ea. Deși sună caraghios, această grijă și teamă s-au transformat într-o astfel de obsesie încât, în final, a fost dusă la spitalul de boli nervoase și i s-a făcut tratament cu șocuri electrice.

Deci, scăpați de acest Goliat al îngrijorării înainte ca el să se descotorosească de voi! Căuți-vă de păcatul îngrijorării și începeți să trăiți o viață de încredere în locul unei vieți de frică.

Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre!

Un fermier călătorea pe un drum de țară din Elveția, când a văzut o bătrânică cu un rucsac greu în spate, care mergea înaintea lui. Curând a ajuns-o din urmă și oprindu-și calul și căruța, s-a oferit să o ajute. Aceasta a încuviințat să fie ajutată, s-a urcat în căruța și curând au pornit din nou la drum. După puțin timp, fermierul s-a uitat în jur și a exclamat: "Bine, bunicuță, dar rucsacul îl porți tot în spate!" "Păi," a spus ea, "am vrut să-i fie mai ușor calului!"

Lucrul pe care nu-l realizase bătrâna era faptul că oricum calul purta povara rucsacului, fie că el se afla în spatele ei sau la picioarele ei. Singura diferență consta în faptul că tot ea trebuia să poarte greutatea respectivă. Fermierul dorise să o ajute dar ea acceptase doar o parte din ajutor - călătoria în căruța.

Și noi ne bucurăm când Isus vrea să ne ajute, dar de cele mai multe ori acceptăm doar o parte din ajutorul Său. Ne agățăm în bagajul din spate toate temerile care atârnă ca o povară sub greutatea lor, în loc să ne vedem de drum și să punem *totul* în spatele *Lui*. Umerii lui Dumnezeu sunt cu mult mai puternici decât ai noștri. Puteți călători în căruța lui Dumnezeu, pe drumul unei vieți fără griji, lăsându-L pe El să vă poarte poverile.

Unii nu sunt chiar încântați când li se amintește că Isus dorește să ne ducă poverile. Ei sunt determinați să și le poarte singuri. Este umilitor să lăsăm pe cineva să facă ceva în locul nostru. Mândria și energia ne fac să mergem înainte câtva timp, dar adesea se ajunge la un punct de unde nu mai putem continua. Ați auzit vreodată pe cineva spunând: "O voi face și dacă mă omoară!" Problema este că adesea se și întâmplă astfel! Aici nu se pune problema de credință și încredere. Este doar efortul și mândria omenească cu privire la posibilitățile noastre: o perseverență tenace de a continua orbește drumul pe care am pornit, în loc să acceptăm bucuroși și smeriți ajutorul pe care ni-l oferă Isus. Ce anume ați dovedit dacă, în cele din urmă, problema care vă îngrijorează vă ucide? Nimic, cu excepția proprii ignoranțe!

Puteți chiar să aveți pe peretele din cameră acest verset din Scriptură: "Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El îngrijește de voi" (1 Petru 5:7). Dar, dacă nu puneți aceasta în practică, atunci nu vă va face nici un fel de bine. Este doar o teorie care sună frumos, pe când Cuvântul lui Dumnezeu este o Carte care trebuie aplicată personal. Nu a fost niciodată concepută cu intenția de a fi doar citită sau privită.

Uncori obișnuiesc să spun că distanța cea mai mare nu este de la pământ la lună, ci mai de grabă cea de la cap la inimă. Cât de mult durează ca un adevăr pe care-l cunoaștem din teorie (în mintea noastră), să pătrundă în inimă (duhul nostru), unde acesta devine realitate. Poți trimite un om pe lună de nenumărate ori până ce oamenii pot pricepe sau pot să creadă un adevăr spiritual. O doamnă mi-a spus: "Frate, mi-au trebuit 30 de ani pentru ca ceea ce am în cap să ajungă în inimă!" Acesta este un drum foarte greoi!

Un misionar a povestit despre un băștinăș care a venit după niște medicamente pentru soția lui bolnavă. După câteva zile, bărbatul s-a întors spunând că soția sa se simte la fel. Misionarul l-a întrebat: "I-ai dat medicamentele potrivit instrucțiunilor?" "Desigur, Bwana. Pe sticlă era scris, "Agitați bine" și "de trei ori pe zi", așa încât am scuturat-o bine pe nevastă-mea de trei ori pe zi, dar nu se simte deloc bine".

Acest om a crezut că procedează bine. El era sincer, dar sincer *greșit*. El nu scosese medicamentul din sticlă ca să i-l dea bolnavei pentru a o vindeca. Și noi, adesea, ne grozăvim cu Biblia, dar nu extragem adevărurile din Scripturi, pentru a le introduce în inimă, acolo unde este singurul loc unde vor putea să ne fie de ajutor.

Acest verset mai afirmă că trebuie să aruncăm "toate" îngrijorările și temerile. Aceasta nu înseamnă că trebuie să lăsăm în grija lui Isus lucrurile imposibile, în timp ce noi acționăm lent în problemele mai ușoare. "Toate" înseamnă *toate*; Isus se va ocupa de toate grijile și temerile în locul nostru. Această parte a versetului este posibilă doar dacă ne facem "tema de casă". Atâta timp cât îngrijorările sunt în proprietatea noastră exclusivă și refuzăm să le dăm în grija lui Isus, nu există nici o cale prin care Isus să poată prelua grijile și necazurile noastre.

Un episcop stătea lângă foc în toată noaptea. Îngrijorările în privința unei mari eparhii erau o grea povară pentru el. Părea că nu există nici o cale de ieșire din dificila situație prezentă, iar grijile și descurajarea îi torturau mintea. Deodată, o voce îi vorbi: "Episcopule, de ce nu mă lași pe mine să-ți port grijile?" Sări în sus și privi în jur, dar în casă nu se afla nimeni. Se uită afară, pe drum, dar totul era nemișcat. Există o singură persoană care ar fi putut să spună aceasta. În clipa următoare își dădu seama de greșeala sa. După ce stinse lumina, se duse la culcare, lăsând în seama lui Isus toate îngrijorările și grijile lui.

Ne trebuie mult timp până să ne dăm seama că dacă *noi* ne îngrijorăm pentru o anumită problemă, atunci Isus nu are nici o ocazie să lucreze și să ne arate răspunsul la nevoile noastre. În îngrijorarea și neliniștea noastră este ca și cum am ține legate mâinile Lui, nepermițându-le să fie

libere pentru a lucra în locul nostru.

Episcopul a învățat lecția de a transforma îngrijorarea din propria sa inimă, în inima Tatălui, Dumnezeuului său, care oricum este singurul care îl putea ajuta.

O dată am vizitat un cuplu care ne-a povestit despre necazurile lor. Încercau să-și ajute fiica ce divorțase de soțul ei. Aveau în grijă pe cei doi copii ai ei, care erau șocați și tulburați de tot ce avusese loc, în timp ce fiica lor, după ce muncă, se distra în mai toate nopțile cu bărbați, în apartamentul ei. Trăise o dată experiența mântuirii, dar acum nu mai vroia să audă nimic despre Isus. Întrecăgă situație se înrăutățea. Această doamnă ne-a spus că a ajuns la capătul puterilor și i-a zis Domnului: "Nu mai pot purta povara aceasta. Mi-am pierdut sănătatea. Fă ceva să schimbi situația sau lasă-mă să mor." Am putut vedea efectele pe care le produsese această problemă asupra prieteniei noastre.

În timp ce ea îmi povestea, mi-am dat clar seama, din nou, cum încearcă dușmanul să ne atragă în cursă, până ne înglodăm de tot în problema sau în necazul nostru. Apoi nu mai putem vedea decât acel necaz, acea problemă imposibilă, iar povara ne doboară sub greutatea ei. Cât de des diavolul reușește să ne convingă că lupta noastră din răspuțeri va rezolva problema: că doar atunci când ne îngrijorăm până la epuizare totală, când nu mai putem mânca sau dormi, putem înțelege răspunsul. Problemele nu ni se vor rezolva prin încercările noastre de a ne duce poverile ci doar atunci când suntem pregătiți să aruncăm problemele noastre asupra lui Isus!

După alte câteva luni, această doamnă a ajuns la capătul răbdării: "Nu mai pot continua așa!" Cât timp este necesar pentru ca noi să ajungem atât de departe? Probabil 10, 20 sau 30 de ani? În momentul în care această doamnă era pregătită să transmită toată povara ei Domnului, exact atunci El ar fi putut să facă ceva. Doar atunci! Cât de des îl limităm pe Isus pentru că nu suntem pregătiți să ne părăsim grijile pentru a le încredința Lui. În 1 Petru 5:6-7 citim: "Smeriți-vă, deci sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la timpul potrivit, El să vă înalțe, aruncând asupra Lui toate îngrijorările, căci El însuși îngrijește de voi." Cu alte cuvinte, mă smeresc prin aceea că sunt pregătit să trec toate simțămintele, mintea, mândria și gândurile mele, toată priceperea mea omenească, absolut totul, în grija puterii lui Isus și a Cuvântului Său. Aceasta este adevărata smerenie - dorința mea de a împărtăși *totul* Lui și de a crede că El poate să-și asume toate problemele cu mult mai bine decât o pot face eu!

Numai atunci când problemele noastre devin problemele Lui, poate

să înceapă să le rezolve în locul nostru. Noi putem alege. Putem fie să ne îngrijorăm până la moarte și să ne înglodăm în greutate, fie să ne încredințăm problemele lui Isus și să-L preamărim pentru miracolul care urmează să-L facă!

În luna mai a anului 1986, pe când audiam o conferință, un frate m-a înștiințat că Domnul îi spusese că va urma să ne mutăm. Astfel că, în iunie, când m-a sunat Helen - atunci slujeam în Anglia - spunându-mi că trebuie să ne mutăm, telefonul ei nu m-a surprins deloc.

Unde să ne mutăm? De aproape un an de zile eram în căutare de ceva care să ne convină. Timpul trecea. Cel mai mult ne rugam să rezolvăm această problemă înainte de a părăsi Germania, pentru a sluji în Marea Britanie, pe 23 aprilie 1987. Ni se ceruse să plecăm înainte de 1 martie, dar această dată trecuse deja!

Helen a fost rugată să cânte și să fie unul dintre vorbitori la o conferință pentru femei, lângă Frankfurt. Urma să fie plecată pentru aproape o săptămână. Problema stătea în fața noastră precum Marea Roșie, depășindu-ne. Căutasem un loc, dădusem anunț în ziarul local, ne-am dus la niște agenții imobiliare, dar se părea că nimic nu merge. Nici un loc nu ne convenea sau era prea scump. Tensiunea creștea. Există tentația de a alerge de la un agent la altul, încercând cu frenezie să găsim ceva. Până și timpul era împotriva noastră. Nu ne puteam permite să alergăm peste tot pentru a căuta un loc unde să locuim. Dușmanul făcea tot ceea ce-i stătea în putință pentru a ne pune într-o situație de panică, dar eu am simțit că Domnul avea un loc pentru noi. El urma să ne arate unde era acesta.

"Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta" (Proverbe 3:5). Acesta este un sfat bun pentru a face un miracol! Când ne apasă ceva, atunci trebuie să avem încredere în Domnul și să credem că El va găsi o cale acolo unde, omenește vorbind, nu există nici una. Când oamenii ne întrebau dacă am găsit un loc unde să locuim, noi răspundeam: "Domnul are ceva pentru noi. Vom vedea în curând." Spuneam aceasta prin credință, deși nu vedeam nimic. Ne concentrăm asupra Domnului și mai degrabă îl preamăream pentru soluție, decât să privim dificultățile cu care ne confruntam și aruncam aceste poveri asupra Lui.

Într-o duminică, după slujbă, am primit un telefon de la o soră care ne-a spus despre un apartament. L-am sunat pe proprietar, iar el ne-a spus că apartamentul era deja promis pentru altcineva, dar că putem merge să-l vedem.

Întreaga familie a sărit nerăbdătoare în mașină, iar proprietarul casei ne-a condus să o vedem. Erau opt camere spațioase și foarte luminoase,

trei toalete, o baie mare și o spălătorie separată. Bucătăria era mare, cu dulapuri de la podea până în tavan, un frigider cu congelatoare, o plită electrică și un spălător de vase. Scările și holul erau mochetate iar camerele abia dacă trebuiau să fie decorate.

Era într-o comună mare, la numai cinci minute de oraș, mergând cu mașina. Chiar peste drum era un izvor care șipotea printre pietre, iar casa era împrejmuită de copaci. După ce locuiești într-un apartament deosebit de rece și întunecos din mijlocul orașului, timp de șase ani, acest loc părea un palat - iar chiria era rezonabilă. Ni s-a spus că în cazul în care persoanele în cauză nu luau locuința, aceasta putea fi a noastră. Nu puteam face nimic decât să așteptăm și să avem încredere că Isus va face petru noi un miracol! Timpul așteptării este cel mai greu. Dar tocmai în așteptare, credința noastră poate, prin răbdare, să facă dintr-un miracol o realitate.

Odată ce hotărârea ne era favorabilă, am așteptat câteva zile până ce am dat proprietarului răspunsul final. Helen s-a dus la conferința pentru femei, iar după câteva zile m-a sunat ca să-mi spună că și ea simțea că ar trebui să luăm apartamentul. Câtă ușurare. Apăsarea a dispărut! În câteva săptămâni ne-am putut muta.

L-am rugat îndocosbi pe Domnul să ne dea un apartament cu o cameră în plus pentru scris. Isus ne-a dat tocmai ce își dorise inima noastră, iar acum aveam o "cameră de scris". El se preocupă atât de mult cu problemele noastre! "Miracolul cu apartamentul" ne-a încurajat să avem pe viitor încredere în Domnul pentru miracole mai mari.

La o conferință a pastorelor am cunoscut un predicator american masiv, strașnic, tipul "jucătorului de baseball". Arăta de parcă ar fi putut să-și facă drum cu coatele prin orice mulțime, determinat să facă orice dorea el. Dar pe când discutam, se pare că a învățat o altă cale. Din senin, mi-a declarat: "Frate, eu sunt într-o slujire fără transpirație!" Trebuie să fi arătat foarte șocat, deoarece mi-a explicat: "Am luptat cu hotărâre, prin tot ce se poate și am realizat lucrurile după capul meu. Acum am învățat să-mi împărtășesc grijile Domnului și să-L las pe El să le rezolve. Ce nevoie am să mă trudes și să intru în panică? El face aceasta mai bine decât mine". Era un sfat bun.

Un om care e pe cale să se înece, se agață cu disperare de salvatorul său, astfel că amândoi sunt în pericolul de a se duce la fund. Pentru a ajunge cu bine la țărm, el trebuie să se relaxeze și să-i permită salvatorului să-l ducă. Haideți să învățăm să-l împărtășim Domnului poverile noastre și să-L lăsăm să Se îngrijească în locul nostru.

Prea prost pentru a-și face griji

La o conferință a pastorilor, un grup de pastori discutau despre problemele bisericilor lor. Fiecare asculta cu interes și plăcere pe ceilalți și compara problemele lor cu cele ale propriei biserici.

Tocmai trecea un alt om care păstora biserica cea mai dificilă din acel ținut. Fiind cunoscut faptul că aceasta fusese biserica-problemă, de mulți ani, unul dintre ei l-a strigat: "Ei, frate, cum merge bătaia?"

În loc să relateze toate problemele cu care se confrunta în biserica sa, acest frate a zâmbit și a răspuns: "Totul este în bine, slăvit fie Domnul. Nici nu s-ar putea mai bine." Merse mai departe, lăsându-i pe ceilalți pastori cu gura căscată. Apoi, unul dintre ei a spus: "*Cred că este prea prost pentru a-și face griji*".

Primul pastor vorbise în credință, crezând că Dumnezeu avea situația în mâinile Sale, iar răspunsul urma să vină. El era conștient că, cu cât vorbim mai mult despre griji, cu atât ele devin mai mari.

Uneori avem nevoie de cineva care să fie de acord cu noi în rugăciune, iar Biblia spune să ne purtăm poverile unii altora. Numai *atunci* acționăm în credință și vom primi răspunsul. Era evident că pe acești pastori îi interesa să discute diverse probleme și nu descoperiseră secretul de a-L lăsa pe Isus să Se îngrijoreze în locul lor.

Pastorul care era "prea prost pentru a-și face griji" a văzut mai târziu cum Dumnezeu a adus reconciliere și renaștere în biserica sa, spre marea surprindere a multora dintre confrății săi. El nu era "prea prost pentru a-și face griji" - de fapt, el era prea înțelept!

Există multe motive pentru care ne îngrijorăm, dar o cauză principală este faptul că relația noastră cu Isus nu este așa cum ar trebui să fie. Dragostea noastră pentru El și dragostea pe care am primit-o în inimile noastre de la El a fost prea puțină și slabă. Dragostea noastră nu este încă perfectă. Dacă ar fi, nu am avea nici o teamă, ci doar o încredere totală. În 1 Ioan 4:18 citim: "**În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa și cine se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste**".

Din cauza chinurilor fricii, începem să ne îngrijorăm, crezând că aceasta ne va rezolva problema. De fapt, ne *abatem* doar de la soluție, neavând o legătură directă cu problema în sine. Mai degrabă, este ca o luptă cu tauri din Spania.

Torcadorul sau matadorul se înfruntă în arenă cu taurul. El ia o

bucată mare de pânză roșie sau chiar pelerina lui și o flutură pentru a atrage atenția animalului. Taurul se înfurie, atacă matadorul cu pânza, iar printr-o săritură rapidă trebuie să se ferească. El repetă aceasta tot timpul, zăpăcind și înfuriind animalul.

Când matadorul aruncă cârlige ascuțite în ceafa taurului, de fiecare dată când acesta se apropie. Începe să curgă sânge, iar mulțimea aprobă zgomotos. Taurul obosește din cauza pierderii sângelui și a durerii, iar moartea este inevitabilă, deși poate fi un proces lent. Taurul nu poate să se întoarcă pentru a-și scoate cârligele, iar de fiecare dată când atacă, acestea se prind și îi sfășie carnea.

Dacă taurul ar ști cine îi este cu adevărat dușmanul, nu ar ataca pânza roșie ci pe matadorul care o ține. Matadorul se folosește de ignoranța taurului pentru a-l înfrânge și în cele din urmă pentru a-l ucide. Atenția taurului este sustrasă de la problema principală - anume de a scăpa de moarte - la una minoră - atacarea unei fâșii de pânză.

Precum taurul care atacă pânza, și noi atacăm problemele noastre cu energie omenescă, agitându-ne și făcându-ne griji și de fiecare dată căutăm la protecția noastră spirituală - scutul credinței. Exact în acel moment, diavolul profită de noi și își aruncă săgețile arzătoare care rănesc și infectează și care pot duce chiar la moarte sigură dacă nu avem grijă. Cu fiecare cârlig devenim mai slabi, mai dezorientați și, în loc să avem în vedere dușmanul care încearcă să ne distrugă, mergem din nou, "atacând" grijiile și teama, precum taurul care atacă pelerina.

Când ne îngrijorăm, suntem distrași de la problema principală și ne rădăsim atenția și energia pentru acest scop greșit. Dacă am putea vedea care este dușmanul adevărat (diavolul, care încearcă să ne distrugă prin problemele noastre), atunci am fi în stare să biruim "diversiunea roșie" a îngrijorării. Ne-am îndropta atenția asupra rădăcinii problemei, și nu ne-am aținti-o asupra simptomelor cu care el ne face semne sau pe care el le pune sub priviri, sub forma nevoilor și problemelor noastre.

O altă cursă în care cădem, este aceea că nu ne facem atât de mult grijă în privința noastră cât în a *altora*. Ne temem pentru soț sau soție, pentru copii - ce va ieși din ei, pentru tusea bunicii și cât va mai funcționa mașina de spălat până să se strice din nou. Ne facem griji pentru ce s-ar întâmpla dacă tata și-ar pierde serviciul, dacă guvernul va avea suficienți bani pentru a plăti pensiile în anul 2001 și un întreg arsenal de alte temeri imaginare sau reale.

O doamnă s-a dus la doctor și, după o examinare complexă, el i-a spus: "Nu pot găsi nimic în neregulă la dumneavoastră". "M-am gândit că această îmi veți spune", a răspuns doamna cu tristețe, "tocmai de

aceasta m-am temut!”

Totuși, unele dintre problemele pentru care oamenii sunt îngrijorați sunt foarte adevărate. În timpul tulburărilor din Liverpool din anul 1981, mă aflu într-o călătorie în Țara Galilor. După o slujbă în care predicam despre înmânarea grijilor noastre lui Isus, o doamnă a venit la mine și mi-a spus: ”Este adevărat ce ai spus, frate. Am reușit să nu-mi mai fac griji pentru mine, dar mi-e tare teamă pentru fiul meu. Este polițist la Liverpool, exact acolo unde sunt tulburări. Mi-e frică că va fi rănit sau chiar omorât.”

”Dar nu este bine să fiți îngrijorată pentru el”, i-am spus eu. ”Îngrijorarea este îngrijorare, fie că ți-e teamă pentru tine sau pentru altcineva. Te vei îmbolnăvi stând noaptea trează și îngrijorându-te, iar situația nu se va rezolva. Aruncă grija pentru fiul tău asupra lui Isus. El poate să-ți poarte de grijă tot atât de bine și în Liverpool ca și pe stăzile liniștite ale acestui orașel din Țara Galilor.”

Această doamnă a comis o greșală pe care o fac mulți dintre noi. Credem că suntem îndreptățiți să fim îngrijorați pentru altcineva, chiar dacă nu pentru noi înșine. Dar principiul este același - Isus dorește să poarte povara *pentru noi*. Este posibil ca diavolul să o fi păcălit când a crezut că era normal doar ”ca o mamă”, să fie preocupată de fiul ei în pericol. Totuși, ”a fi preocupat” și a împărtăși nevoile tale Domnului, crezând că le ia asupra Lui, este un lucru cu totul diferit față de a fi în permanență îngrijorat.

Putem spune: ”Păi, nu mă pot abține să nu fiu îngrijorat și să nu am îndoieli. Mama a fost la fel, și tot așa bunica înainte de ea, așa încât cred că m-am născut într-o familie de oameni care își fac probleme. Nu mă voi schimba niciodată, deci nu merită să încerc.”

Sau: ”Dacă soțul meu ar fi mântuit sau măcar mai spiritual, atunci nu mi-aș mai face griji. După cum se pare în prezent, lucrurile par să meargă din rău în mai rău. Nu știu cum se va sfârși! Doamna Smith s-a rugat douăzeci de ani pentru soțul ei până când a fost mântuit, iar al meu este mai rău decât al ei, astfel că probabil nu voi trăi să-l văd venind la Domnul. Of, Doamne, Doamne!”

Cât de des încercăm să dăm vina pe alții pentru defectele noastre! Întreaga specie umană încearcă să facă aceasta. Dar știți de unde am învățat lucru acesta? Ei bine, de la strămoșul nostru, Adam! Dumnezeu i-a spus lui Adam: ”Ce ai făcut? N-ar fi trebuit să mănânci din fruct.” Adam a răspuns că nu este vina lui, ci a ”femeii pe care mi-ai dat-o de nevastă...” Adam nu o învinuia numai pe *Eva* de păcatul lui ci, în mod subtil, se referea și la faptul că *Dumnezeu* trebuia să fie învinuit în primul rând pentru că i-o adusese pe *Eva*.

Când a fost rândul *Evei*, ea a spus: ”Păi, nu eu sunt de vină, ci șarpele!” Șarpele nu putea să dea vina pe nimeni; rădăcina problemei se afla în dreptul lui, dar responsabilitatea de a rezista tentației nesupunerii a fost a lui Adam și a *Evei*. Rădăcina problemelor din viațile noastre poate fi datorată lucrării dușmanului dar, chiar dacă colaborăm cu el prin îngrijorare, sau cu Dumnezeu prin încrederea în El, totuși responsabilitatea este a noastră.

Se poate să ne fi născut, într-adevăr, într-o familie de persoane care ne fac griji, iar îngrijorarea este tot atât de contagioasă ca și pojarul. Mamcele care sunt exagerat de grijulii cu copiii lor și se tem în permanență că s-ar putea întâmpla ceva, pot face ca și copiii să devină tensionați, nesiguri pe ei și aceasta poate conduce la probleme nervoase. Ele nu au avut grijă de ei ca și ”mame”, ci i-au ”sufocat”. Este posibil ca acest obicei să le dispară, să îndepărteze această moștenire de familie și să intre în victoria lui Dumnezeu. Puteți păși, ieșind din umbrele fricii și ale îngrijorării, în lumina credinței și a încrederii în Tatăl vostru ceresc.

Iosua și Caleb au fost nevoiți să umble în pustiu timp de 40 de ani, până ce restul generației lor a murit. În fiecare zi au auzit de cei care se tânguiau și mârâiau, au văzut păcatul și nesupunerea oamenilor, dar ei au ținut aprinsă lumina credinței în sufletele lor. Țelul lor era de a moșteni Țara Canaan, indiferent de ce vor face alții. Ținta noastră este de a duce o viață plăcută în fața lui Dumnezeu, fără griji, chiar și în împrejurări nefavorabile. Iosua și Caleb și-au atins scopul - deci și noi o putem face.

Deveniți unul dintre cei *prea* înțelepți pentru a-și mai face griji!

Furtunile vieții

Orice om are anumite furtuni în viața lui. Dacă ne așteptăm să nu avem niciodată greutăți sau crize - doar pentru că suntem creștini - atunci ne înșelăm. Pot exista furtuni în familie, în căsnicie; în probleme de afaceri sau la serviciu; poate exista furtuna bolii care se năpustește asupra noastră; vânturile și valurile îngrijorării și ale fricii care se izbesc în barca noastră și care sunt gata să ne înghită. Pot exista probleme financiare sau un bombardament din partea diavolului asupra gândirii noastre.

De obicei, aceste furtuni vin dintr-o dată. Ele nu trimit o carte poștală în care să ne spună: "Pregătește-te. Sosesc joia viitoare la ora 10". Ca un hoț care pătrunde în casă când te aștepți mai puțin, tot așa vin peste tine furtunile vieții.

Puteți urmări o furtună la televizor sau pe mare, de pe țărm dintr-un loc sigur dar, ca să cunoașteți cu adevărat ce este o furtună, trebuie să fiți voi înșivă în ea.

În 1970, Helen, băiatul nostru Paul și cu mine mergeam cu un vas din Danemarca, de la Stavanger, în Norvegia. Marea Nordică este imprevizibilă și în aceea zi s-a hotărât să ne ofere gustul a ceea ce înseamnă o furtună. Era septembrie, iar vânturile puternice de toamnă au început să smulgă valurile și să urle în jurul vasului. Marinarii au legat tot ceea ce s-a putut, însă câmile și paharele alunecau dintr-o parte în alta a mesei, ca în cele din urmă să de spargă de podea.

Curând, am început să umplu fiecare pungă pe care o puteam primi de la angajații vasului, în vreme ce vaporul era aruncat înapoi și încolo. Printre luptele noastre cu greața, când am îndrăznit să ne ridicăm capetele, vedeam valurile înalte cât o casă, care se spargeau de vas și apoi se năpusteau peste punte. Chiar în acel moment, megafoanele vasului cântau tare: "O, ce dimineată minunată, o, ce zi minunată. Mă simt minunat! Totul merge așa cum îmi doresc." Cât am fost de recunoscători când în cele din urmă am pus piciorul pe pământ uscat. *Fusesem într-o furtună!*

O dată am înnoptat la un arhitect și la soția lui. Casa lor era minunată; părea că totul este aste numai armonie și belșug. Dar, după slujba de seară, ei și-au deschis sufletele și au început să-mi spună despre furtuna care se abătuse asupra lor. Ei aveau greutăți enorme în afacerile lor și în alte domenii. Pentru că trebuia să plec a doua zi dimineată, am stat treaz până la ora trei dimineată, încercând să-i ajut în necazurile lor.

În 1987, unul dintre vasele de la societatea de navigație Townsend

Thoresen - Heralds of Free Enterprise, s-a scufundat în aproximativ 60 de secunde. O greșală omenească, pe care nu o observase nimeni, a cauzat moartea a 190 de persoane. La început, pe când vasul era pleca de la țărm, totul părea a fi promițător. Oamenii se simțeau foarte bine, mulți întorcându-se probabil din concediu, în plus nu părea să existe pericolul unei tragedii. Dar furtuna tocmai se pregătea să izbucnească.

Partea de nord a Germaniei este deseori inundată; regiuni întregi cu sate și orașe se află sub ape. Când în cele din urmă apele se retrag, lasă în urmă nenumărate stricăciuni. Când un ciclon se năpustește asupra uscatului, este însoțit de ravagii și distrugerii. Chiar și atunci când furtuna trece, ea își lasă pustiirile pe chipurile, în mințile și pe trupurile celor care au experimentat-o din plin. Poate că furtuna a trecut, dar efectele și tulburarea emoțională se află încă acolo și avem nevoie de vindecare. Citim în Biblie despre numeroase furtuni adevărate și este interesant de văzut cum au apărut aceste furtuni.

Profetul Iona se găsea într-o barcă, pe timpul unei furtuni teribile. Dumnezeu îi spusese să meargă în Ninive, să predice acolo împotriva păcatului. Însă el nu s-a supus și s-a hotărât să plece cu un alt vas în direcția opusă, spre Tarsis. Biblia spune că el vroia să "fugă de prezența Domnului". Este posibil ca el să fi avut vechea idee că Dumnezeu este Dumnezeu doar în Israel; pe o suprafață geografică limitată, și ar putea să scape de El mergând în Tarsis.

De-alungul secolelor, numeroși oameni au crezut că ar putea să fugă din fața lui Dumnezeu sau dintr-o anumită situație. Fiul risipitor a fugit și el, dar în cele din urmă a descoperit că de fapt *el* este cel care trebuie să se schimbe. Când fugim, purtăm încă păcatele și poverile noastre. Precum David, atunci când a scris Psalmul 137:7-12, descoperim că Dumnezeu se află pretutindeni - în aer, pe mare, pe pământ, în întuneric și în lumină - El ne vede și nu putem fugi de prezența Lui.

Și Iona a descoperit acest lucru, pentru că în timp ce dormea în cala vasului, Dumnezeu a trimis o furtună teribilă. Iona a mărturisit marinarilor că furtuna izbucnise *din cauza nesupunerii lui*, adăugând că dacă-l vor arunca în mare, furtuna va înceta.

Probabil că Iona a crezut că acesta îi este sfârșitul, dar pe când se scufunda în valuri și algele îi veneau până peste cap, un pește uriaș - pe care-l pregătise Dumnezeu în acest scop - l-a înghițit. Dumnezeu însă nu-l părăsise pe profetul lui neascultător și îi oferise o cale de salvare. Acolo, în burta balenci, Iona s-a căit și l-a chemat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a scos pe Iona pe pământ uscat.

Furtuna aceasta apăruse în viața lui Iona datorită nesupunerii lui.

Trebuie să cercetăm furtunile din viețile noastre și să vedem dacă nu cumva ele provin din același motiv. Apoi trebuie să ne căim și să-L chemăm pe Dumnezeu să găsească o cale de scăpare pentru noi.

Ne va costa ceva atunci când împlinim voia lui Dumnezeu, dar ne va costa mult mai mult dacă nu vom împlini deloc voia Lui!

Apostolul Pavel se afla pe o furtună teribilă (Fapte 27). El îl sfătuisese pe sutaș să aștepte vreme mai bună, înainte de a merge mai departe pentru că, în duhul lui, presimțea că se vor confrunta cu un necaz. Dar sutașul l-a crezut mai degrabă pe stăpânul și proprietarul vasului decât pe Pavel care, pe timpul acela, era un simplu prizonier. Furtuna s-a năpustit asupra vasului și a continuat zile în șir, cu un cer atât de întunecos încât nu se puteau vedea nici soarele și nici stelele.

Speranța de a mai supraviețui dispăruse, însă Pavel îl căuta pe Dumnezeu prin rugăciune și post. Într-o noapte, un înger s-a apropiat de el, spunându-i că vasul va pieri, însă oamenii de pe vas vor fi salvați. După două săptămâni de luptă cu furtuna, vasul a naufragiat pe o insulă. Toți pasagerii și echipajul au supraviețuit.

Pavel s-a aflat în mijlocul unei furtuni care nu i se datorase lui. El a fost pus să facă această călătorie împotriva judecății sale mai bune. Uneori suntem aruncați în furtuni din cauza greșelilor sau a egoismului altora. Chiar și atunci Dumnezeu veghează asupra noastră și ne poate scoate teferi din acestea.

Vă mai amintiți pasajul în care ucenicii vâsleau pe mare, în timp ce Isus dormea, când, dintr-o dată, s-a iscat o furtună năprasnică. Curând barca s-a umplut cu apă iar ucenicii erau foarte speriați. Ei nu puteau înțelege cum Isus poate dormi în asemenea condiții, și trezindu-L, L-au acuzat: "Stăpâne, nu-Ți pasă că ne vom îneca cu toții?" Isus S-a sculat. Mi-L pot imagina stând în picioare în barcă, uitându-se cu dispreț la apele tulburi și la vuietul vântului. El a strigat cu autoritate: "Liniște, liniștește-te!" Și cu siguranță că vântul a încetat și s-a așternut o liniște deplină.

Și această istorisire despre furtună reprezintă o lecție pentru noi. Isus nu a spus, "Ei bine, băieți, Tatăl Meu a trimis această furtună asupra noastră și dacă El vrea ca noi să ne înecăm, atunci ne vom îneca. Toate lucrurile lucrează împreună spre bine, știți aceasta; în definitiv companiile de asigurări ne spun că unele catastrofe naturale, cum ar fi lovitură de trăsnet, sunt "fapte ale lui Dumnezeu" sau "cazuri de forță majoră", și dacă El ne-a trimis aceasta, ne vom supune voinței Lui."

Isus nu a văzut în această furtună un cadou de la Tatăl, mai ales că, la începutul istorisirii, El le spusese ucenicilor să treacă de cealaltă parte a mării. Nu, El l-a văzut pe Satan - prințul puterilor aerului - care încerca să-L distrugă, pe El și pe ucenicii Săi, înainte ca ei să-și termine lucrarea.

Pe El îl interesa foarte mult ce se va întâmpla cu ei. Isus a preluat autoritatea asupra furtunii, iar planul diavolului a fost zădărnicit. Satan trimite furtuni și în viețile noastre, dar noi trebuie să ne împotrivim lucrărilor lui, și să poruncim ca furtuna să înceteze, în Numele lui Isus.

Cineva a spus o dată: "Nu furtuna este cea care ne înfrânge, ci modul în care reacționăm în fața ei." Acest lucru este foarte adevărat. Uneori vedem diverși oameni care au cunoscut furtuni similare în viața lor, și totuși ei reacționează sau sunt afectați în mod diferit. Unul dintre ei va înfrunta furtuna cu curaj, în vreme ce altul se va scufunda și nu o va putea opri.

Isus a povestit despre doi bărbați care, amândoi, și-au construit câte o casă. Domnul "A" găsisese o fundație bună pentru casa lui - o stâncă solidă. Era un bărbat muncitor, atent, prudent. Domnul "B" era tipul de om care lua viața foarte ușor. Nu se preocupa prea mult de viitor și râdea de domnul "A", care a săpat în stâncă pentru a-și face fundația pentru casă. De ce unii oameni trebuie să-și facă viața atât de complicată? El nu va trebui să transpire, să se trudească; el își va construi casa într-o altă zonă, acolo unde solul este mai ușor de lucrat. În final, totul va ieși bine.

Domnul "B" locuia deja în casă, dăduse petrecerea de inaugurare și se felicita că totul mersese atât de ușor și repede, în vreme ce domnul "A" ridica doar pereții. Apoi într-o noapte, asupra regiunii a izbucnit o furtună. A început să plouă iar râurile s-au umflat și s-au revărsat peste maluri. Vântul și valurile băteau asupra celor două case în cascade furioase, rupându-le, dar rezistând.

Domnul "A" își terminase construcția, iar familia lui se simțea bine și în siguranță în casa lor solidă. Stâncă pe care fusese construită casa rezistase de secole întregi; nimic nu o putea urni din loc. Casa avea o fundație bună. Deodată, auziră stigăte, un trosnet și o sfâșiere puternică. Fugiră la ferestre și priviră îngroziți.

Casa domnului "B" crăpase chiar pe la mijloc; lemnăria și mobilierul fuseseră duse de potop, iar domnul "B" și soția lui stăteau agățați de resturile acoperișului. Tocmai pe când ei priveau, restul casei se prăbuși, iar domul și doamna "B" dispăreau sub apele furioase. Casa lor fusese construită pe nisip.

Isus a avut un scop cu privire la această poveste. Unii oameni cred că intenția lui a fost de a construi pe El - anume că El este stâncă. Dar nu aceasta este ceea ce a spus Isus. Există mulți oameni care sunt salvați și care își construiesc viața pe Isus și ale căror case se surpă în furtunile vieții. Isus ne-a spus clar ce înțelege El prin aceasta:

"...pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna

cu un *om cu judecată*, care și-a zidit casa pe stâncă...însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și *nu le face*, va fi asemănat cu un *om fără minte*, care și-a zidit casa pe nisip... ea s-a prăbușit și căderea i-a fost *mare*" (Matei 7:24-27).

Cu toții trebuie să ne alegem ce anume vrem să fim - omul cu judecată sau cel fără minte. Pe ce fel de fundație construiți? Pe fundația din *stâncă*, ce înseamnă supunere și ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, sau pe fundația din nisip - adică nesupunere și nepăsare. Mai devreme sau mai târziu, furtuna va pune la încercare rezistența casei pe care am construit-o.

Când furtuna se dezlănțuie, este prea târziu să ne mai verificăm temelii. Când urlă vântul și crește apa, nu mai este vreme să vă mai verificați planul construcției! Vă examinați terenul și alegeți amplasamentul *înainte* de a începe construcția și acordați o deosebită atenție stabilității și construcției fundației, pentru că aceasta vă va ține casa.

Dacă vă dați seama că nu ați construit-o bine, întoarceți-vă și începeți din nou! Prin bunăvoința lui Dumnezeu, reconstruiți și susțineți părțile slabe ale construcției. Reconsolidați-le. Criteriul integrității trebuie să fie cel care să vă facă pereții casei perfect drepti, astfel încât totul să se potrivească.

Isus poate să vindece rănilor și cicatricile lăsate de furtunile din trecut. Poate să necesite timp și răbdare, dar puteți fi mai puternici în acele locuri rănite mai mult ca oricând înainte, dacă veți ierta și le veți supune lui Isus.

Poate că te-a lovit furtuna divorțului. Familia și căminul au fost dezmembrate. Viața ți se pare un coșmar și nu-ți vine să crezi că aceasta ți se întâmplă tocmai ție. Te simți de parcă nu vei ieși niciodată din agonie, din probleme, neacceptare, vină și stigmatul unei persoane divorțate. Poate ești o mamă care ai de crescut niște copii și te simți strivită și lipsită de speranță și temătoare de ce va fi mâine. Nu ești singură! Isus este cu tine!

Isus nu ne condamnă chiar dacă noi suntem partea vinovată. El ne spune: "Du-te și nu mai păcătuie". El nu trece cu vederea păcatul; El dorește să punem lucrurile în ordine, atât pe cât ne este posibil, dar El nu folosește păcatul împotriva noastră. El iartă și uită și de asemenea dorește să realizeze ceva frumos din rămășițele sfărâmate lăsate de furtună în urma ei.

Furtuni de respingere, furtuni de umilință, furtuni de probleme confuze; oricare ar fi furtuna, *casa dvs. poate rămâne în picioare* dacă îi veți supune orice nevoie lui Isus și vă veți supune Cuvântului Său,

punându-l în practică în viața voastră.

Când vă lovește nenorocirea, în loc să vă îngrijorați sau să vă resemnați din cauza situației, mai întâi verificați-o, cercetați-o.

Singur ați provocat această furtună?

Altceineva v-a băgat în această furtună?

V-a atacat Satan în mod deliberat?

Sau Dumnezeu v-a dat ocazia ca prin această experiență să vă învețe lucruri noi și să vă aprofundați lucrarea de slujire pentru alții? Dacă este așa, lăsați-L să vă modeleze precum un olar, în modul în care El dorește.

Învățați lecția și *veți ieși biruitori din orice furtună*.

Nu este timp pentru griji

Cineva a spus o dată - și a avut dreptate - că cele mai multe lucruri pentru care și-a făcut griji în timpul vieții, nici măcar nu s-au petrecut.

Aceasta este una dintre înșelătorii în problema îngrijorării - și anume că ne facem griji, nu numai pentru situații din trecut sau prezent, dar și pentru lucruri care chiar nu au avut loc - pentru ce *s-ar putea* sau *s-ar fi putut* întâmpla. Pierdem o mare parte din timpul nostru, multă energie și creativitate atunci când ne facem griji pentru lucruri care *ar putea* avea loc. În loc să folosim aceste comori neprețuite pentru a aduce o contribuție pozitivă lumii în care trăim și în viețile celorlalți, le irosim în căutarea de probleme negative, inutile.

Omul nu este doar o piesă dintr-o mașinărie rece, făcută din diferite părți componente, fără sentimente sau capacitatea de a putea lua decizii. El este ființa cea mai complexă și minunată pe care a creat-o Dumnezeu. Nici măcar nu este doar un animal, ci mai mult, el este creat după asemănarea lui Dumnezeu - o ființă spirituală, care sălășluiește într-un trup și are un suflet (mintă, voință și emoții). Atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, a dorit ca acesta să trăiască în siguranță, să aibă o relație cu El și cu toate celelalte ființe.

Când Adam a păcătuit, pacea de care se bucurase înainte a fost înlocuită de neliniște. Acolo unde siguranța și lipsa grijilor îl făcuseră să poată progresa, acum necazurile și frica l-au determinat să se facă nevăzut, rușinat și să fugă de prezența lui Dumnezeu. În vreme ce înainte se putea bucura de rezervele de hrană ale lui Dumnezeu din Grădina Edenului, acum el trebuia să transpire și să trudească, smulgând ciulinii, pentru a-și putea asigura pâinea de zi cu zi.

Isus Hristos a venit pe pământ pentru a putea dezlega acest blestem și pentru a readuce omenirea la starea inițială. Acceptând sacrificiul lui de pe Golgota și devenind copilul lui Dumnezeu, putem fi readuși la aceeași stare spirituală de care s-a bucurat Adam înainte de a păcătui. Răspunsul constă *exclusiv* în reconcilierea noastră făcută de Isus Hristos cu Dumnezeu. Sf. Augustin a spus: "O, Doamne, Tu ne-ai creat pentru Tine și inimile noastre nu au liniște până ce nu-și găsesc liniștea în Tine."

Dar chiar și atunci când ne-am găsit liniștea și iertarea păcatelor în Isus, trăim totuși într-o lume care se află sub blestemul păcatului. Neliniștea și anxietatea din lume vor apăsa în permanență asupra noastră

și ne vor da ocazia să ne neliniștim și să fim îngrijorați. Aici ar trebui să facem alegerea - "de a ne face griji sau de a nu ne face griji" - aceasta este problema.

Se pare că unii oameni nu sunt niciodată mai fericiți ca atunci când au ceva pentru care să-și facă griji și pe care să le "rumege" în gând.

Grijile au devenit un obicei pentru ei încât reprezintă o a doua natură a lor. Dacă problemele de ieri au fost rezolvate, astăzi vor căuta altceva pentru care să se îngrijoreze. Gândirea lor a devenit atât de obișnuită să meargă în direcții negative, încât găsesc că este foarte greu să-și controleze gândurile. Ei au depășit de mult stadiul de *amator* care își face griji; în prezent sunt profesioniști. Dacă s-ar da medalii de aur pentru îngrijorare, ar câștiga de fiecare dată!

Dar cum ne exprimăm o viață triumfătoare de creștin, atâta timp cât ne agităm de teamă și neliniște? A avea pace *cu* Dumnezeu înseamnă a avea iertare pentru păcatele noastre prin sângele lui Isus Hristos și a fi născut din nou în familia lui Dumnezeu. Dar, după această experiență trebuie să încercăm să menținem "*pacea lui Dumnezeu*", care ne umple sufletul, în măsura în care umblăm în supunere încrezătoare față de voința Tatălui nostru.

Unii oamenii ar avea foarte puține de spus dacă s-ar opri din văicăreli. Vocabularul lor constă din atât de multe cuvinte și expresii de teamă, grijă și gândire negativă încât, dacă s-ar opri să le mai folosească, ar deveni ca legați de limbă. Cuvintele care le vin prima oară în gură sunt cele pe care și le-au făcut un obicei în a le întrebuința. Isus a spus în Matei 12:34: "Din plinătatea inimii vorbește gura." Cu alte cuvinte: de ce anume vă este plină inima, despre aceea veți vorbi cel mai mult.

Vocabularul acestor oameni nu numai că este redus, dar lor li se acordă o mult mai mică atenție din partea celorlalți. Unor oameni le trebuie o jumătate de oră ca să răspundă la un simplu "Ce mai faci?", din cauza relatărilor pe care le fac cu privire la ultimele lor simptome și probleme.

Există și "martirul" profesionist, care-și descrie suferința recentă în detaliu, arătându-și cicatricile cu mândrie, ca un fost erou de război! Orice operație sau naștere dificilă sunt glorificate sau întoarse pe toate fețele, într-un cor de "Vai" și "Of" și "Sărmanul de tine", care, pentru povestitor aduc o notă de bine. Când doamna Jones sosește la o adunare și cineva îi spune: "Arăți atât de palidă în seara aceasta", ea soarbe aceasta precum o pisică o farfurie cu smântână.

Harold Hill (autorul cărții "Cum să trăiești ca un fiu de Împărat" [engl.] și al altor cărți) obișnuia să folosească următoarele expresii:

„înghițirea de pilule de martir” și „a avea petreceri de compătimire”. Am fost și eu în câteva grupuri de rugăciune în care s-a vorbit atât de mult despre boală (sub forma rugăminții de a face rugăciuni pentru ei), încât am plecat acasă simțindu-mă eu însumi bolnav.

Dar ce mod de a ne petrece zilele... *Ce pierdere de timp reprezintă acest stil de viață!*

Începeți prin a vorbi de bine, despre binecuvântările de care vă bucurați. Dacă totul pare întunecat și aveți impresia că nu există nici măcar un singur lucru pentru care să fiți bucuroși, tot vă puteți bucura de Isus. Puteți să-L preamăriți pentru ceea ce a făcut și pentru ceea ce este El pentru voi. El nu se schimbă niciodată. Faceți ca aceeași gură care a scos griji și temeri să rostească acum cuvinte de credință și încredere în Dumnezeu. Dacă pe moment situația pare să fie exact la fel, aceasta nu are nici o importanță. Mai întâi să credeți că Dumnezeu lucrează și apoi veți vedea că „ce anume ați crezut” se întâmplă.

Un binecunoscut predicator, Sam Jones, călătorea o dată cu trenul împreună cu mecanicul de locomotivă. Uitându-se la manometrul de abur, i-a spus mecanicului: „Ei bine, omule, nu ai abur suficient ca să ajungi până la Chattanooga!”

„Este adevărat”, a răspuns mecanicul, „dar avem suficient cu care să pornim. Dacă am avea suficient pentru toată călătoria, acum am fi cu toții în aer. Pe măsură ce folosim ceea ce avem, vom primi mai mult.”

Tot astfel se petrece și cu viața creștină. Dacă ne folosim credința și puterea pe care le avem, vom fi mai aprovizionați. În felul acesta ne dezvoltăm și avansăm în viața noastră spirituală - în înțelepciune, credință, putere și dragoste. Știind aceasta, apostolul Pavel s-a rugat ca efesenii să poată „să crească în toate până la Cel care este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15).

Cunoșteam un băiețel care într-o zi s-a dus în vizită la bunica lui. S-a jucat fericit cu jucăriile până când a sosit vremea să meargă acasă. „Strânge-ți jucăriile, Johnny”, a spus bunica, dar băiețelul cel precoc, la cei trei ani ai lui, a clătinat din cap și a spus: „Nu am timp, bunico! Nu am timp”.

Probabil că Johnny îi auzise pe cei mari spunând aceasta și și-a dat seama că este o scuză pe care o foloseau adesea. Din nefericire pentru el, bunica nu a cedat, știind că problema lui Johnny nu era „timpul” ci neascultarea.

Cu toții suntem vinovați când spunem că nu avem timp și uneori acest lucru este adevărat; ne simțim ca o pisică ce alcargă după coada ei și niciodată nu-i dă de capăt. Se poate să fim peste măsură de istoviți dar totuși, adevărul este că de obicei ne putem face timp suficient, sau

cel puțin putem adăuga câteva minute libere, pentru ceva care ne face cu adevărat plăcere. Imaginați-vă un tânăr care spune că nu are niciodată timp să-și vadă iubita. El își face timp, oricât l-ar costa!

Înainte de a mă căsători cu Helen, eram pastor asociat în partea de est a Elveției. Am fost invitat înapoi, în Anglia, pentru a traduce câteva săptămâni, pentru Haralan Popov.

Călătoream permanent și aveam foarte puțin timp pentru a ne vedea. Într-o zi, m-am hotărât că trebuie să o văd neapărat și a doua zi de dimineață am pornit la drum și am plecat din Țara Galilor între orele trei și patru. Helen tocmai se trezise când am ajuns la ea, pe la ora șapte. Proprietăreasa m-a primit prin ușa din dos, cu un zâmbet răutăcios, probabil aducându-și aminte de propriile ei „vise de dragoste ale tinereții”.

Nu am avut prea mult timp la dispoziție, probabil doar două ore, însă pentru mine au meritat cele cinci sau șase ore de călătorie, pentru că o iubeam.

Dacă timpul este un lucru atât de prețios și ne putem face câteva ore sau minute libere pentru ceva care ne face plăcere, de ce să pierdem atâtă amar de vreme făcându-ne griji și chinându-ne? Aceleași ore și ani pe care i-am petrecut în griji ar fi putut avea o mai bună utilizare.

Când mintea ne este odihnită, întreaga noastră ființă reacționează pozitiv și putem avea o mult mai mare energie. Dacă suntem neliniștiți și supărați, avem puțină poftă de mâncare și suntem apatici, iritabili și deprimați.

Creativitatea ne este blocată și devenim neproductivi din punct de vedere mintal, pentru că, atunci când ne facem griji, toată atenția și gândurile se concentrează asupra problemei respective. Judecata devine deformată, nervii ne sunt iritați și încordați. Pentru a fi productivi mintal și spiritual, trebuie să ne relaxăm și să „ascultăm” ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună sau să ne arate.

Inventatorii și oamenii de știință ne spun că uneori, se frământă ore în șir cu o anumită problemă, dar nu pot să-i găsească soluția. Însă atunci când se relaxează, sau imediat după ce se trezesc dimineața, răspunsul pe care îl căutau, piesa care lipsea din enigmă, le apare în minte ca o sclipire.

Eu și Helen ne confrutăm adesea cu acest lucru. Nu este deloc neobișnuit ca unul dintre noi să ne furișăm în camera de zi, în toiușul nopții (în special la ore matinale), încercând să nu-l trezească pe celălalt și să notăm predici sau poeme, idei pentru o carte, un cântec pe care ni l-a dat Domnul.

Atunci când trupul ne este relaxat și mintea noastră este liniștită,

Dumnezeu poate să vorbească duhului nostru, iar acesta transmite minții noastre când ne trezim. Sau atunci când stăm întinși, relaxați, treji, pe timp de noapte - odihnindu-ne și nefăcându-ne griji - acestea sunt orele noastre cele mai fertile din punct de vedere spiritual și mintal.

Psalmistul David a scris: "Chiar în așternutul meu îmi aduc aminte de Tine și în timpul vegherilor nopții mă gândesc la Tine..." (Psalm 63:6). Probabil că David a primit unii dintre psalmii săi pe timp de noapte, pe când medita. De aceea, este bine să avem la îndemână hârtie și creion, pentru a nota aceste idei înainte de a le uita. Dacă nu o facem imediat, de obicei mai târziu nu ni le mai putem aminti.

O altă idee bună este de a avea la îndemână un casetofon cu casete goale. În vremea când Dumnezeu îi transmitea lui Helen numeroase cântece, acesta era modul prin care le recepționa ea. Le cânta - melodie și text - și le înregistra imediat pe casetă. Mai târziu a fost capabilă să scrie complet muzica, să o finiseze și să o completeze. Dacă ar fi așteptat până le nota, adesea le-ar fi uitat, deoarece le primise de la Dumnezeu, prin Duhul ei și nu le elaborase din gândirea sau din mintea sa.

Cu toții am fi mai creativi dacă am vrea să deschidem canalele prin care creativitatea lui Dumnezeu vine la noi. Când duhul ne este împovărat de griji și mintea ne este înnegurată și paralizată de frică, suntem precum o mașină cu un motor care funcționează, are benzină în rezervor, dar nu pleacă pentru că are frâna pusă. Posibilitatea există dar realizarea este "nulă".

Totuși aceasta nu înseamnă că creativitatea ne poate veni numai atunci când totul este în regulă și nu avem nici un fel de probleme. Mii de cântece minunate, de poezii și cărți s-au ivit din adâncile văi ale încercării și necazurilor prin care a trecut un scriitor.

Multe dintre cântecele și poeziile lui Helen au apărut în vreme de greutate și singurătate. Pe parcursul întregii noastre căsnicii, ea a petrecut mult timp singură. Eu mă aflu mult timp departe, predicând sau traducând, iar pentru ea aceasta era ceva foarte greu. S-a confruntat cu uriașii singurătății și ai depresiei, ai fricii și îngrijorării și adesea cădea în autocompătimire. Apoi a venit ziua în care și-a dat seama că această singurătate forțată ar putea deveni ceva pozitiv, dacă ea ar permite aceasta. *A ales* să-L caute pe Dumnezeu într-un mod nou; să-L cunoască și să-L țină mai strâns de mână decât înainte.

Numai atunci când a privit *în sus* și *în afară* în loc să se uite în interior, la problemele ei, Domnul a început să-i dăruiască poezii și cântece. Acestea nu erau numai o terapie pentru ea, ci adesea au fost folosite pentru a binecuvânta mulți oameni în nevoile lor. Intenția lui Dumnezeu este ca din fiecare vale prin care trecem să găsim un mijloc de a ieși din ea și de asemenea, de a lua și pe mulți alții cu noi.

Problema pentru care vă îngrijorați și vă neliniștiți poate deveni un mijloc de creativitate și slujire dacă vă determină să priviți la Dumnezeu și să-I primiți răspunsul. Faceți ca fiecare zi să devină *valoroasă*, în loc să o irosiți în griji.

Un tânăr student la teologie avea de scris o lucrare de control despre subiectul Dumnezeu și diavolul. Pentru că era creștin convins, nu i-a fost deloc greu să scrie despre măreția Dumnezeului său. Timpul trecea, și deodată a sunat clopoțelul, înștiințându-l că i-au mai rămas doar cinci minute pentru a-și termina lucrarea.

A fost cuprins de panică atunci când și-a dat seama că nici măcar nu se apucase de scris despre diavol. Atunci, cu o inspirație de moment, a scris: "*Nu este timp pentru diavol!*"

Cum s-ar schimba viața noastră dacă am lua aceasta drept motto: "Nu este timp pentru diavol" sau "Nu avem timp să ne îngrijorăm". Inimile noastre, atitudinile noastre și cuvintele noastre s-ar schimba dacă, în loc să ne concentrăm asupra unei probleme, ne-am concentra asupra măreției lui Dumnezeu; dacă în loc să ne bălăcim în Mlaștina Întristării, ne-am petrece timpul înotând în râul Apei Vieții.

Isus a spus: "*Am venit să vă dau viață și viață din belșug*". O viață care să se reverse, energizantă, creatoare, vindecătoare, captivantă, care poate fi a noastră în mijlocul problemelor și greutăților. Fericirea depinde de "întâmplări" dacă totul are loc după voia mea. Dar bucuria pe care ne-o dă *Isus* există pentru a o lua atunci când învățăm să scăpăm de obiceiul de a ne mai face griji.

Schimbarea cursului unei gândiri negative

Trăim într-o perioadă de explozie informațională. Nici o altă generație nu a avut posibilitățile oferite nouă astăzi pentru educație complementară și pentru cunoștințe generale asupra a ceea ce se petrece în lumea din jur. Lumea personală nu mai este familia noastră, orașul sau țara în care locuim. Lumea noastră a căpătat proporții uriașe.

Prin televiziune, satelit și toate dezvoltările tehnologice disponibile în prezent, activitatea teroristă, violența, atacurile organizate, cutremurele și ororile războiului pătrund chiar în camerele în care locuim. Aceste cunoștințe crescute și imaginile de pe ecran provoacă o mare presiune mintală asupra noastră, deși nu ne dăm întotdeauna seama de aceasta.

Scena pentru "actorii îngrijorați" nu a fost niciodată mai bine decorată, iar aceste lucruri creează însăși atmosfera, unde îngrijorarea este lucrul de bază. Această acumulare de știri *rele*, prin mijloace de senzational și glorificare a lor, hrănește bacteriile îngrijorării și ale fricii într-o proporție alarmantă. Urmărirea la televizor a ultimelor știri de noapte poate să dea naștere, la oamenii sensibili, insomniei, tensiunii și anxietății. Am auzit de oameni care au avut atacuri de inimă în fața ecranului de televizor pentru că echipa lor favorită nu a câștigat Cupa Mondială.

Lumea noastră este programată la negativ și nu se găsește în stadiul de a deveni mai bună ci este în acela de deteriorare. Evoluția spune că Natura se dezvoltă permanent într-un stadiu superior, dar nu avem decât să punem un măr pe o farfurie și să-l lăsăm câteva săptămâni, ca apoi să vedem dacă mărul este mai bun sau mai rău. Desigur că este mai rău. Mărul putrezește.

În mod normal, și oamenii sunt programați pe o lungime de undă negativă, lungimea de undă a îngrijorării. Ne așteptăm întotdeauna la ce este mai rău. Când sună telefonul (și mai rău, când sosește o telegramă), ne gândim dinainte la ce veste proastă ne așteaptă. Cine a mai murit acum?

Dacă un soț întârzie de la lucru, soția își și imaginează că el a avut un accident. Dacă aceste simptome apar în trupul nostru, înainte de a ști unde ne aflăm, imaginația începe să o ia razna. Ne vedem deja băgați în salvare și duși la spital, operați sau poate chiar morți. Putem să vedem chiar și mormântul deschis, coroana de flori, familia și prietenii care stau în jurul nostru, plini de amărăciune din cauza tragediei neașteptate.

Dar de ce ne așteptăm întotdeauna la ce este *mai rău*? Am gândit negativ și ne-am lăsat pradă obiceiului de a ne îngrijora de atâta timp încât, în mod automat, cădem din nou pe panta aceasta. Nu este ușor să schimbi cursul negativismului care încearcă să ne doboare, dar *putem să o facem*.

De unde am căpătat aceste modele de gândire negativă? Le-am moștenit de la tatăl nostru de odinioară - diavolul. Acum, pentru că suntem copii ai lui Dumnezeu, sarcina noastră este de a ne reînnoi mintea și gândirea, cu Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 4:23).

Aceasta a fost și problema pe care a avut-o Dumnezeu cu copiii lui Israel. Cu ajutorul lui Moise, El i-a scos din Egipt, dar ei au luat Egiptul cu ei! Ei încă mai gândeau ca egiptenii. Se purtau așa cum ar fi făcut-o în Egipt. Adesea, modelele și obiceiurile lor în gândire erau aceleași ca și când ei încă mai erau sclavi pe pământ păgân, în loc să fie ca și poporul ales al Legământului lui Dumnezeu. Chiar și după ce suntem salvați, luăm cu noi multe dintre obiceiurile lumești și modul lumesc de a gândi, iar aceasta nu se potrivește deloc. Gândirea noastră are nevoie de reînnoire.

Această gândire negativă și frica se infiltrează în viața noastră spirituală, ca creștini născuți din nou, până și în înțelegerea Bibliei. Satan poate să facă astfel încât Scriptura să lucreze *împotriva* noastră, în loc să fie *în folosul nostru*, dacă noi îl lăsăm. Să vă explic.

Cuvântul lui Dumnezeu - Biblia - reprezintă scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu pentru omenire. El este un Dumnezeu care îl iubește pe păcătos, dar și un Dumnezeu care va pedepsi într-o zi păcatul. Important este să ajungem să cunoaștem Biblia și Scripturile în context și numai atunci vom înțelege că mânia și judecata lui Dumnezeu sunt destinate altora care și-au întors spatele față de Fiul Său Isus Hristos și au pornit pe drumul lor propriu.

Totuși, este uimitor faptul că mulți creștini sunt năpădiți de gânduri chinătoare despre iad și judecata lui Dumnezeu, care va cădea asupra lor, pentru că în permanență se împotrivesc versetelor Scripturilor, care vorbesc despre aceste lucruri. Oamenii tulburați în felul acesta sunt rari cei care păcătuiesc intenționat și care încearcă harul lui Dumnezeu la limită. De obicei sunt niște creștini sensibili, care doresc cu adevărat să-L urmeze și să-L slujească lui Dumnezeu. Problema lor constă în înțelegerea greșită a căilor și caracterului lui Dumnezeu. Diavolul are grijă ca aceste Scripturi să li se împotrivescă, iar el începe să le dea târcoale zi și noapte cu gânduri de judecată.

El folosește greșit chiar Cuvântul adevărat care ar trebui să le aducă

mângâiere și îndrumare copiilor lui Dumnezeu, făcându-l să lucreze împotriva lor. Răspunsul constă în a rezista temerilor și acuzațiilor diavolului - "rămâneți neclintii în credință", pentru că, "acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus" (Romani 8:1). Dacă - după ce am fost salvați - mai păcătuiți, putem veni să ne rugăm pentru iertarea noastră și să mergem mai departe, bucurându-ne pentru că am și primit-o.

În 1965, am tradus pentru Haralan Popov, un pastor bulgar care fusese închis timp de aproape 14 ani de către comuniști. Au existat și încă mai există în acest moment mulți care au suferit persecuții din cauza credinței, în diferite țări din lume. Mulți au scris cărți despre experiențele lor și există misiuni și organizații care caută în exclusivitate să ajute Biserica Persecutată. Este bine ca noi să știm astfel de lucruri pentru a ne ruga pentru cei în nevoi.

Dar, chiar și aici, vedem mulți creștini care au fost hrăniți cu o astfel de literatură a "persecuției", încât trăiesc sub un nor de îngrijorare, frică și depresie. Ei uită că o dată cu suferința, vine și împuternicire din partea lui Dumnezeu de a bea aceea cupă. El ne dă și putere atunci când ne găsim în aceea situație.

Pe când Corrie Ten Boom era doar o fetiță, ea era îngrijorată de ceva. Tatăl ei, încercând să o ajute, a spus:

"Corrie, ridică aceste două geamantane pentru mine".

"Dar, tată, sunt prea grele. Nu sunt destul de mare", s-a plâns, privind la el.

"Da, tocmai aceasta este, Corrie. Iar lucrul pentru care te temi acum este și el prea mare pentru tine. Tatăl tău cereșc știe aceasta și nu așteaptă de la tine să porți această povară, acum. Când vei fi mai mare, vei duce geamantanele cu ușurință. Dar, Corrie, când să mă duc să cumpăr biletele de tren?"

"Păi, chiar înainte de a pleca în călătorie, tată."

"Exact. Dumnezeu îți va da puterea și curajul de care ai nevoie la ora judecății."

Corrie nu a uitat niciodată aceste cuvinte și a descoperit că "biletele" de sprijin și putere se aflau acolo, atunci când a fost prinsă mai târziu de nașiști pentru că îi ajuta pe evrei, pentru care a fost trimisă în lagărul de concentrare de la Ravensbrück.

Nu avem nevoie de miracolul de la Marea Roșie până când nu ajungem pe țărmul mării. Nu avem nevoie de miracolul de la Marea Roșie până nu mâncăm ceapă și usturoi în Egipt. Astfel, miracolul de la Marea Roșie nu i-ar fi ajutat pe israeliți. Numai mielul sacrificat și protecția lui Dumnezeu pe timpul pedepselor i-au ținut în viață. Miracolul

de la Marea Roșie a venit atunci când a fost nevoie.

Nu avem nevoie de putere pentru a îndura persecuția și suferința dacă încă nu ne găsim în aceea situație. Neliniștea și îngrijorarea că nu am putea să rezistăm atunci când am fi puși să facem față persecuției nu face altceva decât să ne slăbească.

Există situații cu care ne confruntăm zilnic și care sunt tot atât de periculoase și explozive. În calca noastră sunt puse curse subtile de către dușman iar noi trebuie să alegem cum să procedăm, în lumea noastră "liberă" din vest, ceea ce ar putea să necesite fiecare picătură de putere și integritate de care dispunem. Nu numai în perioada de criză ne este testată credința, ci și în cursul zilnic al lucrurilor - "acolo unde cauciucul roșii se întâlnește cu drumul" - moment în care avem nevoie, de asemenea, de putere și curaj pentru a merge înainte.

Reverendul John Osteen, pastor a marii biserici Lakewood din Houston, Texas, spunea că adevărul cel mai important pe care l-a învățat vreodată (în afară de aflarea modului în care poți fi salvat) este: "Dumnezeu este mai deștept decât mine." Acest lucru poate să pară evident; totuși, prin îngrijorare, demonstrăm că, de fapt, noi nu am învățat acest lucru simplu. Dacă El ar fi pătruns atât de adânc în inimile noastre încât să fim absolut convinși de aceasta, ar deveni o parte din noi.

Dacă Dumnezeu este mai înțelept și mai "deștept" decât noi, atunci El este foarte capabil să ne treacă prin situațiile cele mai imposibile pe care le întâlnim. Nu ne-am mai chinat și tortura cu griji și cu neliniște, ci am avea încredere în El, cu privire la soluția de care avem nevoie. În credință copilărească, ar trebui să încredințăm problemele noastre în mâinile Sale capabile, predându-l absolut totul.

Atunci când ne vin în minte gânduri de îngrijorare, în loc să le acceptăm, va trebui să le ucidem cu săgețile credinței. Să nu ne gândim prea mult și să dăm amplexare acestor lucruri, vorbind despre neliniștile noastre și să ne lăsăm absorbiți sub nisipurile mișcătoare de frică ale diavolului. Să facem absolut tot ceea ce putem pentru a salva situația și apoi să așteptăm ca Dumnezeu să facă tot ceea ce noi nu putem face.

În Filipeni 4:6-8, citim: "Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri (cereri precise) cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu să fie a voastră; aceea stare calmă a unui suflet sigur de mântuirea prin Hristos, și căruia nu-i este frică de nimic de la Dumnezeu și mulțumirea pentru destinul omenesc, oricare ar fi el: aceea pace să fie a voastră), care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus."

"Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste,

tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă gândiți.”

Dacă împlinim această ultimă poruncă de a ne concentra mințile asupra ceea ce este mai bun, pur și frumos, vom fi în stare să “nu ne îngrijorăm de nimic”. Dacă vom refuza să ne mai îngrijorăm, atunci această pace minunată a lui Dumnezeu va fi a noastră. Mintea noastră - câmpul de bătălie de unde trage în noi în permanență diavolul - va fi apărată și păzită, iar îngrijorarea își va pierde puterea asupra noastră.

Timbre și vrăbii

Cu cât creștem în viața creștină, conceptul și înțelegerea noastră despre Dumnezeu se schimbă. Aceasta se bazează pe experiența noastră personală cu El. Dacă sunt un creștin nou, pot să am siguranța că El este Dumnezeu, cel care poate să mă salveze și să mă schimbe. Dar dacă L-am văzut, răspunzându-mi la rugăciuni într-o anumită situație dificilă, atunci înțelegerea și experiența mea în legătură cu El se adâncesc și devin mai mari. Acum, El a devenit pentru mine Dumnezeul care mă ajută în nevoie.

Una dintre îngrijorările pe care le avem adesea este gândul că Dumnezeu poate să nu fie interesat de noi în mod personal. Ne credem prea fără importanță, prea nevrednici sau considerăm că Dumnezeu este prea ocupat cu orice altceva, astfel că nu ne va veni niciodată rândul. Ne simțim de parcă am sta la coadă, așteptând să-I dăm telefon lui Dumnezeu ca să-I spunem necazurile. Sute de oameni stau în fața noastră și ne simțim ca și cum Dumnezeu nu ne va acorda nici o atenție.

De obicei, acesta este primul nostru concept despre Dumnezeu; îl limităm, considerând că este ca și noi.

Apoi conceptul nostru despre Dumnezeu crește și se extinde puțin și ne dăm seama că El nu este numai un Dumnezeu care poate să ia legătura cu o persoană o dată, ca doi oameni care vorbesc la telefon. Începem să-L vizualizăm ca pe un maestru de șah, care nu numai că poate să joace o partidă de șah cu o persoană o dată, dar este capabil să joace mai multe partide în același timp, cu adversari diverși. Maestrul de șah se mută la prima tablă, face o mutare, apoi merge la tabla următoare, face următoarea mutare și așa mai departe. Da, ne gândim noi, poate că Dumnezeu este capabil să ajute mai mulți oameni în același timp.

Atunci conceptul nostru despre Dumnezeu se extinde și mai mult și ne-L imaginăm a fi un computer gigant, care se ocupă de mai multe probleme, dând răspunsuri cu o rapiditate uimitoare. Dar înțelegerea noastră despre Dumnezeu trebuie să se extindă și mai mult pentru a-L putea vedea ca fiind *Singurul Fără Limită*, care este mult mai mare decât ar putea mintea umană să cuprindă.

Telefonul lui Dumnezeu nu se găsește doar în câteva cabine telefonice, ci avem tot timpul acces la El - fiecare persoană. De fapt, El este cel care dorește să ne vorbească mai mult decât dorim noi să-I vorbim.

Putem să ajungem la El prin rugăciune și să fim convinși că El nu ne va alunga niciodată. Este greu să înțelegem aceasta atunci când ne gândim la milioanele de oameni din fiecare oraș sau dacă privim neastâmpărul miilor de oameni pe aeroporturile internaționale ale lumii, așa cum eu însumi am făcut adesea și când știu că fiecare are lumea lui sau a ei, cu diferite probleme și nevoi, cu bucurii și necazuri. Dar Dumnezeu nu cunoaște limite și poate să ajute *pe fiecare* care Îi cere sprijinul.

Voi și cu mine suntem prețioși în ochii lui Dumnezeu, noi reprezentăm "lumina" ochiului Său, lumină care trebuie păzită și considerată o comoară. Chiar și aceia dintre noi care ne simțim atât de obișnuți, atât de neinteresanti, cărora le lipsesc talentele și care în permanență ne comparăm cu alții, căpătăm o nouă valoare personală și începem să "înflorim" atunci când începem să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu.

Într-una din zile, în India, în 1979, mă aflu într-un restaurant, când câteva vrăbii au intrat pe fereastra deschisă, s-au așezat pe masă și au început să se servească cu mâncare. Imediat mi-au venit în minte cuvintele lui Isus din Matei 10:29-31:

"Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și peri de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii."

Isus nu a spus "păuni" sau vreo altă specie rară minunată, ci chiar obișnuita vrăbie de fiecare zi, este observată de Tatăl nostru Cereș și chiar este prețioasă pentru El. Cu atât mai mult suntem prețioși în ochii lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, am fost în uriașul aeroport din Chicago, SUA. Căutam un oficiu poștal pentru că trebuia să-i trimit lui Helen o scrisoare în regim expres, dar nu existau decât câteva automate de timbre, care nu aveau nici un fel de timbre expres sau cu regim special. Întrebându-mă ce aș putea face, am întrebat la o librărie dacă vânzătorul m-ar putea ajuta.

Deodată, o doamnă care era în spatele meu, a spus: "Eu am un timbru cu regim special". Erau mii de oameni în acel aeroport, dar Dumnezeu a trimis-o pe acea doamnă, *chiar* în momentul în care eu aveam nevoie de ea, și pe deasupra și cu acel timbru special.

Exact cum a spus cineva o dată: "Dumnezeu Își arată măreția prin modul în care ne tratează pe noi, oamenii mărunți."

Până și în mijlocul miilor de oameni, Dumnezeu îi observă pe cei care Îl cheamă. Pe când Isus era în drum spre casa lui Iair, îmbulzit și înghesuit din toate părțile de oameni, o femeie mărunță, cu o mare nevoie, îl ajunse din urmă atingându-i veșmântul.

Isus a simțit atingerea, pentru că a spus: "Cine m-a atins" Cum? În toiul zgomotelor și strigătelor, a îmbulzelii și îmbrâncelilor mulțimii? Diferența a constatat în faptul că ea l-a atins cu mâna credinței, iar pentru ea Isus devenise Dumnezeu personal care își face timp să ne vorbească, să ne vindece și să ne ajute.

În India am văzut mii de oameni îmbulzindu-se la temple și altare păgâne: oferind dulciuri, flori și hrană unor idoli care arătau înspăimântător. Sunau din clopote, scandau și oficiau tot felul de ceremonii religioase. Mi s-a spus că India este țara celor peste 30 de milioane de idoli - dar nici unul nu este Dumnezeu *personal*, care să mă iubească pe mine și pe tine într-un mod individual, care să aibă un plan personal pentru viața fiecăruia și care să știe "calea pe care să o urmărim". Ei sunt morți, fără viață, din lemn, aur sau piatră.

Singurul Dumnezeu adevărat - Dumnezeu nostru - cunoaște totul despre noi. El spune că ne-a chemat pe fiecare pe nume. Nu suntem doar un obiect, un lucru, nici măcar un număr - impersonal, fără chip, fără sentimente. Într-o bancă sau pe o listă de computer putem fi doar un număr, iar sistemul lui Anticrist va fi, într-o zi, un sistem numeric, dar calea lui Dumnezeu se bazează pe relații - o legătură caldă, vibrantă - după aceasta tânjește inima lui Dumnezeu.

Cum vi-l puteți imagina pe Dumnezeu? Este o ființă eternă care se află acolo sus, la o distanță de milioane de mile depărtare, capabilă, totuși, să vadă tot ceea ce facem și care se leagă de fiecare greșală pe care o comitem? Vă imaginați că are o listă imensă cu toate defectele și păcatele noastre și abia așteaptă ziua judecății pentru a le citi?

Găsiți dificil să-L mulțumiți pe Dumnezeu și să cunoașteți suferința zilnică trăind cu sentimentul că nu corespundeți standardului Său? Vă îngrijorează faptul că v-a alungat deja sau că vă va alunga din cauza eșecurilor voastre? S-ar putea să încercați să obțineți salvarea precum membrii unor secte, care fac în permanență ceremonii religioase, în efortul de a întruni punctaje bune pentru eternitate.

Sau poate că diavolul vă poartă prin galeria lui. În timp ce pătrundeți acolo, privind fotografiile din expoziție, sunteți îngroziți văzând că fiecare dintre ele reprezintă o imagine a păcatelor și înfrângerilor voastre. Pe când priviți, el se află acolo, la umărul vostru, șoptindu-vă: "Imaginează-ți că uiți de aceasta. Nu ai nici un drept să te numești creștin când comiți astfel de lucruri. Dumnezeu nu te mai iubește. Uită-te măcar la fotografia pe care ți-am făcut-o ieri - ai crezut că nu te vede nimeni, dar eu aveam pregătit aparatul de fotografiat. Nu poți să mă păcălești tu pe mine! Iar aici, în colț, este o adevărată frumusețe pe care

am scos-o din dulap... Nici măcar Dumnezeu nu ar putea ierta un astfel de lucru. Poți s-o întorci cum vrei, tu nu ești bun de nimic. De ce mai încerci? Poți însă să vii pe drumul meu. Oricum ești ca și al meu!”

Oriunde vă găsiți în prezent, Isus vă vede. Nu vă puteți ascunde de El. Isus S-a așezat chiar acolo unde voi aveți o problemă în viață. El nu este un idol important care privește la faptele lui, ca și când ar fi miliarde de furnici care urmează să fie strivite cu piciorul. El este “Marele nostru Preot mișcat profund de sentimentele despre slăbiciunile noastre, a cărui inimă se revarsă de milă pentru cei nevoiași și care dorește să ne scape de robie” (vezi Evrei 4:15).

El a renunțat la regalitatea și gloria Sa precum un om care-și scoate haina și o atârnă sus, până când va avea din nou nevoie de ea, apoi a luat înfățișare de om și a devenit ca unul dintre noi. A suferit de frig, foame și singurătate. A cunoscut neacceptarea și cele mai profunde dezamăgiri. El nu s-a lăsat dezamăgit și nu s-a încrezut în popularitate sau preamărire, ci a știut că acestea se vor transforma în trădare și negare.

A fost numit un “Om al Suferințelor” - unul care a cunoscut necazul foarte bine. Agonia mintală din grădina Ghetsimani a fost atât de mare încât vasele de sânge de pe frunte i-au plesnit, iar transpirația a devenit sânge în loc de apă. Au venit îngerii să-l dea putere, altfel ar fi murit acolo, în grădină, înainte chiar de a ajunge la cruce.

Isus nu a fost pentru noi doar un exemplu omenesc de urmat, care apoi a suferit o moarte de martir. El a fost *înlocuitorul* nostru, cel care ne-a luat locul în fața mâniei lui Dumnezeu și a plătit prețul pe care noi nu aveam cum să-l plătim. Dumnezeu L-a ridicat din morți iar acum noi putem merge liberi. Aceasta este “Vestea Minunată”, anume că *Tatăl ne-a iertat deja* datorită lui Isus. Dar trebuie să-l acceptăm iertarea și să fim născuți din nou în familia lui Dumnezeu.

Dar poate că tocmai aici este problema - și anume să sunteți în familie, dar nu îl vedeți pe Dumnezeu ca pe un Tată, sau imaginea voastră despre un tată este atât de distorsionată încât nu cunoașteți adevărul sens al acestui cuvânt.

În aceste zile, Duhul Sfânt realizează o nouă cunoștință cu privire la persoana lui Dumnezeu, ca fiind Tatăl nostru. A fost ca un os care s-a înfipt în gâturile liderilor religiei când L-au auzit pe Isus vorbind despre Dumnezeu ca despre Tatăl Său. Ei puteau să priceapă un Dumnezeu al dreptății, al răzbunării, cineva de care să ne fie teamă și de care să ne ascundem, cineva pe care trebuie să-L slăvim cu frică, tremurând - o datorie care trebuie să fie îndeplinită pentru a-i potoli mânia și judecata. Dar când Isus a întors moneda și a arătat cealaltă față a lui Dumnezeu,

ei nu au putut-o accepta.

Isus le-a ilustrat această lecție în povestea celor doi frați. Fiul mai mic a început să viseze la ziua când va putea să renunțe la munca de pe câmpurile tatălui său și să ducă o viață ușoară de lux. Visa la locuri îndepărtate și la femei frumoase. Visul acesta a pus stăpânire pe el până când, în cele din urmă, l-a înduplecat pe tatăl său să-i dea partea lui de moștenire.

Tatăl a împărțit banii între cei doi frați, iar cel mai mic a pornit la drum. Visele i-au fost realitate până când aurul s-a terminat. Țara a fost lovită de foamete, iar singura slujbă pe care o mai putea obține era aceea de a face curățenie la porci. Foamea îl chinuia, până acolo că ajunsese aproape să mănânce din lăturile porcilor. În vreme ce își băga mâinile în troacă, în fața ochilor i-a apărut deodată imaginea “casei părintești”. Era tatăl care-și supăveghea ferma; totul era belșug și prosperitate. Întreaga familie stătea la masa încărcată de mâncare; până și servitorii aveau de toate; pe când el - fiul cel mic din casă - era pe punctul de a mânca lăturile porcilor și se afla aproape de moarte.

Ca o izbitură, mult întârziată, el înțelese ce tată bun a avut. Cât de răbdător și iubitor a fost... și îl cuprinsese un dor imens de a-și mai putea vedea tatăl. Se întoarse pe drumul pe care venise, cu imaginea tatălui apărându-i în permanență în fața ochilor, până ce, făcând o cotitură, a avut prima imagine a “casei”, la mare distanță de el. Dar nu era doar casa, ci și o figură înaltă, bine cunoscută, care se apropia tot mai mult, alergând să-l întâmpine. Era *tatăl*, cu un chip plin de milă, care-l îmbrățișa și-l ținea strâns lângă el.

“Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău...” (Luca 15:21). Dar tatăl nu vrea să mai audă nimic. Urmează o baie fierbinte, ca apoi să-i fie aduse cele mai bune haine și o pereche de pantofi pentru fiul pe care îl considera de mult pierdut. Apoi inelul familiei, care reprezenta rudenția, trebuie să-i fie pus pe deget, în curând casa umplându-se de mirosul cărnii fripte a vitelului care l-a îngrașat pentru această zi deosebită. Apoi muzicanții încep să cânte, dansatorii pun stăpânire pe podele și începe petrecerea de bun venit.

În tot acest timp, fratele mai mare care muncise și venise acasă în ziua, obosit, a aflat că toată această agitație este datorată sosirii acasă a “celui netrebnic”. Acest escroc, derbedeu și desfrânat este în atenția tuturor, în timp ce el - “băiatul cel bun” - nu este deloc băgat în seamă. Tatăl este foarte surprins când aude că el nici nu vrea să intre în casă și se îndreaptă afară să-l înduplece. În fața acuzațiilor aduse de fiul lui că este răpădător, un exploatator și un dur, tatăl îi răspunde: “Dar tot ce am eu

este al tău. Ai fi putut să faci și tu o petrecere oricând ai fi dorit, dar nu te-a interesat niciodată aceasta. Este normal să fim bucuroși că l-am regăsit pe fratele tău pierdut.”

Ambii frați aveau o imagine diferită despre tatăl lor. Cel mare era o persoană autoîndreptătită, care își îndeplinea toate îndatoririle religioase (sau chiar un creștin care nu era născut din nou) care probabil încerca să-L impresioneze pe Dumnezeu cu fapte bune, mergând la biserică; în schimb, legătura lui cu Dumnezeu era superficială și rece.

El disprețuiește bucuria celor care își găsesc iertarea și se eliberează de păcate, uitând că Isus a venit tocmai pentru astfel de oameni. Se plânge că Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile sale, pe când multe din lucrurile pe care le cere el sunt ale lui pentru a fi luate - prin Golgota.

Ce imagine aveți astăzi despre Dumnezeu ca Tată? Această imagine vă va influența să aveți siguranță în El și va hotărî dacă veți duce o viață de îngrijorare sau de încredere. Dumnezeu care observă și vrăbiile care cad pe pământ, vă va observa și pe voi, astăzi.

Umblând în credință și nu în îndoială

Isus ne-a chemat să umblăm în credință și nu prin vedere. Până și a crede în cineva pe care nu l-am văzut niciodată, a ne ruga unui Dumnezeu invizibil și a crede că există un loc numit Cer, toate acestea sunt prostii pentru o minte cu o gândire rațională, logică. Totuși, facem toate acestea și încă, și mai mult, pentru că ne-am început viața creștină “prin credință”.

Am făcut descoperirea, și o facem în permanență, că atunci când în primul rând credem, punem în aplicare promisiunea sau porunca lui Dumnezeu pentru noi, prin Cuvântul Lui, aceste sentimente și experiențe vin mai târziu. De exemplu, atunci când am fost salvați, *mai întâi* am crezut, înainte de a ne *simți* curați și eliberați de povara păcatului nostru. Dacă am fi așteptat să avem în primul rând acest sentiment, nici până astăzi nu am fi fost salvați. Întreaga noastră viață creștină este influențată și îmbogățită de credința pe care o avem în Domnul nostru Isus.

Cum se face atunci că, după ce am început această viață cu Isus prin credință, nu continuăm să parcurgem fiecare zi cu El “prin credință”?

În loc de aceasta, apucăm problemele cu mâinile *noastre* și începem să ne facem griji cum ne va scoate Dumnezeu din problema aceasta, cum ne va plăti datoriile sau cum va găsi soluția pentru munții coplesitori și de netrecut pe care îi vedem în calea noastră. *Simțim* durerea, circumstanțele și ieșim imediat din arena credinței, căzând în nisipurile mișcătoare ale îndoielii, îngrijorării și fricii. Dacă am dori să rămânem în arena credinței, cu puterea lui Isus, am ieși învingători din bătălie, iar munții ar deveni în fața noastră ca o câmpie.

Cu câțva timp înainte, am luat la cunoștință despre scandalul vinului, răspândit pe tot continentul. S-a descoperit că în unele vinuri din Austria fusese adăugat antigel. Mii de magazine și comercianți de vinuri nu și-au putut vinde vinul de la această companie, iar alte vinuri deveneau suspicioase. Iar ceva mai târziu, ziarele abundau de un alt secret care a fost dezvăluit - anume că unele soiuri de uleiuri de măsline conțineau o substanță care provoca adesea cancerul la om.

Mai există și excepții, desigur, și în mod normal nu ne gândim dacă produsele pe care le cumpărăm sunt otrăvite. Brutarul și lăptarul ne aduc pâine și lapte, dar noi nu ne oprim ca să ne gândim dacă sunt bune pentru consum. Nu le ducem la laborator pentru verificări. În problemele de fiecare zi ale vieții întrebăm o “credință naturală”.

Nu verificăm fiecare scaun înainte de a îndrăzni să ne așezăm, nu

cerem să vedem permisul de conducere al șoferului înainte de a merge cu autobuzul. Când aprindem comutatorul *așteptăm* ca lumina să inunde camera și suntem surprinși atunci când nu se întâmplă aceasta. Considerăm toate aceste lucruri ca pe ceva de la sine înțeles. Dacă nu se aprinde lumina, verificăm dacă becul mai este bun sau verificăm siguranțele. Verificăm firele și încercăm să descoperim motivul penei de curent pentru că suntem foarte siguri că este normal ca lumina să se aprindă. Cu alte cuvinte, avem încredere în puterea electricității.

Dar dacă nu vedem răspunsul la rugăciunile noastre imediat, în loc să încercăm obiectiv să descoperim motivul, începem să ne îngrijorăm și să ne agităm, uneori renunțăm chiar la tot, declarând că "rugăciunea nu are nici un efect" sau că "Dumnezeu nu ne răspunde". Dacă am avea tot atâta credință în Tatăl nostru și în Cuvântul Lui câtă avem în lucrurile naturale, atunci am aștepta un răspuns și am fi mirați dacă acesta nu vine. I-am căuta fața și ne-am convinge că ne îndeplinim îndatoririle unei rugăciuni la care să se răspundă înainte să cădem pradă disperării sau amărăciunii.

În 1980, pe când mă aflam la Colombo, în Sri Lanka, o doamnă mi-a arătat o scrisoare de la fiul ei, care studia la Londra. El era creștin și dusesse o viață fără griji acasă, cu mama lui. Acum se găsea într-o altă țară, la universitate, departe de influențele stabile ale vieții de familie și ale bisericii sale. Seria că îi venea greu să mai creadă așa cum făcuse înainte și scria: "Roagă-te, te rog, ca Domnul să îndepărteze toată îndoiala din mine..."

La prima vedere acest lucru pare foarte "spiritual" dar, pe când mă gândeam la aceasta, am înțeles că este o rugămintă la care Dumnezeu nu poate să răspundă. Pe când Petru mergea pe apă pentru a putea ajunge la Isus, el a putut să facă acest lucru imposibil atâta timp cât L-a privit pe Isus și a ieșit afară după ce Isus a pronunțat cuvântul "Vino". Dar, în momentul în care a auzit vântul și a văzut valurile spărgându-se, a început să scufunde.

Mintea omenească a lui Petru a început să se întrebe: "Ce fac aici? Oamenii nu merg pe apă! Aceasta este o nebunie!" Apoi, a început să se scufunde și L-a strigat pe Isus ca să-l salveze. Isus i-a întins mâna ca să-l ajute și în timp ce mergeau împreună pe apă, spre barcă, El i-a spus: "**Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?**" (Matei 14:31).

Ce lucru poți spune unui om care tocmai a făcut imposibilul și a mers pe apă! Desigur că ar fi trebuit să-i spună: "Petru, ești nemaipomenit! Meriți o medalie de aur pentru că ai mers pe apă." Dar El nu a spus aceasta. În schimb, Isus i-a dat responsabilitatea lui Petru, pentru că s-a îndoit.

"De ce te-ai îndoit? Nu aveai nici un motiv să te îndoiești de mine, Petru. Eu îți spueam să vii. Ai pornit după cuvântul Meu după care ți-ai lăsat gândirea omenească să te copleșească și te-a invadat frica, îndepărtându-ți credința. De ce ai avut îndoieli?" Dacă aceasta i-a spus Isus lui Petru, după ce acesta mersese pe apă, ce ne-ar spune El nouă?!

Același lucru a fost valabil și pentru tânărul din Sri Lanka. Când tinerii pleacă de acasă, adesea le sunt verificate principiile și credința. Mai devreme sau mai târziu acest lucru este inevitabil, dar credința noastră poate să treacă testul dacă ne menținem privirea asupra lui Isus. Dacă acest tânăr ar fi continuat să creadă în Cuvântul lui Dumnezeu, în loc să permită ca mintea să-i fie încărcată de învățături ateiste sau umaniste care îi erau predate la universitate, el ar fi ieșit din aceasta mai puternic decât înainte. Așa cum întunericul dispare în fața luminii, tot astfel slăbesc și dispar îndoielile atunci când credința arde puternic în inimile noastre.

În Iacov 1:6-7 citim că atunci când ne rugăm, trebuie să o facem în credință și nu în șovăială sau îndoială. "**Pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.**"

Această afirmație pare foarte aspră, dar Iacov vorbește aici despre îndoiala din inimă, care nu ne va îngădui să primim ceva de la Dumnezeu. Marcu 11:23 spune că dacă ne îndoim în inimă când îi vorbim muntelui, atunci vom avea tot ce am spus.

Există o diferență în a avea îndoieli în cap sau în minte și a avea îndoieli în inimă. Se poate să ne confruntăm cu o situație disperată iar capul ne spune că nu există nici o cale de scăpare; mintea ne spune că este *imposibil*. Și totuși, chiar și în acele momente, putem crede în inimă că Dumnezeu are un răspuns. Nu știm cum o va face, dar, în interiorul nostru - în duh și în inimă - știm, avem o siguranță că ne va scăpa din aceasta. Deci, chiar și cu îndoiala în mintea noastră și cu credința în inimă, putem avea răspunsuri la rugăciunile noastre. Dacă vom fi fermi, suficient de mult timp, credința va izvorî din inima noastră și va pătrunde în minte, înlăturând până și îndoielile de acolo.

O altă rugăciune la care Dumnezeu nu poate să răspundă este: "Doamne, împotrivește-Te diavolului în locul meu. Fă-l să mă lase în pace." Dar Dumnezeu ne-a spus clar să ne supunem Lui și... "Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi" (Iacov 4:7). Trebuie să ne împotrivim prin puterea și autoritatea pe care ni le-a dat Dumnezeu. Isus l-a biruit pe Satan pe Golgota, deci și *noi* trebuie să ne împotrivim lui. El va fugi înfricoșat, nu din cauza *noastră*, ci din cauza celui Isus care este în noi (1 Ioan 4:6).

Avem niște prieteni în Germania care au un cățeluș de rasă. Este un cățel drăgălaș, căruia îi place să facă tumb pe covor și să se joace cu copiii. Dar când devine prea poznaș, stăpânul casei strigă la el: "Marș la tine în cușcă!" Și, cu coada între picioare, merge clatinându-se spre căsuța lui de lemn din bucătărie.

Uneori nepoții din casă încearcă și ei să facă același lucru, dar, oare se duce cățelușul în cușca lui? Aproape că rânjește pe sub mustață, se furișează pe ușă, așteaptă un minut, ca apoi să se strecoare înapoi când nimeni nu mai este atent. Câinele știe cine vorbește în acea familie cu *autoritate*. Acesta este *tatăl* și nu nepoții.

Același lucru se întâmplă și cu diavolul. Îi spunem să plece și să ne lase în pace, dar imediat după aceea începem să ne îngrijorăm și să ne întrebăm dacă a plecat cu adevărat și tocmai atunci el găsește momentul oportun pentru a se furișa înapoi. El știe dacă vorbiți cu *autoritatea* pe care v-a dat-o Isus sau doar dacă încercați să vedeți dacă acest lucru merge sau nu.

Cu o anumită ocazie, celebrul predicator englez Smith Wigglesworth, adesea numit "Apostolul Credinței", locuia în casa unui domn bogat care simpatiza mult lucrarea de slujire a lui Smith. Pe când se plimbau ei în minunatele grădini, într-o dimineață, după micul dejun, acel domn îi spuse: "Aș da tot ce am ca să pot avea pacea și bucuria pe care le văd în viața dumneavoastră. Spuneți *orice*, și aș considera un privilegiu să îl pot face."

În acea dimineață, fratele Wigglesworth primise o notă de plată și nu avea nici o idee de unde ar putea să obțină o sumă atât de mare de bani pentru a o plăti. Fusese tentat să se îngrijoreze, iar acum îi venise ideea că acest domn l-ar putea ajuta. Nu trebuia decât să menționeze suma de care ar avea nevoie și ar primi-o imediat. Dar, după ce s-a gândit o clipă, el i-a răspuns că Dumnezeu îi știa nevoia și că îi va da tot ceea ce îi trebuie. A rezistat griji și îndoiiilor iar mai târziu, în alt mod, Dumnezeu i-a dat banii de care avea nevoie.

Se spune și o altă poveste despre fratele Wigglesworth. Aștepta autobuzul, când o doamnă a venit pentru a sta să aștepte. Micul ei cățeluș venea țopăind în spatele ei și când l-a văzut, ea a spus: "Du-te acasă, dragule. Ești așa un cățeluș cuminte!" Dar "dragul" a dat numai din coadă, fără nici o intenție de a merge acasă.

Când a apărut autobuzul, doamna a devenit disperată și, bătând cu piciorul, a strigat: "Pleacă acasă! Acum!" Câinele a rupt-o la fugă, iar Wigglesworth a strigat: "Iată ce trebuie să faceți și cu diavolul!" Și noi trebuie să alungăm îndoiala și grija, acolo de unde aparțin ele și să mergem mai departe, "prin credință", cu Dumnezeul nostru.

Nu vă îngrijați, zicând...

În "Predica de pe munte" din Matei 6:28-33, Isus atrage atenția ascultătorilor Săi, asupra florilor pe care le împodobește Dumnezeu și asupra păsărilor pe care El le hrănește. În timp ce privea mulțimea mare de oameni care venise să îl asculte, El știa că mulți dintre ei erau săraci și aveau nevoie tocmai de aceste lucruri. Nu tânjeau după lux, ci aveau de dus o luptă zilnică pentru a-și hrăni și îmbrăca familiile.

Isus le cunoștea îngrijorările și faptul că mulți nu știau încotro să o apuce; El le-a arătat că li pasă de ei. El nu le-a oferit doar compasiune, ci El le-a oferit și o soluție, atunci când le-a zis:

"Deci nu vă îngrijați, spunând: *"Ce vom mânca?"* sau: *"Ce vom bea?"* sau: *"Cu ce ne vom îmbrăca?"* Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri" ... (Matei 6:32). Cu alte cuvinte, Isus a vrut să spună: "Nu este rău să vă găsiți mijloace de a vă rezolva nevoile; nu este rău să vă faceți planuri pentru familia și viitorul vostru, dar nu lăsați ca inima să vi se umple de griji atât de mult încât să se reverse cu cuvinte de îndoială, îngrijorare și teamă." Cu orice v-ar fi plină inima, în curând aceasta va ieși la iveală prin cuvintele voastre. Prima oară ne îngrijorăm cu mintea iar apoi, când a pus și mai multă stăpânire pe noi, inimile noastre devin pline de îngrijorare, ca apoi să începem să vorbim despre aceasta.

Îngrijorarea care nu este întreținută și despre care nu se vorbește deschis, în curând va muri. Dar îngrijorarea care este încurajată și răsfățată, care nu este niciodată verificată și despre care se vorbește în permanență deschis, își va face rădăcini adânci și va produce roadele negative ale înfrângerii. Isus cunoaște nevoile voastre, cele mai importante și mai complicate, dar El spune: "Nu vă îngrijați, zicând..."

Când ne-am început lucrarea la "Vocea Renașterii Internaționale", în anul 1974, totul s-a făcut prin credință. Aveam foarte puțini bani, nu aveam mașină, în schimb aveam trei copii mici. Biserica unde păstorisem cu câțiva ani în urmă, nu putea înțelege că Dumnezeu ne conducea spre o lucrare de slujire care implica să călătorim mult, și ne-a închis toate ușile bisericii. Ei ar fi fost bucuroși dacă aș fi acceptat să păstoresc o singură biserică, dar nu puteau crede că Dumnezeu ne conduce altfel.

Aceasta a însemnat că trebuia să avem încredere în Dumnezeu și nu într-o organizație misionară, care să ne trimită finanțele și lucrurile de care aveam nevoie. Este ușor să spunem că ne încredem în Domnul când

avem un bilanț bancar bun, multe uși deschise pentru lucrarea de slujire și încurajare din toate părțile; dar când nu avem nimic din toate acestea și pornim de la bază, atunci problema se prezintă altfel.

Ne-am rugat pentru hrană, mobilă, haine și multe alte lucruri. Nu ni s-a părut ușor și am avut multe ocazii de îngrijorare și agitație pentru modul cum va putea Dumnezeu să ne îndeplinească trebuințele. Am fost adesea puși la încercare până la limită, dar am putut de asemenea să-L vedem pe Tatăl nostru ceresc făcând miracole.

Într-o zi s-a oprit o mașină și din ea s-a dat jos un om de afaceri pe care îl cunoșteam și a venit în bucătărie cu o cutie cu articole de băcănie. A pus-o pe masă și cu lacrimi care îi curgeau pe obraji, a scos o bancnotă de 100 de mărci din portofel, spunând: "Domnul mi-a spus de două ori să vin și să vă aduc câte ceva, dar n-am vrut să-L ascult. De o săptămână sunt bolnav la pat, iar El mi-a vorbit din nou. "Du-te cu niște mâncare la familia Jesze. Nu au destulă mâncare." A trebuit să mă pună la pat, până să mă supun Lui."

Altă dată am avut o tânără americană ce ne ajuta la treburile gospodărești și la serviciu. Îi era tare dor de niște unt de arahide, dar nu puteam să-i cumpărăm din magazinele din Germania. Helen a sfătuit-o să se roage pentru aceasta. După câteva zile, au trecut pe la noi niște americani care ne-au lăsat câteva din rațiile pentru armata americană, între care multe conserve mici cu unt de arahide!

În anul 1970, înainte de a ne muta în Germania, Helen, băiețelul nostru Paul și cu mine călătorisem timp de șapte luni de zile. Ținusem adunări în Elveția, Germania, Suedia, Norvegia și Olanda. Aceasta a fost, de asemenea, o aventură "în credință" și aveam încredere că Domnul ne va satisface toate nevoile. Se apropia iarna și Paul (care avea atunci trei ani), avea nevoie de cizme călduroase, astfel că ne-am rugat la Dumnezeu să ne facă rost de ele.

Am vizitat o conferință a pastorilor în nordul Germaniei și am stat la o doamnă și la fiul ei. Într-o zi, ea a spus: "Paul are nevoie de cizme pentru iarnă. Mai avem timp să le luăm până nu se închide magazinul!" Ne-a dus repede cu mașina și în curând Paul țopăia cu o pereche de cizme îmblânite care, după cum spunea mândru tuturor, "Mi-au fost trimise de Isus!"

Tatăl nostru îmbracă crinii și hrănește păsările și El știe de ce anume avem noi nevoie. Totuși, trebuie să ne facem și noi datoria, crezând că se îngrijește de noi și nu anulând efectele rugăciunilor noastre, spunând: "Cum să depășim acest necaz?" sau "Se concediază oameni. Sunt sigur că sunt unul dintre cei în plus"... și alte asemenea remarci de necredință.

Pe când fiii lui Israel cucereau Ierihonul, Iosua le-a poruncit să nu rostească absolut nici un cuvânt când vor merge în jurul orașului împrejmuit cu ziduri de apărare. Să nu spună nici măcar un cuvânt, până în ziua când Iosua le va porunci să strige stigătul victoriei.

V-ați gândit vreodată de ce le-a poruncit să nu vorbească? Nu avea scopuri de tănuire, pentru ca oamenii din Ierihon să nu știe că se aflau acolo. Nu, cei din Ierihon erau perfect conștienți de ce anume se întâmpla și tremurau de frică.

Dar Iosua cunoștea cârtirea și neascultarea fiilor lui Israel, și recursese la această disciplină de tăcere pentru ca să nu existe nici un cuvânt de necredință. Nimeni nu-l putea influența pe celălalt, punând la îndoială porunca lui Iosua de a înconjura orașul în fiecare zi; chiar dacă ei considerau că ceea ce fac este o prostie, trebuiau totuși să o facă. Ei nu erau în stare "să nu se îngrijoreze, zicând...", iar Dumnezeu le-a oferit o mare victorie.

Când ne-am mutat pentru prima oară în sudul Germaniei, ne-am mutat într-o casă. Înainte locuisem într-un mic apartament în Frankfurt. Aceasta însemna că aveam nevoie de mai multă mobilă și alte lucruri gospodărești. Hainele copiilor se aflau în cutii de carton; și mai erau încă multe alte lucruri de care aveam nevoie. Pentru că aveam încredere în faptul că Domnul ne va aduce aceste lucruri și cum nu aveam nici un ban că să le cumpărăm, străbăteam camerele pe jumătate goale, rugându-ne la Dumnezeu pentru mobilă, covoare și perdele, pe care El urma să ni le aducă pentru a le umple.

Am făcut aceasta timp de mai multe luni, până când, într-o bună zi, am primit un telefon de la un pastor. Murise o doamnă din biserica lor. Ne-am putea noi să ne folosim de ceva mobilă și lucruri pentru gospodărie? Puteam să luăm orice doream. Slavă Domnului! Acesta a fost primul mod de a obține mobila. Apoi, Domnul ne-a trimis lucrurile de care aveam nevoie prin alți oameni. Nu știu ce gândeau vecinii când, din timp în timp, vedeau sosind covoare, mici canapele și tot felul de alte obiecte la casa familiei Jesze.

O dată, când ne-am întors din Anglia după vacanța de vară, am găsit niște perdele în camera de zi, o cuvertură nouă pe pat și un serviciu nou de ceai, toate acestea fiind cadouri din partea unor prieteni dragi. Tatăl nostru ceresc știe de ce anume avem nevoie și, deși suntem adesea puși la încercare, El va avea grijă de noi și ne va aproviziona.

Îmi aduc aminte când călătoream prin nordul Germaniei ca să predic, neavând aproape nici un ban în buzunar. După ce mi-am cumpărat benzină și ceva de mâncare, nu mi-a mai rămas nimic și mi-am dat

seama că, dacă Domnul nu va face un miracol, nu voi mai fi în stare să ajung acasă. Satan se afla acolo ca de obicei, spunându-mi că nimeni sănătos la minte nu merge într-o călătorie fără bani și că, oricum "a trăi în credință" este lucrul cel mai nebunesc pe care îl poate face cineva. Pe când urmăream cum se duce benzina din rezervor în timp ce mă întorceam, eram foarte ispitit să-mi fac griji.

În drum spre casă am vizitat niște prieteni, iar ei au ieșit pe trotuar ca să-mi facă semn cu mâna. Inima m-a s-a înmuiat, pentru mă gândeam că probabil aici Domnul va îndupleca pe cineva să-mi dea ceva. Dar nu a fost să fie așa. Între mine și locuința noastră se întindea o autostradă de mile întregi și mă și vedeam parcat undeva, fără benzină, fără nici un ban și cu poliția care mă urmărea ca că vadă ce se întâmplă.

M-am urcat în mașină, am pornit motorul și tocmai vroiam să plec, când a apărut un om care mi-a strecurat niște bani prin fereastră. Apoi a venit un altul cu 10 mărci și cu o pungă de roșii. Domnul îmi dăduse destui bani ca să pot ajunge acasă.

Cineva a spus: "Dovada este ceca ce rămâne după încercare". Tuturor ne place să auzim și să aducem mărturii despre victorii, dar, de fapt "încercarea" este partea mai grea. Aceasta este destul de dificilă, dar uneori este și mai greu să rezistăm tentației de a ne spune deschis gândurile și îngrijorarea de a "nu ne îngrijora, zicând..."

Aceasta s-a întâmplat și cu nota de plată de 250 lire sterline pentru benzină. Era una dintre nenumăratele note de plată, iar treburile mergeau atât de rău din punct de vedere financiar încât se părea că Dumnezeu ne uitase. Mă aflam la pat cu o răceală strașnică și tocmai mă întorsesem de la câteva adunări zilnice, ceea ce înseamnă că eu călătorisem mult. Darurile pe care le promisem pentru că predicasem, abia dacă acopereau cheltuielile de benzină, fără să mai vorbim și despre altele. Helen a scotocit prin toate buzunarele, toate dulapurile și în orice alt colțișor mai ciudat unde s-ar fi putut ascunde bani și am fost profund tulburați când am găsiți suficienți ca să ne putem cumpăra niște ccai.

Tot în acea dimineață reușisem să adunăm niște bani pentru a reuși să plătim nota de benzină, dar aceasta era mai degrabă cazul "fură-l pe Petru ca să-l plătești pe Pavel", pentru că mai trebuiau să aștepte și alte lucruri necesare.

În acea zi au trecut pe la noi niște prieteni creștini care întâmplător ne-au întrebat: "V-ați plătit nota de benzină?" Când am răspuns că o plătisem, au rămas surprinși pentru că Domnul le spusese să ne ajute. Exista marca tentație de a le spune că am putea folosi banii pentru altceva care era tot atât de urgent, dar am simțit că Dumnezeu ne pune la încercare onestitatea, și că ei special au întrebat de "nota de benzină",

asa încât nu am zis nimic. Se poate ca ei să fi întârziat puțin până să se supună lui Dumnezeu sau poate ar fi trebuit să le fi spus deja nevoia noastră actuală. Nu am aflat niciodată.

Dar în cazul fiecărei din aceste încercări am învățat să-i încredințăm toate grijile Tatălui nostru, iar într-o zi El ne-a făcut o mare surpriză în privința benzinei. Mecanicul făcuse o reparație la carburator și ne-a întrebat când făcusem ultima oară plinul de benzină. Noi i-am răspuns, iar el ne-a declarat că este imposibil, pentru că în rezervor mai era multă benzină. Încălzirea mersese tot timpul, dar nivelul de benzină nu scăzuse! I-am arătat mecanicului factura iar el a clătinat doar din cap; tot ce ne-am putut închipui a fost că *Dumnezeu a înmulțit benzina pentru noi!*

Oricare v-ar fi nevoile cu care vă confrunțați azi, aveți curaj să începeți să-L preamăriți pe Tatăl vostru pentru victoriile pe care le are pregătite pentru voi. În plus, El este "Iahve- Iireh" - "Domnul vă poartă de grijă" (Geneza 22:14) și "El-Șadai" Dumnezeu cel Atotputernic.

Aceasta este ziua

Fiecare zi nouă este un dar de la Dumnezeu. Fiecare zi este o perioadă nouă de timp care nu a mai existat niciodată. Ea nu este numai o zi, o zi obișnuită, o zi searbădă, o zi a înfrângerii. Nu este doar una din multele zile din an, ci este *ziua*; Zi cu "Z" mare, o zi minunată, o zi dinamică, o zi a mântuirii, o zi a destinului. "Ziua pe care a făcut-o Domnul!" (Psalm 118:24).

Fiecare zi din viața noastră este deosebită. Nici o altă zi din trecut sau din viitor nu va fi exact ca "astăzi". Această zi a fost creată și destinată de Dumnezeu pentru noi, ca un dar special de la El.

Putem să ne deosebim de ceilalți oameni prin cultură, prin resurse financiare, prin educație, dar cu toții avem 24 de ore pe zi. Dumnezeu ne-a încredințat aceste zile prețioase, aceste 1440 de minute, aceste 86400 de secunde. Oricare v-ar fi rangul în viață, cu toții avem aceste 86400 de secunde în fiecare zi.

Când văd atât de mulți oameni care "își omoară timpul", neștiind ce să facă cu timpul lor liber, mă gândesc că Dumnezeu nu ar fi trebuit să le dea 24 de ore pe zi, poate că 10 sau 15 ore ar fi fost suficiente pentru ei. Dacă aș fi fost Dumnezeu, nu aș fi fost atât de generos să le dau atât de mult timp. Uneori îmi doresc să fi putut avea ceva din timpul lor pentru a-l folosi pentru Domnul.

Iată un mod nou de a spune aceasta: "Acestea sunt cele 24 de ore pe care Domnul le-a creat pentru mine. Acestea sunt minute nou-nouțe." Am fost la o adunare în nordul Germaniei și Domnul a spus următoarele (era la început de an nou): El ne-a dat nouă ca persoane individuale și bisericii, o carte nouă, cu multe pagini. Aceste pagini sunt goale, curate precum zăpada neatinsă. Ce avem de gând să scriem pe aceste pagini care ne-au fost lăsate nouă? Se va scrie pe ele despre victorii sau despre înfrângeri? Domnul dorește să ne ajute să facem din fiecare zi o zi a victoriei. Dar noi suntem cei care hotărâsc ceea ce urmează să fie scris. Dacă colaborăm cu Isus, atunci noua noastră carte a anului va cuprinde pagini de victorie. Dacă *nu* lucrăm împreună cu El, vom scrie pagini de *înfrângere*.

Acest cuvânt a mai spus că ar trebui să facem rost de o carte mare și nu de una mică. Cu cât este mai mare cartea, cu atât putem scrie mai mult în ea. De asemenea, Domnul a mai subliniat că El *nu* este numai Dumnezeu zilelor scrise cu litere roșii, al zilelor deosebite, al duminicilor sau al celor când avem adunări speciale, ci că El este și Dumnezeuul "cel

de toate zilele", al zilelor obișnuite și al zilelor lucrătoare. El dorește să ne ajute în fiecare zi.

Pe când meditam la aceste cuvinte, mi-am dat seama că Domnul plasează responsabilitatea unei zile, a unui an, a întregii noastre vieți, asupra noastră. Domnul dorește să-și îndeplinească sarcina dar și noi trebuie să vrem să o facem pe a noastră.

Am auzit un proverb în timpul uneia dintre ieșirile mele în SUA: "Aceasta este prima zi din ce a mai rămas din viața ta!" Cât de adevărat este! După cum vom avea grijă de această primă zi, tot așa se vor desfășura și zilele următoare. Nu este de mirare că Rudyard Kipling a scris în poezia sa "Dacă":

"Dacă poți să-ți umpli minutul neuitător
Cu o alergare pe o distanță de șaiszeci de secunde
Al tău este pământul cu tot ce are el
Și ce este mai important, vei fi om, fiul meu!"

Aceasta este ziua; nu a fost ziua. Nu avem nici o influență asupra trecutului. El a fost odată. Ziua de ieri a avut șansa ei. Cea de mâine va avea și ea ocaziile ei; singurul timp în care puteam trăi, este *acum*.

Cum să ne începem această zi, acest dar special de la Dumnezeu? Putem să alegem cum o vom face. Putem sta întinși în pat, gândindu-ne ce zi groaznică va urma. Soția mea este convinsă că din nou voi fi agitat și cu ifosc; copiii devin independenți și nu mă vor asculta și în plus, mai sunt și toate problemele care mă așteaptă la serviciu!

Mă cuprinde îngrijorarea iar depresia planează deasupra mea ca un nor întunecos. Neliniștea îmi face stomacul să se chircească, iar un sentiment de disperare și de neputință de a face față situației îmi paralizază gândirea.

Nu mă simt în stare să mă ridic. Singurul lucru normal pe care îl pot face este să mă întorc pe partea cealaltă și să mă culc la loc. Nu m-am sculat încă din pat dar deja m-am înfrânt singur. Întreaga zi pare un balamuc, nu am dormit suficient, vremea este groaznică, nu mă simt bine și o autocompătimire mi se vâra în pat și se ghemuie lângă mine. Mi se pare că nimeni nu mă înțelege și nu mă iubește.

Depresia nu numai că planează ca un nor deasupra mea, ci mă acoperă ca o pătură, apăsându-mă. Am uitat că este o zi *specială*; chiar dacă poate fi o zi obișnuită, o zi lucrătoare, ea este specială pentru că Dumnezeu mi-a încredințat această zi și privește să vadă ce voi face din ea.

Dar mai există și un *alt* mod de a întâmpina ziua. Acest verset din

Psalmul 118:24 ne spune secretul: **"Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne înveselim în ea!"** Pentru a face din această zi o zi a victoriei și nu a înfrângerii, trebuie "să mă bucur"!

Cum adică, acesta să fie primul lucru dis-de-dimineață? Când mă simt așa cum mă simt? Da, să mă bucur, că orice ar încerca Satan să arunce asupra mea în aceea zi, știu că Isus este mai mare. Să mă bucur pentru că *El* mă va duce la bun sfârșit. Să mă bucur că Isus și cu mine putem să punem dușmanul pe fugă. Să mă bucur dinainte de a avea chef să o fac. Ați observat că *primul lucru* care vi se spune că trebuie făcut, este să vă bucurați? Numai după aceea urmează, "să ne înveselim". Chiar dacă lauda este o jertfă, oferă-I-o Tatălui nostru și vei vedea că va face ca aceasta să fie o zi specială. El are o mulțime de surprize puse deoparte, o sumedenie de răspunsuri la probleme, pace și bucurie, care îi așteaptă pe cei care vor pretinde acestea ca fiind ale lor.

Sunt atât de bucuroși pentru că Domnul ne-a oferit un nou început - o nouă zi. Viața ne este formată din zile. Doar pentru că *una* din zile a fost un dezastru, aceasta nu înseamnă că și o alta trebuie să fie la fel. Fiecare zi este o zi *nouă*. Putem trăi fiecare zi ca o zi aparte.

Lăsăm în urma noastră zilele de ieri, cu toate înfrângerile, dezamăgirile și disperările noastre și închidem ușa zilei de ieri cu cheia zilei de astăzi. Noi retezăm zilele noastre de ieri și le îngropăm cu lopata zilei de azi. Nu trebuie să las ca ziua de ieri să mă oprească să mă gândesc la cea de astăzi.

Pavel scrie în Filipeni 3:13: **"...uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea..."**

Isus spune în Matei 6:34: **"Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși"**

Cu alte cuvinte, nu vă îngrijorați pentru ce va fi mâine, pentru că ziua de mâine se va îngriji ea însăși de ea. Fiecare zi reprezintă o parte separată și trebuie să o tratăm ca atare.

Ziua de ieri a murit, ziua de astăzi trăiește, ziua de mâine va trăi și ea. Putem învăța din ziua de ieri - din greșelile și victoriile ei. Trebuie să acordăm și zilelor noastre de astăzi o șansă egală pentru a trăi. Ziua de ieri a avut ocaziile ei, ziua de mâine încă nu s-a născut.

Dacă Dumnezeu este Creatorul zilei noastre, cu siguranță că El ne va ajuta să fim creativi și productivi în muncă: El va binecuvânta munca mâinilor noastre, în măsura în care o credem și în care mergem împreună cu El.

Și cine știe, tocmai această zi, care pare o zi de muncă atât de obișnuită, fără nici o promisiune importantă, poate să se dovedească a

fi o zi minunată și specială. Tocmai în această zi s-ar putea să primiți răspunsul la rugăciune, răspuns pe care îl așteptați de mult timp. Un telefon neașteptat sau o veste oarecare vă pot umple viața de lumina soarelui. Poate că astăzi se va întoarce fiul vostru "risipitor".

Maria, când s-a trezit în acea dimineață, nu avea nici cea mai mică idee că îngerul Gabriel zbura spre pământ pentru a-i aduce vestea că ea a fost cea aleasă să fie mama Marelui Mesia.

Iosif, care se afla atunci în închisoare, pierzându-și aproape orice speranță de a mai scăpa, s-a simțit trădat și uitat. Apoi, deodată, a urmat un zgomot de uși, un tropăit de picioare și voci care strigau: "Unde este Iosif? Iosif, Faraon a timis după tine. Grăbește-te omule! Pregătește-te!"

A fost dus repede de la temniță la palat, în prezența stăpânitorului celei mai mari dinastii din acea vreme - Faraon, împăratul Egiptului. În decurs de câteva ore, imaginea se schimbase, iar prizonierul devenea guvernator! O zi - o zi *specială*. Obișnuitul devine *extraordinar*.

Mai există zile în care se întâmplă ceva sau ne întâlnim cu o persoană, iar aceasta nu pare ceva semnificativ. Dar tocmai aceste întâmplări modifică uneori cursul întregii vieți.

Sau, dacă privim înapoi, ne dăm seama că a fost o zi scrisă cu litere roșii, dar nu am recunoscut-o noi atunci ca atare. Să învățăm să fim sensibili la șoptele Duhului Sfânt pentru a învăța ce este important în zilele noastre și pentru a observa îndeosebi aceste lucruri.

Întotdeauna Dumnezeu ne presară flori în cale, mici buchețele de încurajare aici, un răspuns la o rugăciune acolo, dar suntem adesea atât de ocupați sau nemulțumiți căutând lucruri mai importante, încât uităm aceste semne ale bunătății Sale. Adesea ne îngrijorăm și devenim neliniștiți de ce anume nu ne-a răspuns Dumnezeu, iar El adesea încearcă să ne spună: "Te-am auzit și-ți voi răspunde. Oare nu vezi că mi-am pus roțile în funcțiune? Îngerii Mei au grijă de toate. Răspusul urmează să sosească: doar puțină răbdare și îți se va ivi."

Să acceptăm fiecare din zilele noastre cu brațele deschise, ca o ocazie de a descoperi binecuvântările Dumnezeului nostru, care sunt noi în fiecare zi. Să pășim cu curaj și încredere în fiecare zi, nu cu teamă sau în silă. Dacă vi se pare că fiecare zi va aduce doar o continuare a necazurilor, a suferinței și supărărilor prin care ați trecut, lăsați-le toate în grija lui Isus. El nu numai că vă știe nevoile, dar vă poate schimba situațiile prin moduri care vă taie respirația.

Abordați o atitudine de așteptare, care reprezintă de fapt un alt cuvânt pentru "credință". Omul de la "Poarta Frumoasă" de la Templul din Ierusalim, a crezut că Petru și Ioan aveau de gând să-i dea niște bani, "...el se aștepta să primească ceva de la ei..." Cineva a spus: "El se

aștepta să capete ceva de pomană în mâini dar a primit ceva pentru picioare!” Aceasta pentru că a fost vindecat prin puterea lui Isus. Era ceva cu mult mai presus decât și-ar fi putut imagina. Ce zi minunată, nemaipomenită și emoționantă pentru el. *O zi foarte specială.*

Majoritatea zilelor noastre nu sunt formate din ceva atât de grozav și care să zguduie pământul precum această întâmplare, totuși și ele pot să fie zile care să aibă ceva deosebit: soarele pătrunde printr-un mănunchi de frunze; întâiul zâmbet al pruncului; o stea singuratică ce strălucește deasupra voastră pe când priviți în noapte, iar apăsarea ei se transformă într-o ușoară catifea neagră; ploaia încetează și reușiți să vă uscați rufe; sau vă strângeți în brațe soția după un lung întineriu de predici... lucruri mărunte, care pentru voi și mine devin lucruri *importante*. Aceasta este *ziua* pentru care să ne bucurăm și pe care să o facem să fie deosebită!

De ce eu, Doamne?

Îngrijorarea nu-i afectează doar pe oamenii maturi. Și copiii pot avea îngrijorările lor. Pe vremea copilăriei, unele temeri au părut enorme, dar care, după ani de zile, când am ajuns adulți, am râs de prostia noastră.

Pe când aveam aproape opt ani și stăteam noaptea lungit în pat, mă gândeam ce s-ar întâmpla dacă rușii L-ar împușca pe Dumnezeu. Minte mea se zbuciuma cu această problemă și încă destul de mult timp. Mă îngrijora faptul că Dumnezeu nu va putea să Se apere. Nu puteam să-mi imaginez ce haos s-ar petrece dacă s-ar întâmpla o astfel de tragedie.

Imagini ale războiului din Polonia, cu toată suferința și moartea din jur, îmi umpleau mintea. Corpuri carbonizate, atârnat de grinzile casei învecinate unde explodase o bombă, îmi bântuiau visele. Tata era plecat departe, soldat; mama și cu mine ne refugiasem la țară, însă nu îndrăzneau să vorbim despre originea noastră germană. Uneori frica și îngrijorarea amenințau să mă sufoc și părea că războiul nu se va sfârși niciodată. Ce s-ar întâmpla dacă acest război ar înghiți nu numai pământul dar și cerurile. Ce s-ar întâmpla dacă *Însuși Dumnezeu* ar fi împușcat!

Ei bine, din fericire această îngrijorare a mea nu s-a materializat niciodată, iar în final războiul s-a terminat. Printr-o serie de miracole (puteți citi despre toate acestea în cartea noastră “Tălmăciul lui Dumnezeu”), Dumnezeu ne-a dus pe mama și pe mine în Anglia, unde ne-am putut întâlni din nou cu tata.

Dar îngrijorările nu mă părăseau. Nu puteam să spun o vorbă în engleză. Cum vor fi copiii de la școală? Îi urau pe germani pentru că începuseră războiul? În Polonia nu prea am avut ocazia să învăț mai nimic, iar acum eram aruncat într-o clasă cu copii de zece ani, care râdeau de hainele mele ciudate și de ciorapii mei croșetați, precum și de încercarea mea de a învăța limba.

Eram timid, sensibil și interiorizat iar în decursul adolescenței, ca tânăr, sufeream de un complex de inferioritate. Pe când aveam 14 ani, am văzut un film de Roberts Oral, “Venture into Faith” [“Aventură în credință”], iar Dumnezeu m-a chemat să-mi îndeplinesc lucrarea de slujire. Eram sigur că El făcuse o greșală! Cum să stau în fața oamenilor și să le predic? Însăși acest gând mă făcea să mă simt mic și doream să fug și să mă ascund. “De ce m-ai ales pe mine, Doamne? De ce eu?”

După ce am terminat școala, am plecat să lucrez într-o mină de cărbuni și am avut visul să devin director într-o mină, director care câștiga o groază de bani și nu făcea mai nimic. Dar chemarea lui Dumnezeu, pe care o alungasem din minte, îmi revenea și devenea insistentă. Nu putea fi refuzată și devenea tot mai puternică decât ambiția și teama mea de slujire.

În anul 1960 am plecat la Kenly Bible College pentru un studiu de doi ani. Nu era ușor să studiem, să ne spălăm hainele cu mâna și să locuim împreună o grămadă de studenți de diferite rase și personalități. Desigur, aceasta era calea cea mai bună de care aveam nevoie pentru a mă șlefui, dar la acea vreme nu apreciam acest lucru.

În fiecare vineri seara avea loc o slujbă și în fiecare săptămână trebuiau să predice câte doi studenți diferiți. Mă îngrozeam la gândul că va veni ziua când numele va trebui să-mi apară pe tablă. Decanul și câțiva profesori vor fi acolo pentru a ne "judeca" predica și a ne da verdictul lor după aceea.

În sfârșit, a venit și ziua martirajului meu. Pregătisem o predică despre Ghedeon și îmi petrecusem aproape șapte ore în biserica anglicană din apropiere, ca să mă rog la Dumnezeu pentru a mă ajuta. Când m-am ridicat ca să predic și am văzut toate chipurile privindu-mă în așteptare, am avut senzația că nu-mi mai amintesc absolut nimic.

Frica a pus stăpânire pe mine și, în loc să predic între 30 și 45 de minute, așa cum era cerința, am terminat cu Ghedeon iar apoi am trecut ca un expres de la Geneva, la Apocalipsa în exact zece minute! După ce m-am întors la locul meu, a urmat o liniște de mormânt iar decanul a trebuit să umple singur pauza din program, spunând mărturia sa.

După slujbă, m-am târât pe scări până la camera decanului și am bătut emoționat la ușă.

"Intră! A, tu ești, George! Ce treabă ai cu mine?"

"Păi... Păi eu... am venit să văd în problema predicii din seara aceasta". Eram curios să văd ce veți spune despre primul meu discurs la colegiu.

"Ei bine, nu a fost rău. Dar a fost... hmm... cam scurt!"

El era obosit după o zi plină, iar eu eram bucuros să-l las să se odihnească pentru ca nu cumva să mai spună și alte lucruri despre predica mea. Am părăsit camera și am pornit-o mecanic pe scări, în jos. Era o mare ușurare pentru mine, această zi nesuferită în sfârșit se terminase. M-am dus afară doar pentru a fi singur și a lua puțin aer proaspăt. Eram foarte descurajat și strigam în chinurile cumplite ale frustrării. "O Doamne, de ce m-ai chemat tocmai pe mine să fac lucrarea de slujire?"

Doamne, nu sunt talentat ca ceilalți, nu pot nici măcar să vorbesc mult, ca ceilalți."

După câțiva timp, unul dintre profesorii colegiului, Elisha Thompson, pe vremea când era și secretar, ne-a spus câteva cuvinte care erau consolatoare, în primul rând pentru mine. "Am văzut mulți studenți care au venit și au plecat. Unii dintre ei au fost foarte talentați. Pregătirea predicilor li se părea ușoară, ei puteau să țină predici lungi, erau înzestrați. Totuși astăzi unii dintre ei nu mai sunt în cadrul lucrării de slujire. Au venit ușor și tot atât de ușor au și plecat. Dar dacă va trebui să vă străduiți, să vă rugați, să plângeți, să vă bizuiți mai mult pe Domnul, în cele din urmă veți reuși."

Știam că fac parte din ultimul grup. În mine a apărut o nouă rază de speranță: "Da, voi reuși. Îl voi căuta pe Domnul, chiar dacă acum trebuie să plâng în neputință. Voi rămâne în lucrarea de slujire."

Lăsați-mă să vă încurajez, pentru orice lucru pe care îl faceți pentru Domnul. Nu-i invidiați pe acei "mari predicatori", ei sunt giganți spirituali, pentru că ei au o responsabilitate mai mare. Dumnezeu le-a dat mai multe talente, deci le și pretinde mai multe. Fiți mulțumiți cu oricare dintre talentele pe care le aveți. Folosiți ceea ce aveți. Faceți-o pentru Domnul. La sfârșitul vieții, Dumnezeu ne va judeca pentru ce ne-a încredințat. Pot să privesc acești 28 de ani de slujire ai Domnului și să spun cu adevărat că El nu este o dezamăgire. L-am văzut mântuindu-mă de uriașul fricii și al complexului de inferioritate, dar același lucru îl poate face și pentru voi. Vă simțiți nepotriviti pentru a îndeplini sarcina pe care Dumnezeu v-a pus să o îndepliniți? Vă luptați cu povara insucceselor din trecut și vă îngrijorați cum veți reuși să-L slujiți pe Dumnezeu? Chiar și în fața aparentelor noastre înfrângeri, putem dobândi curajul că Tatăl nostru ceresc este Dumnezeul unui nou început, care nu ne părăsește niciodată.

Pierderea bătăliei mi înseamnă că am pierdut războiul. Puteți să pierdeți o tură și să câștigați totuși campionatul!

Când Dumnezeu l-a chemat pe Moise, acesta și-a găsit tot felul de scuze, dar Dumnezeu nu a renunțat la el. I l-a dat pe Aaron ca să-i stea alături și să-i fie purtătorul de cuvânt. Dar Moise a fost cel căruia Dumnezeu i-a vorbit față în față și tocmai prin Moise, fostul ucigaș, El a făcut semnele și minunile extraordinare.

Ieremia a spus că nu este decât un copil, dar a devenit unul dintre profeții principali. Ghedeon a treierat grâu în teasc de teama madianiților. Ingerul i-a spus: "Războinic viteaz, Dumnezeu este cu tine" (Judecători 6:12). Ghedeon a răspuns: "Ce-i cu mine? Trebuie să mă fi ales greșit. Sunt persoana cea mai lipsită de importanță din casa tatălui meu și poți

să vezi și Tu cât de fricos sunt.”

Dar Ghedeon a devenit uncalta lui Dumnezeu care urma să elibereze Israelul de madianiți.

Apoi a mai fost și Iacov. Problema lui nu a fost timiditatea și teama la începutul povestirii, ci înșelăciunea și faptul că se ocupa de vicleșuguri. El i-a furat fratelui său Esau dreptul primului născut, a obținut binecuvântarea tatălui (care ar fi trebuit să fie pentru fiul care se născuse primul) prin vicleșug și minciuni, ca apoi să trebuiască să fugă pentru a-și salva viața. A fugit la familia din partea mamei și a muncit pentru unchiul său Laban, îngrijind de capre și oi.

Dar unchiul Laban era și mai viclean decât Iacov. El i-a dat de soție pe fiica nepotrivită (pe urâta Leea, în locul frumoasei Rahela), astfel încât Iacov a trebuit să muncească timp de 14 ani pentru amândouă. Răsplata îi era adesea o plată de mizerie în comparație cu munca grea, iar Laban îl păcălea în permanență.

Dar Dumnezeu avea mâna Sa peste Iacov. El văzuse că Iacov avea o dorință arzătoare în inimă. El acordase o mai mare importanță dreptului de întâi născut și binecuvântării decât o făcuse Esau. Modalitatea de a obține aceste lucruri era greșită, totuși era doritor și înfometat după Dumnezeu.

Probabil că îl auzise pe bunicul Avraam care vorbise de mai multe ori cu Dumnezeu, iar Dumnezeu făcuse o înțelegere cu el. Iacov era și el în acest angajament, ca făcând parte din familie și, pe când fugea de acasă, Dumnezeu i-a apărut în Betel și i-a promis că îl va binecuvânta.

Și Iacov a fost binecuvântat. În ciuda eforturilor lui Laban, turmele și servitorii lui Iacov s-au înmulțit până când le-au întrecut pe cele ale lui Laban. Laban a devenit gelos iar chipul i se întuneca atunci când își privea ginerele.

Dumnezeu i-a spus lui Iacov: “Întoarce-te pe pământul străbunilor tăi și la neamurile tale; voi fi cu tine.” Așa încât Iacov împreună cu suita familiei sale, cu servitorii și vitele, s-au îndreptat spre Canaan.

Iacov i-a trimis un mesaj fratelui său Esau despre sosirea sa dar când a primit ca răspuns că Esau urma să-l întâmpine cu 400 de oameni, “Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a cuprins groaza” (Geneza 32:7).

Trecutul lui Iacov l-a prins din urmă! El și-a amintit cum îl înșelase pe Esau și era sigur că Esau venea ca să-l omoare.

Imediat, el a început să-și facă planuri, cum ar putea să scape din această încurcătură, separându-și oamenii și cirezile în două grupuri. Era posedat de frică și îngrijorare și cerea ajutorul lui Dumnezeu să le salveze viețile. Pregăti un cadou îmbelșugat pentru Esau și îl trimise cu

restul companiei peste râu. Dar Biblia spune că el a fost lăsat singur și “un Om” s-a luptat cu Iacov până la ivirea zorilor. “Omul” sau îngerul a spus: “Lasă-mă să plec”, dar Iacov a spus:

“Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta. Și Omul i-a spus: “Care îți este numele?” El a răspuns: “Iacov”. Îngerul i-a spus: “Numele tău nu va mai fi Iacov, ci Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor” (Geneza 32:26-28).

Iacov credea cu ardoare și se bătea pentru a primi un răspuns la rugăcinile lui și pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, dar nu-și dădea seama că el era deja binecuvântat. Îngerul i-a spus că are putere și influență și un nou nume. Vechiul nume - Iacov - înșelătorul, fusese înlocuit cu “Israel” - “un prinț” (“Biruatorul lui Dumnezeu”). Dumnezeu își făcuse lucrarea în el și pentru el, fără să-și dea seama de aceasta.

Îngerul l-a binecuvântat și apoi a plecat, iar Iacov s-a ridicat ca un om nou. El nu s-a mai furișat în spatele alaiului. Și-a așezat în spate sofiile și copiii, iar el a mers în fruntea lor pentru a-l întâmpina pe Esau.

În loc ca Esau să vină ca să-l omoare, a alergat ca să-l întâmpine pe Iacov, după care frații s-au îmbrățișat, împăcați după 20 de ani. Totul a fost dat uitării și iertat. Temerile lui Iacov nu s-au îndeplinit.

Prea adesea trecutul ne ajunge din urmă. Amintiri vechi, amintiri neplăcute, unele pe care am dori să le știm îngropate, închise undeva, care să fi trecut pentru totdeauna, apar dintr-o dată tocmai când ne așteptăm mai puțin.

Frica ne încolțește iar sentimentul sufocant că nu vom fi în stare să scăpăm, amenință să ne copleșască - este o *îngrijorare acută*. Precum Iacov, adesea încercăm să inventăm ceva pentru a evita consecințele păcatului. Ne facem planuri și ne ascundem, dar nu acestea sunt soluțiile.

Răspunsul lui Iacov a constatat în întâlnirea lui cu Dumnezeu, această întrevvedere cu o minte divină și cu o ființă care era mai mare decât putea pricepe mintea lui. El și-a înțeles neputința și s-a aruncat la pământ cerând mila și ajutorul lui Dumnezeu, dându-și seama că vechile lui metode de înșelătorie nu l-ar ajuta.

Cât de des trebuie ca Dumnezeu să ne lase singuri, doar El și cu noi, fără nimeni altcineva; nimeni de la care să cerem ajutorul sau sfatul. *Numai Dumnezeu și cu mine în persoană*. Tocmai în felul acesta El ne topește și ne modelează, ne și zdrobește dacă este nevoie, ca apoi să dea naștere unui minunat vas din lutul crăpat și dur din mâna Lui - un vas și o viață după *planul Său*.

Răspunsul lui Iacov a constatat și în faptul că Dumnezeu îl modelase deja și lucrase în el și pentru el. “Ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost *biruitor*” (Geneza 32:28). El a devenit Biruator, cu o autoritate

acordată de însuși Dumnezeu; mai târziu fiii lui urmau să dea naștere celor 12 triburi ale Israelului, iar Mesia avea să se nască dintr-unul din acestea.

Și răspunsurile noastre constau în recunoașterea și încrederea că *Dumnezeu lucrează în noi*. Dumnezeu ne vede nu doar așa cum suntem, ci așa cum are de gând să ne facă. El vede un potențial în fiecare bărbat sau femeie. El cunoaște luptele prin care trecem, și în măsura în care Îl privim pe El, ne va duce la victorie.

Timiditatea și frica pot fi înlocuite cu curaj; preocuparea prea mare pentru propriile noastre sentimente se pot transforma într-o sensibilitate iubitoare față de nevoile altora prin lucrarea Duhului Sfânt în viețile noastre. Înșelătoria și păcatul pot fi îndepărtate; numele nostru poate fi schimbat. Eu nu mai spun "De ce eu, Doamne?" ci doar Îl preamăresc pentru că s-a întâmplat așa și savurez adevărul din Filipeni 1:6: "Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Hristos..."

Cum se învinge "complexul lăcustei"

O dată am fost confruntat cu o problemă importantă și mi se părea că nu există nici o cale de ieșire. Cu cât mă gândeam mai mult la această problemă, cu atât ea creștea tot mai mare. Tocmai atunci Domnul a vorbit ușor duhului meu, îmbărbătându-mă cu aceste cuvinte: "Să nu pierzi niciodată din vedere măreția Dumnezeului tău. Să ai totdeauna în fața ochilor tăi măreția Dumnezeului tău și atunci credința îți va fi puternică. Să nu te uiți la cât de mare este dușmanul, cât de mari îți sunt problemele, ci uită-te la măreția Dumnezeului tău."

Cât de des uităm măreția Dumnezeului nostru. La slujbe cântăm: "Ce mare ești", dar după adunare, le spunem prietenilor ce probleme grave avem, cât de mare este diavolul și cu ce lucruri imposibile ne confruntăm. Este ciudat că, după adunare, Dumnezeu se micșorează într-atât încât El nu este mai mare decât suntem noi. Am putea aproape să-L punem în buzunar ca pe un balon dezumflat. La adunare, el a fost Cel Atotputernic, Cel Care se îngrijește de toate, Cel Care ne rezolvă toate problemele dar după adunare, puterea Lui de a ne ajuta încetează.

Suntem hipnotizați de problemele noastre, astfel încât nu vedem măreția Dumnezeului nostru. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și nu dorește să acordăm o mai mare atenție problemelor noastre decât Lui. Vrea ca El să fie pe *primul* loc în viețile noastre și să nu fie eliminat de probleme din acest loc.

Pe când Isus se afla pe pământ, nici o problemă pe care o avea nu era prea mare. El era întotdeauna stăpân pe situație. El nu a spus niciodată nimănui: "Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta." Numai pe acei oameni din Nazaret, care nu aveau nici un pic de credință și care încercau să-l păcălească sau care s-au ridicat în mod deliberat împotriva Lui - numai pe acești oameni nu i-a ajutat. Adesea ne este mai ușor să credem că Isus a fost stăpân pe situație când a fost pe pământ decât să credem că El are sub control situația noastră prezentă. Dar în Evrei 13:8 citim că, "Isus Hristos este același ieri și azi și în veci."

Modul în care vorbesc mulți creștini ne face să credem că diavolul devine din ce în ce mai puternic, iar Dumnezeu devine din ce în ce mai slab. Ei văd răul cum crește în toate privințele și adesea citează din Biblic versete precum "Dragostea celor mulți se va răci" (Matei 24:12) sau "Nu te teme, turmă mică..." (Luca 12:32). Se văd ca pe o mică

grupă de marinari ce stau agățați de vaporul care este pe punctul de a intra sub valuri; sau încearcă să apere "fortăreața Evangheliei" de diavol și demonii lui care se găsesc după ziduri și îi asediază.

De jur împrejur sunt numai frați creștini răniți, pe moarte sau chiar morți, iar cauza pare să le fie pierdută. Se pare că este doar o chestiune de timp până când diavolul și Anticristul vor reuși să deschidă porțile fortăreței și să intre în ea ca să o cucerească. Își folosesc ultimile puteri pentru a-și menține steagul fluturând dar nu-l mai văd pe căpitan - Dumnezeu Oștirilor. Ei au uitat *măreția Dumnezeului lor*.

Deși este un fapt dovedit că diavolul câștigă multe runde în zilele noastre, totuși el nu va câștiga bătălia decisivă. Ați citit vreodată sfârșitul Cărții? *Noi suntem cei care câștigăm!* Fiii lui Dumnezeu vor câștiga datorită măreției Dumnezeului lor. Nu numai puterea celui rău crește pentru că ne aflăm "în zilele din urmă", dar și puterea Duhului Sfânt este turnată pe pământ într-un mod fără precedent. În fiecare zi sunt mântuiți mii de oameni de pe întreg pământul.

Dumnezeul nostru nu va fi niciodată întrecut de Satan, dar trebuie să avem ochi ca să vedem toate aceste lucruri. Nu întotdeauna este posibil să le vedem cu ochii noștri naturali, ci cu ochii noștri *spirituali*.

Regele Siriei a trimis în Samaria pentru a-l prinde pe profetul Elisei. Servitorul lui Elisei a ieșit dis-de-dimineață afară și, văzând o mare armată în afara orașului, a fost cuprins de teamă. Dar Elisei a spus: "Nu te teme căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei." Apoi el a strigat: "Doamne, Te rog deschide-i ochii să vadă." Dumnezeu a deschis ochii spirituali ai tânărului, iar el a văzut că muntele era plin de cai și care de foc (2 Împărați 6:16-17). A văzut armata cerească a lui Dumnezeu, care era cu mult mai mare și mai numeroasă decât armata regelui Siriei.

Cu trei ani în urmă, în iunie 1985, am plecat cu mașina în Anglia, urmând să am acolo opt săptămâni în care să am întâlniri religioase. Helen și copiii urmau să mă însoțească mai târziu, când începea vacanța școlară; apoi venea concediul nostru obișnuit în sânul familiei, vizitându-ne rudele, prietenii și pe cei din misiune. La sosirea mea în Anglia, am aflat că, din anumite motive, itinerariul de opt săptămâni care îmi fusese planificat nu ieșise așa cum sperasem eu. Privind lista săracă de termene stabilite, dușmanul mi-a spus: "Nu prea pare să fie o călătorie lungă. Iată-te sosit pentru trei luni și nu vei avea nici un fel de adunare. De unde o să-ți mai vină bani? Dumnezeu te-a uitat și te-a părăsit. Ce ai de gând să faci acum? Aceasta ți-e pâinea și untul. Știi prea bine că tu nu ești susținut de vreo organizație misionară."

Era o tăcere desăvârșită, doar sunetul valurilor care se spargeau la

țarm se putea auzi la o mică distanță. Dar atunci mi-am amintit că, așa cum Dumnezeu făcuse ca aceste valuri să vină și să plece de-a lungul generațiilor, în ritm constant, cu atât mai mare era credința Lui față de mine - copilul Lui.

Mi-am închis urechile spirituale la vocea diavolului și am început să citez cu voce tare promisiunile lui Dumnezeu. În loc să-mi concentrez atenția asupra notelor de plată neachitate care mă așteptau acasă și asupra familiei care trebuia să fie aprovizionată cu de toate, mi-am întors ochii spre Isus. Mi-am amintit de editorialul pe care îl scrisesem în revista noastră precedentă: "Să nu pierzi niciodată din vedere măreția Dumnezeului tău."

Cât de des cântăm în cor "Nu este nici un fel de secret pe care Dumnezeu să nu-l poată dezlega..." În ultimele luni, Domnul îmi vorbise despre această idee. În Psalmul 78:41 citim: "...L-am limitat pe Sfântul lui Israel în darea binecuvântărilor" [traducere după versiunea din limba engleză - "Living Bible" - n. tr.].

Este posibil ca o persoană să-L poată limita pe Dumnezeu? Da, fiii lui Israel au mărginit lucrarea lui Dumnezeu din viețile lor. Domnul i-a spus lui Iosua: "Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat..." (Iosua 1:3). Din partea lui Dumnezeu, promisiunea era: "Orice loc..." dar promisiunea nu putea fi aplicată, numai dacă Israel era pregătit să se supună lui Dumnezeu. Condiția care trebuia să fie îndeplinită era "...să calce talpa piciorului vostru..." - acesta era rolul omului. Dumnezeu era pregătit să-i dea lui Israel tot atâta pământ după cum erau ei de pregătiți să calce pe el. *Israel pusese hotar că să vadă cât de mult poate să lucreze Dumnezeu.*

Hotarele sau limitele noastre se ivesc în cazul problemelor, al bolii, al greutăților financiare, în cazul familiilor noastre, în salvarea celor dragi, în domeniul nostru de activitate, în viața bisericii noastre, etc.

Cât de des Îl limităm pe Isus prin intelectul nostru sau prin gândirea noastră naturală! Noi nu ne putem imagina cum ar putea Isus să ne rezolve problemele sau să ne vindece de boală. Părem hipnotizați de problema noastră și prinși precum o muscă în plasa păianjenului - lipsiți de putere, deși facem eforturi disperate ca să putem scăpa. Pânza păianjenului se strânge din ce în ce mai tare, musca face ultima sa încercare și cu aceasta s-a terminat - este moartă!

Îl limităm pe Isus pentru că Îi punem Cuvântul la îndoială. Atât de mulți creștini cred mai degrabă ce le vorbește diavolul decât Cuvântul lui Dumnezeu. Cât de mulți dintre ei nu sunt mai convinși de puterea suferinței și a problemei lor decât să creadă că *Isus este mai puternic* decât boala și nevoia lor. Mulți nu pot crede că rudele le vor fi salvate și aceasta doar pentru că se uită numai la aparențele exterioare.

Îl limităm pe Isus prin cele cinci simțuri ale noastre - văzul, auzul, pipăitul, mirosul și gustul. Avem o înțelegere greșită asupra a ceea ce ne spune Biblia despre credință. Mulți oameni cred că, dacă tot ce simt, văd sau cunosc este în ordine, atunci sunt pregătiți să creadă. Dar credința nu depinde de simțurile noastre. Credința nu se uită la ceea ce pot vedea ochii; ea nu se lasă influențată de întâmplări ci se bazează doar pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce putem vedea este foarte limitat. Auzul ne este foarte limitat deoarece putem auzi doar pe o anumită distanță. Simțurile noastre ne sunt foarte limitate, gustul și mirosul nostru sunt și ele limitate, dar nu există nici un fel de limite pentru puterea lui Isus.

Se poate întâmpla să ne aflăm într-un anumit loc sau sală și să nu auzim nimic, deși în această sală este muzică, o conversație sau poate cântă cineva. Cum este posibil așa ceva? Există unde permanente de radio și televiziune care sunt propagate în atmosferă, dar nu le putem auzi pentru că nu avem un receptor - adică un aparat de radio sau un televizor. Credința este "aparatul de recepție" care ne pune în armonie cu puterea lui Dumnezeu și o aduce în lumea noastră sau în punctul nevoii noastre. Pentru că ne bazăm credința pe promisiunile lui Dumnezeu din Cuvântul Lui, ele devin realitate.

Avem nevoie de un Isus care să fie mai mare decât cele cinci simțuri ale noastre, un Isus care este mai mare decât mintea și slaba noastră înțelegere.

Moise i-a scăpat pe fiii lui Israel din sclavia Egiptului, iar intenția lui Dumnezeu a fost ca ei să intre în posesia unei țări frumoase care să le aparțină. El a trimis 12 bărbați care să cerceteze pământul Canaan și care să aducă un raport asupra acestei țări, pe care Dumnezeu o alesese pentru ei. Cei 12 soli s-au întors după 40 de zile. Zece dintre ei au spus că este o țară bogată și minunată. Ciorchinele de struguri pe care l-au adus era atât de mare încât doi bărbați au fost nevoiți să-l ducă împreună! "Este o țară în care curge lapte și miere. DAR - orașele sunt foarte mari și au ziduri de jur împrejur. Oamenii sunt atât de înalți - încât n-am mai văzut niciodată pe nimeni să fie atât de mare și de puternic. Există până și uriași acolo, fiii lui Anac. Ne-am simțit ca niște lăcuste pe lângă ei și tot așa ne-au și privit. Moise, este imposibil să putem pune mâna pe pământ. Mai bine am fi murit în Egipt, pentru că aici situația este disperată."

Dar ceilalți doi, Iosua și Caleb, au spus: "Să pornim imediat. Ne stă în puteri să îl luăm. Să pătrundem și să cucerim acest pământ minunat."

Toți cei 12 soli au văzut pământul, cu aspectele lui negative și pozitive. Ei au văzut vegetația bogată și abundentă dar și orașele împrejmuite cu ziduri și de asemenea pe uriași. Ce i-a determinat să facă rapoarte diferite? De ce zece dintre ei erau plini de teamă și lipsiți

de credință, pe când Iosua și Caleb erau siguri că puteau să cucerească țara?

Răspunsul constă în propoziția: "... și față de ei (uriașii) parcă eram niște lăcuste" (Numeri 13:33).

Cei zece spioni erau prea preocupați să vadă mărimea dușmanului și a problemelor, prea preocupați să-și vadă statura și credința lor slabă.

Iosua și Caleb și-au abătut privirea de la uriașii cei mari, nu și-au luat în considerare nici măcar propria posibilitate reală și au privit la măreția Dumnezeului lor. El era cel care lupta în bătălia lor! El era cu mult mai mare decât orice amalecic sau uriaș care și-ar fi putut ridica capul urât. Canaanul era ca și al lor.

Dar cunoaștem povestea cum că Iosua și Caleb erau depășiți numeric și că această generație de israeliți nu au pus niciodată piciorul în Canaan: cadavrele lor au fost îngropate în pustie. Numai cei doi, care nu au pierdut niciodată din vedere măreția Dumnezeului lor, au rămas în viață și au putut ca mai târziu să-și revendice moștenirea în acea țară.

Și noi avem de ales între a vedea numai importanța problemei sau de a ne întoarce privirile către Cel care este cu mult mai mare și care are soluția, victoria de care avem nevoie.

Să nu comparați niciodată mărimea problemei cu propria voastră dimensiune și capacitate.

O mică bară de oțel poate să miște un bolovan mare. Un muc de țigară poate să aprindă un foc mare într-o pădure. Ați auzit cântecul: "Este nevoie doar de o scânteie ca să aprinzi un foc..."? Dintr-un bob de lichid seminal apare miracolul unei noi ființe umane. Da, lucruri mici, aparent ne semnificative, uneori pot avea un efect extraordinar asupra unei anumite situații. Dar dacă trebuie să comparați dimensiunile, atunci comparați dimensiunea problemei cu dimensiunea Dumnezeului vostru; atunci veți așeza lucrurile în perspectiva lor corectă și veți înțelege cine este cu adevărat cel mai mare.

În Efeseni 2:6 citim că: "Dumnezeu ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus" chiar acum, aici pe pământ, în mijlocul frământărilor și problemelor noastre. Isus nu se uită în sus la greutăți și nevoi. Acestea nu îl domină și nu îl amenință să-L doboare. El se uită la ele de sus. El le are sub picior și deja și-a pus piciorul pe ceafa dușmanilor Lui.

"A sta împreună cu Hristos în locurile cerești", este o poziție pe care o ocupăm în credință. Nu o ocupăm fizic ci spiritual. După ce am înțeles acest adevăr și ne-am ocupat locul împreună cu Isus, atunci și noi, împreună cu El, o să privim problemele de sus, în loc să ne ridicăm ochii spre ele.

Odată cineva a spus: "Dacă ai vreun mesaj pentru Satan să ți-l scrii pe talpa picioarelor". Ce înseamnă aceasta? Vă aduceți aminte de versetul din Romani 16:20: "**Și Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.**" Acela este locul care îi aparține - sub picioarele noastre spirituale. El și problemele pe care ni le aduce ar trebui să privească la noi în sus, acolo unde stăm împreună cu Hristos, de unde l-am doborât împreună cu El în ringul de bătaie.

Pe coperta cărții lui Harold Hill, "How to be a Winner" [engl. - "Cum să fii un biruitor"], există un pumn uriaș într-o mânășă de box. În planul din fundal există o imagine a diavolului stând pe spate, care este pus la punct și care vede stele! Încetați să vă mai comparați cu uriașul problemelor voastre și priviți această imagine nouă - marele vostru Dumnezeu care vă face să fiți victorioși.

Să nu vă considerați o lăcustă. Sunteți copilul lui Dumnezeu, răscumpărat prin sângele lui Isus. Sunteți cineva care merită apreciere, care este îmbrăcat în armură spirituală și care *este puternic în Domnul*, nu o lăcustă care trebuie să fie strivită sub călcâiul uriașei Griji. Comportați-vă conform Cuvântului lui Dumnezeu, care este adevărat. Prin măreția Dumnezeului vostru, răsturnați situația, înaintați și cuceriți chiar astăzi propriile voastre cetăți ale Ierihonului.

Prune în ștrudel cu mere

Ați mâncat vreodată ștrudel cu mere? Este o minunată delicată austriacă - un rulou din foiletaj de cocă, umplut cu mere, nuci și stafide, care se mănâncă cu o glazură fierbinte. Îmbietor la gust, dar nimicitor pentru cei care țin regim!

Ați încercat vreodată să coaceți un ștrudel cu mere? Știm că dacă o gospodină are o rețetă bună și o urmează exact, va face sigur o prăjitură sau o plăcintă bună. Totuși, dacă nu urmează rețeta, și doar pune ingredientele după capul ei, atunci rezultatul poate fi dezastruos.

Să presupunem că o doamnă ar dori să coacă un ștrudel cu mere. Din rețetă citește: mere, stafide, unt, lapte, făină, etc. Apoi își spune în sine: "Oare ce vrea să zică aceasta - mere? Cred că prunele sunt mult mai bune, mai ales dacă las și sâmburii înăuntru. O să-mi fac familia praf." Și astfel ea pune prune în loc de mere, pentru că sunt mai hrănitoare. Următorul lucru este făina. "O", spune doamna, "nu voi pune făină, nu-mi place. Este fină ca praful. Nisipul este cu mult mai bun." Astfel ea pune nisip în loc de făină. În loc să o coacă atât cât trebuie, ea o coace cinci minute! A făcut ștrudel după idei proprii și nu după cum spune rețeta, pentru că ea considera că știe mai bine. Poate să zică că a făcut ștrudel cu mere, dar cu siguranță că nici nu arată și nici nu are gustul lui. Va fi imposibil de mâncat.

În India am mâncat niște curry [sos iute] foarte bun. Dacă aș aduce o rețetă de curry, o doamnă de aici, din Europa, ar putea face un curry foarte bun doar *dacă ar respecta rețeta*. Dar dacă ar pune tot felul de alte lucruri înăuntru, atunci rezultatul ar fi departe de un curry delicios.

Ce încerc eu să vă spun aici? Pur și simplu următorul lucru - anume că mulți oameni fac același lucru cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aud Cuvântul predicat, dar în loc să se străduiască să acționeze după rețeta lui Dumnezeu, *exact așa cum este scrisă*, încearcă să pună în aplicare propria lor rețetă. Nu este de mirare că atunci dau naștere unui ștrudel de mere cu prune!

Cuvântul lui Dumnezeu este cu mult mai vrednic de încredere decât orice carte de bucate. Dacă suntem pregătiți după ordinea normală, zilnică, a lucrurilor, să ne încredem în ceea ce spune cartea de bucate, atunci vom spune că persoana care a scris această carte cunoaște totul despre gătit și copt. *Cu atât mai mult ar trebui să fim pregătiți să luăm Cuvântul lui Dumnezeu drept adevăr și unica rețetă pentru viețile*

noastre. "A da," spunem, "rețeta este foarte bună, numai că modul în care procedăm cu ea și punerea în practică a rețetei nu au produs rezultatele dorite." Cuvântul lui Dumnezeu este vrednic de încredere dar, pentru că nu suntem pregătiți să luăm rețeta cuvânt cu cuvânt și să o ducem la bun sfârșit, exact așa cum este scrisă, obținem rezultate cu totul diferite față de ceea ce ne promite Cuvântul lui Dumnezeu.

Niciodată nu citim în Biblie că ar trebui să ne consultăm simțurile, auzul, ceea ce vedem, gustăm sau mirosim, ca apoi să folosim rețeta lui Dumnezeu. Cele cinci simțuri ale noastre sunt mărginite și nu ne dau o imagine clară, așa cum vede situația Dumnezeu. Deci Domnul ne spune: "Încearcă rețeta Mea și nu te baza pe cele cinci simțuri ale tale. Folosește-te de rețeta Mea și vei vedea ce rezultate minunate vor fi."

"Dar," spun mulți, "dacă nu iese?" O gospodină poate să stea în bucătărie zile în șir, întrebându-se dacă poate să aibă încredere sau nu în rețeta aceasta. Poate să o întoarcă pe o parte și pe alta, în minte, și să nu ajungă la nici o concluzie. Dar dacă este pregătită să pună în practică rețeta așa cum este ea, va vedea în scurt timp dacă merge sau nu. Același lucru se întâmplă și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot astfel, mulți creștini studiază Biblia până o fac bucățele. Și-o introduc în computerul gândirii lor și pentru că acesta nu funcționează bine, obțin un răspuns greșit. Isaia 1:5 "Tot capul este bolnav..." (vorbind desigur, despre rațiunea omului natural). De aceea, citim în Iacov 1:22: "Dar fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri."

Dacă auzim Cuvântul lui Dumnezeu și nu ne supunem sau nu acționăm imediat pe baza lui, atunci se ivesc în inima noastră îndoielile care subminează autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și renunțăm singuri la promisiunile lui Dumnezeu. Nu vom acționa conform Cuvântului lui Dumnezeu și nu vom avea niciodată rezultatele pe care ni le promite Biblia.

Milioane de oameni din zilele noastre și din trecut folosesc și au folosit rețeta lui Dumnezeu. Slăvit să fie Domnul! Ea se potrivește! Dacă ființele umane inventează rețete bune, *cu atât mai mult rețeta lui Dumnezeu poate să ne schimbe viața, situația sau problemele.* Și nu doar să ne schimbe problemele și situația dar și pe noi înșine.

Prietene, de ce nu încerci să iei Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum este scris, în zilele care urmează. Ce prostie ar fi ca o gospodină să spună: "În rețetă spune că trebuie să folosesc făină, dar s-ar putea ca persoana care a scris să fi înțeles că ar trebui să iau aceasta în sens *spiritual* și nu literal. Poate că a avut în vedere ceva asemănător sau poate că, atunci când a scris aceasta, exista un alt fel de făină, care nu se găsește astăzi. Pe vremea bunicii mele se găsea ceva asemănător, dar astăzi nu mai există o făină așa de bună."

Este exact același lucru ca atunci când unii ar spune: "*Rețeta Bibliei a fost bună doar pentru Biserica primară. Astăzi nu ne mai putem aștepta la rezultatele pe care le-au avut ei.*" Cu alte cuvinte, ei spun că rețeta lui Dumnezeu nu trebuie să fie luată *literal* și astăzi, așa cum se făcea la acca vreme. Atunci Domnul a vindecat mulți oameni, dar lucrul acesta nu se mai întâmplă și astăzi. Tot pe vremea Bisericii primare, Isus le-a dat oamenilor puterea Duhului Sfânt, dar nu mai face aceasta. Atunci mulți oameni au fost mântuiți, dar nu și astăzi.

Dar nu acesta este adevărul! Rețeta lui Dumnezeu pentru generația noastră nu s-a modificat. Nicăieri în Biblie nu citim că Dumnezeu are o rețetă modernă pentru anul 2008, un înlocuitor al celei vechi. Nu, de o mie de ori nu! *Rețeta lui Dumnezeu este tot atât de puternică și aplicabilă astăzi, așa cum a fost pe vremea lui Isus și a Bisericii primare.* Depinde de noi. Dacă suntem pregătiți să urmărim rețeta aceasta în toate detaliile ei, vom obține aceleași rezultate pe care le-au avut și ei.

Cu cât urmărim mai îndeaproape rețeta lui Dumnezeu, cu atât mai apropiate și mai perfecte vor fi rezultatele pe care le obținem. Putem să alegem - fie propriile noastre rețete, cele ale religiei sau tradiției, fie *rețeta originală*, pentru a obține rezultatele pe care dorește Dumnezeu să le avem.

În aceste zile Duhul Sfânt încearcă să ne prezinte rețeta lui Dumnezeu într-un mod nou. Prefutindeni, acolo unde oamenii sunt pregătiți să o folosească, își dau seama că rețeta lui Dumnezeu este actuală și că poate da rezultate și astăzi.

Există un vechi principiu după care, ceea ce se adaugă în ceva, determină rezultatul obținut. Dacă voi pune zece penny într-un automat, nu mă pot aștepta să obțin de acolo produse de 10 lire sterline. Bunurile au valoarea plății mele; recoltez ce am semănat.

Cu toții cunoaștem imaginea fermierului care își ară pământul, își pregătește solul și îl însămânțează. La vremea culesului vedem recoltele, vedem cum s-a făcut fânul și toată bogăția de fructe de toamnă cum sunt strânse pentru a hrăni oamenii și vitele.

Dar v-ați gândit vreodată ce lume ciudată ar fi dacă fermierul ar semăna cartofi și ar ieși varză? Cât de teribil ar fi dacă în vii ar crește dovleci în loc de struguri. Ar fi un haos!

În Geneza 1:11-12 citim că Dumnezeu a pus semințele unui copac în interiorul acestui pom sau acestei plante, iar din sămânță se va produce numai acel soi de copac sau plantă. Cu alte cuvinte, El a pus semințe de măr în interiorul merelor. Nu a pus semințe de *castraveți* în mere. Semințele de castraveți se găseau la locul lor - în castraveți! Ce încurcătură ar fi dacă Dumnezeu nu ar fi gândit atât de logic.

Suntem atât de obișnuiți cu această ordine a lucrurilor încât ni se pare imposibil să ne-o imaginăm a fi altfel. Atunci de ce nu ne-am aștepta

ca același principiu să funcționeze și în viața noastră? În Galateni 6:7 citim: "Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera."

Înțeleg faptul că dacă semănăm gânduri și acțiuni ale păcatului în viața noastră, acest lucru va produce o recoltă catastrofală, dar ce se întâmplă cu toate acele semințe de îngrijorare și frică pe care le-am semănat în toți acești ani? Dacă nu ne-am secerat încă recolta, o vom face în curând. Singura cultură ce se va dezvolta fără nici un efort din partea noastră vor fi buruienile. Sau poate că lăsați totul în grija lui Dumnezeu, nedându-vă scama că și voi aveți un rol în producerea unei recolte de binecuvântări în viața voastră precum fermierul din poezia lui Helen.

FERMIERUL

Mi-ar place să am grâne, spunea fermierul într-o zi

Și el se duse să-și vadă al său câmp întins de-a lungul drumului.

"Ai face mai bine să semeni câteva semințe," nevestă-sa i-a spus.

"O, nu! Domnul se va îngriji de toate," și chiar în pat s-a pus.

Și așa, el visă zilnic la o recoltă aurie

Și le spunea prietenilor și vecinilor: chiar acolo o s-o vedeți.

Dar nici măcar nu se îngriji să are acel pământ, o dată cel puțin

Și niciodată nu a semănat o singură sămânță cu neghioaba-i mână.

El a spus: "Dumnezeul meu, El este așa mare, încât nimic nu-i este peste puteri.

El a promis ca va veni vremea semănatului și a culesului, deci și eu aceasta voi vedea!"

Tot așa, săptămânile s-au făcut luni și lunile ani

Dar grâne tot nu erau, nici un grăunte, nici un spic de aur.

Până să râdeți de acest bătrân care nu a semănat nimic.

Puneți-vă întrebarea: "Ai tu vreo nevoie?"

Și doar stai și te întrebi de ce răspunsul nu vrea ca să vie

Și pentru ce Domnul nu vă răspunde și nu se face nimic.

Și de ce aveți atât de puțini bani și problemele tot în față stau

Și de ce familia nu e salvată încă, de ce eu sunt bolnav și în necazuri stau.

De ce ai semănat sămânța diavolului, a grijii, a fricii și a îndoielii.

Și tu aștepti ca într-o zi s-apară recolta binecuvântării?

Aceasta niciodată nu s-a întâmplat și nu se va întâmpla nici azi

Dacă binecuvântarea lui Dumnezeu o vrei, trebuie să faci lucrul în felul lui Dumnezeu.

Deci, aruncă a diavolului sămânță și pune în loc sămânța Domnului binecuvântată.

Plantează-o adânc în duhul tău. Ea roadă va aduce, după cum a spus-o El.

În credință și răbdare, o să vezi, promisiunile devin realitate.

Aceasta este legea lui Dumnezeu, de a semăna și a recolta, care și la tine ea va lucra!

Această lege a semănatului și a culesului este unul dintre principiile eterne ale lui Dumnezeu. Buruieni ale îngrijorării, ale gândurilor necurate, ale fricii și păcatului par să fi apărut fără să fie semămate și totuși, probabil fără să ne dăm seama, am dat voie ca aceste semințe să picure în gândurile noastre. Poate că ați văzut la televizor o reclamă pentru corectarea unei boli mortale. Anunțul sună cam așa: "Unul din zece oameni are această boală. *Puteți fi unul dintre ei.* Ajutați-ne să luptăm împotriva ei..."

Acest gând pune stăpânire pe voi: "Tocmai eu aș putea să fiu cel care are această boală." Începeți să căutați simptome și dacă nu scăpați de acest gând, atunci poate să pună stăpânire pe voi și chiar să vă provoace boala în trupul vostru. Doctorii ne spun că îngrijorările, neliniștea, frica și depresia ne scad rezistența la boli. Dr. Taylor din Columbia, statul Carolina de Sud, a spus: "Nu am avut niciodată vreun caz de artrită printre negrii și albi, cu excepția celor cărora le este frică și își fac griji."

În Iov 3:25 citim: "De ce mă tem, aceea vine peste mine; de ce mi-e frică, de aceea am parte!" Oare acesta să fie unul dintre motivele problemelor lui Iov? Era Iov chiar atât de îngrijorat și de înfricoșat, fiindu-i teamă că binecuvântările pe care le primise nu vor dura? Această frică a atras după sine rezultate negative în viața sa? Îngrijorarea și frica lui au făcut ca gardul de protecție pe care Dumnezeu îl pusese în jurul său să fie dărâmat? Aceste idei merită a fi luate în considerare.

Ca și ghinda care cade din stejar, prinzând rădăcini și transformându-se apoi într-un nou copac, tot astfel gândurile de care nu scăpăm, ne vor picura din gând în inimă și vor prinde rădăcini. O sămânță de grijă, va da naștere unui copac de grijă, cu toate fructele lui mortale.

Ați citit vreodată povestea: "Leoparzii mici devin leoparzi mari"? Un băștinăș a ucis o dată o mamă leopar dar a luat acasă puiul și l-a ținut ca animal de casă. Șeful satului l-a avertizat că mai târziu, acesta va deveni periculos. Toți oamenii au râs și au spus cât de dulce este micul leopar; nu ar fi în stare să omoare nici un șoricel. Omul îl hrănea pe leopar cu griș de ovăz fiert în lapte, ca să nu prindă gustul cărnii și al sângelui și îl dezmiarda ca pe o pisicuță.

Copiii se jucau cu leoparul, pe când acesta creștea, și îl puteau călări; șeful i-a avertizat în nenumărate rânduri, dar cuvintele lui nu erau băgate în seamă. Într-o zi, un copil a căzut într-un tufiș cu ghimpi

și a început să plângă. Leopardul a alergat la el și a început să-i lingă zgârieturile de pe picioare și brațe.

Deodată, blana de pe spatele leopardului s-a ridicat; ochii și-au pierdut privirea blândă și au devenit plini de ură mortală. Din gât i-a răsunat un urlat puternic și s-a îndreptat în fugă spre sat. Toți oamenii au alergat, tipând de groază, până când o săgeată bine trasă (cea a șefului) i-a făcut pe oameni să scape de leopard, dar nu înainte ca acesta să nu-l fi atacat și să nu-l fi omorât pe fostul lui stăpân.

"Loparzii mici devin leoparzi mari". Grijile mici devin griji mari. Nu trebuie să le permitem să-și afle locul în viețile noastre, pentru că altfel va veni ziua când ne vor copleși și ne vor distruge. Cu cât vom permite mai mult ca îngrijorările noastre să stea în inimă, cu atât vor deveni mai puternice rădăcinile lor. Precum rădăcinile de pădărie, care pătrund adânc în sol, căutând apă și care sunt atât de greu de smuls, tot astfel grijile noastre își înfig rădăcini adânci în ființa noastră. Aceste rădăcini ale îngrijorării se împletesc cu modul nostru de gândire, fac să se înmulțească semințele fricii în inimă și ne paralizează credința și creativitatea.

Începeți prin a planta un alt soi de semințe. Semințe ale credinței; semințe ale promisiunilor lui Dumnezeu; semințe ale dragostei și adevărului; semințe ale încrederii; semințe ale dreptății și ale optimismului. Lăsați ca puternicul "îngrășământ" al sângelui lui Isus să vă curețe și să vă îngrășe pământul inimii, numai astfel buruienile și acele rădăcini încăpățănate vor renunța să mai stea acolo.

Păziți noua voastră recoltă cu prudență. Precum în pilda semănătorului pe care a povestit-o Isus, există dușmani care încearcă să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu și recolta Lui cea bună. Grijile și plăcerile lumii acesteia vor încerca să năpădească grâul cu ghimpii lor; pietrele amărăciunii și dezamăgirii vor face ca semințele să nu intre bine în pământ, dacă acestea nu sunt îndepărtate din sol; pasările aerului - Satan și forțele lui demonice - vor încerca să atace și să scoată cu ciocul sămânța, chiar înainte ca aceasta să poată prinde rădăcini; soarele nemilos al mahnirii și supărării va usca pământul și va arde mlădițele fragede.

Nu uitați: veți mânca ceea ce veți punc în ștrudel; veți da naștere la ce semănați în pământul vieții voastre. Verificați ce sămânță semănați. Dacă a fost o sămânță bună, îngrijiți-vă de ea cu credință și răbdare "căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6:9).

Dacă sămânța voastră a fost rea, opriți-vă din cules și înlăturați-o în Numele lui Isus. Începeți apoi să plantați sămânță bună, pozitivă. Udați-o bine cu mulțumiri și va sosi ziua când voi și alții veți mânca din plin fructele bune pe care le-ați produs.

Puterea numelui lui Isus

Nu ne facem griji numai din cauza trecutului și a situațiilor în care ne aflăm astăzi, ci ne îngrijorăm și de viitor - acest uriaș monstru necunoscut care ne pânzește la cotitură, târându-se tot mai aproape de noi cu fiecare minut care trece.

Generația noastră tânără este cunoscută drept "generația fără nici un viitor". Viitorul nu numai că este "necunoscut", dar lor le este teamă că pentru ei nu va mai fi nici un fel de viitor. Precum generațiile din trecut, ei au aceleași îngrijorări normale în privința examenelor școlare, a coșurilor de pe față și a chinurilor fetelor că tenul și figurile lor nu sunt așa cum ar trebui să fie. Dar tinerii *noștri* sunt îngrijorați că nu vor mai avea de lucru, că politicienii ne vor arunca pe toți în aer cu bombe atomice sau că, chiar dacă va mai fi pământul, nu vor mai exista viață și vegetație din cauza poluării.

Accestea sunt probleme foarte reale și, dacă nu am cunoaște Biblia care ne spune altceva, atunci am avea motive de îngrijorare.

În primăvara anului 1987, am primit o scrisoare de la un prieten de-al nostru, olandez. Adesea el călătorește în Europa de Est, predicând și ajutându-i pe creștinii de acolo. El ne-a spus povestea unui fermier rus care avea în grija sa un colhoz - o fermă colectivă [C.A.P.] - nu departe de Cernobâl. În această fermă, el avea grijă de 2000 de vaci, 400 de cai și de un număr mare de vite mici, cultivând de asemenea grâu, cartofi, căpșuni și legume.

După explozia centralei nucleare, Nicolai a fost foarte îngrijorat. Mulți oameni părăseau zona, alții și-au pierdut slujba și se spunea că 20.000 de femei gravide au suferit avorturi. Nicolai și soția lui sunt creștini (deși Nicolai era mai curând un aderent "secret" în comparație cu soția lui) iar el și-a adus aminte de o predică despre binecuvântarea oamenilor și a lucrurilor în Numele lui Isus. S-a hotărât să încerce și aceasta.

Înainte să plece să mulgă cele 2000 de vaci la ora cinci dimineața, Nicolai și-a binecuvântat soția însărcinată și întreaga casă, în Numele lui Isus. Apoi a binecuvântat vacile, caii și toate vitele. A trecut prin toată ferma și întinzându-și brațele peste lanuri, a strigat: "Vă binecuvântez în Numele lui Isus!" A făcut aceasta până la amiază. A coborât chiar și până în pivniță și a binecuvântat toate ouăle de acolo și

a binecuvântat toate pădurile din jurul fermei.

Trei zile mai târziu, niște oficialități din cadrul Ministerului Sănătății au sosit cu instrumente ca să măsoare nivelul de radioactivitate.

Fermierul i-a purtat prin colhoz, pe la toate animalele, și în cele din urmă acasă la el, dar nu era nici un fel de radioactivitate. Același lucru s-a petrecut la fermele unde alți cinci creștini își binecuvântaseră câmpurile.

Persoana oficială a rămas cu gura căscată și a pus o întrebare de șaizeci și patru de mii de dolari: "Cum ai făcut aceasta?" Fermierul a răspuns: "Soția mea se roagă. Dumnezeu ei a făcut aceasta!" Deoarece produsele erau atât de bune, persoana oficială a cumpărat carne, lapte și ouă de la fermier, și aceasta pentru că erau singurele din regiune care nu erau contaminate.

Nicolai săvârșise o experiență spirituală și a descoperit că binecuvântarea în Numele lui Isus poate schimba contaminarea cu radioactivitate, una dintre relele cele mai de temut din lumea contemporană.

Când s-a produs explozia de la Cernobîl [aprilie 1986], eu mă aflam în Anglia, predicând. Helen și copiii erau acasă în Germania și ea mi-a povestit ce s-a întâmplat. Erau raportate nivele înalte de radiație în toată Europa și în special în Scandinavia. Oamenii erau în panică, iar Cernobîlul era discuția zilei. Gospodinele au cumpărat aproape toată mâncarea la conservă din magazine și abia se mai găsea lapte pentru că fusese cumpărat tot, pentru că "laptele face viața lungă". Laptele de la vacile care fuseseră hrănite pe câmp indicau un nivel înalt de radiație, de asemenea și ouăle de la găinile lăsate în libertate. Oamenilor le era teamă să bea apă și erau preveniți să nu iasă afară când plouă, pentru că odată cu ploaia din nor se lasă și praful radioactiv. Terenurile de fotbal și de joacă erau cercetate și dacă radiația era peste un anumit nivel, nu erau permise nici un fel de jocuri. Părinții au fost sfătuiți să nu-și lase copiii se se joace în gropile de nisip și multe femei erau îngrozite la gândul că ar putea naște copii cu malformații. Unele chiar au avortat din această cauză. Milioane de salate verzi și alte legume proaspete au fost declarate necorespunzătoare pentru vânzare, iar oamenilor le era teamă să mănânce din produsele crescute acasă. Căprioarele și orice alt fel de vânat au avut un nivel de radiație deosebit de înalt timp de mai multe luni după explozie.

Totuși, pe parcursul acestui timp de panică, au existat creștini care și-au încredințat vitele în mâinile Tatălui lor ceresc: își scoteau legume din grădină, se rugau pentru ele și le mâncau ca de obicei.

Biblia ne spune că în zilele de pe urmă inimile oamenilor vor fi puse la încercare din cauza fricii iar groaza de la Cernobîl i-a făcut să

anticipeze aceasta. Aceasta era o îngrijorare nu doar la nivel personal, ci la nivel național, continental și mondial.

Nicolai a aflat puterea în Numele lui Isus Hristos și a adus binecuvântarea și viața în căminul și domeniul său. Îmi aduc aminte de un tânăr care tot astfel a cunoscut puterea "Numeului Domnului" și a adus eliberarea întregii lui națiuni.

Acesta a fost David, fiul lui Isai care, cu aproape 3000 de ani în urmă, a plecat să-și viziteze frații din armată. El l-a găsit pe rege și pe toți soldații tremurând de frica celui care îi apăra pe filistenii, uriașul Goliat. În fiecare zi, timp de 40 de zile, Goliat și-a lansat chemarea de provocare, dar nimeni nu a avut curajul să iasă și să se lupte cu el.

David era un tânăr de vreo 17 ani, iar sângele a început să-i fiarbă când l-a văzut pe "filisteanul acesta necircumcis care sfidea oștirea Dumnezeului Celui viu." El s-a hotărât să se lupte cu Goliat și, luându-și praștia de păstor și cele cinci pietre, a ieșit ca să-l întâmpine pe uriaș. Goliat îl disprețuia pe acest "mucos încrezut" și a crezut că este o pradă ușoară; dar îl subestimase pe David.

Schimbul psihologic de injurii a continuat, Goliat amenințând că va da carnea lui David la păsări și animale ca să o mănânce, în schimb David avea o "armă secretă" despre care Goliat nu știa nimic și de aceea el nu-și făcea probleme.

"Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulita și cu pavăza; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel, pe care ai sfidat-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul... Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul mântuiește nu prin sabie, nici prin sulită; căci lupta este a Domnului și El vă dă în mâinile noastre..." (1 Samuel 17:45-47).

David a alergat să-l întâlnească pe uriaș, a aruncat piatra cu praștia și Goliat a căzut la pământ. După ce a luat sabia uriașului, el i-a tăiat capul iar filistenii au luat-o la fugă dinaintea oștirilor lui Israel.

David poate să nu fi avut sabie, însă el a cunoscut "puterea numelui". El nu a cunoscut numele lui Isus, pentru că Isus nu a venit pe pământ decât după alte câteva sute de ani. Iar atunci, numele de Isus, cu toată puterea și capacitatea de a-i elibera pe captivi, nu a intrat în vigoare până când Isus nu a murit ca apoi să învieze din nou din morți.

Pentru că Isus S-a smerit ca să devină un om și un slujitor, pentru că "a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce", "...Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și L-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru că în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ (adică îngeri, oameni și demoni); și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn" (Filipeni 2:9-11).

Puterea în Numele Domnului a fost "arma secretă" a lui David iar această putere a fost apoi închinată Numelui lui Isus, astfel ca orice creștin să fie capabil să folosească această armă împotriva uriașilor care i-ar sta în cale.

Să presupunem că David ar fi cedat îngrijorării și fricii, precum regele Saul și oastea israeliților; ar fi putut să se roage așa cum făceam noi uneori: "O, Doamne îl vezi pe acest uriaș mare. El este imens și ne sperie pe toți de moarte. Nu știu ce ne facem! Și doar știi, Doamne, că m-am mai luptat cu un uriaș. Nici măcar nu sunt oștean și nu sunt pregătit să mă lupt. De ce nu mergi *Tu* să lupți cu el, în locul nostru, Doamne? Ar fi cel mai bine..."

Așa s-a rugat David? Nu! El a mers curajos înainte și folosindu-se de Nume, a câștigat o mare victorie pentru înfrângerea națiunii a Israelului! Dacă ar fi așteptat ca Dumnezeu să se lupte cu Goliat, ar fi așteptat mult și bine. Dumnezeu a așteptat de la ei să facă tot ceea ce le era cu putință, prin puterea Lui, după cum i-a îndrumat El, ca apoi El să se ocupe de restul.

Ați descoperit puterea din acest Nume? Ați folosit-o *personal* pentru a distruge întăriturile problemelor pe care Satan vi le-a ridicat în viață? Dacă nu, începe prin a studia cum au folosit apostolii Numele lui Isus pentru a aduce mântuirea și vindecarea; descoperiți ce poate să facă Numele lui Isus pentru voi. *Numai* prin acest nume putem fi mântuiți (Fapte 4:12). Nume pe care El l-a obținut prin izbânda și moștenirea de la Tatăl Lui (Evrei 1:4). Luați acest minunat Nume și folosiți-l în credință, *astăzi!*

Priviți departe "în viitor"

Am observat trandafirul pentru prima oară în aceea dimineață. Cu siguranță că am trecut pe lângă el în fiecare zi, pe când coboram treptele ca să ieșim din Pension Chalet, din Elveția, unde Helen și cu mine ne petreceam luna de miere. O mie de metri mai jos, apele albastre ale lacului Thun străluceau ca niște diamante strălucitoare în soare, iar muntele Niesen, acoperit cu zăpadă, o atracție turistică locală, se ridica în fundal precum o piramidă impunătoare.

Dar, în aceea dimineață, pe când stăteam întins la soare și am deschis ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost trandafirul - un cuib de petale roșu închis, delicate, catifelate. Nu frumusețea lui m-a captivat în primul rând, ci faptul că părea mai mare decât întregul lac Thun cu satele sale care împrejmuiu țărnișele; și mai mare decât muntele Niesen! Dar aceasta era imposibil, pentru că lacul se întindea pe mile întregi, iar Niesenul avea mii de metri înălțime. Trandafirul avea un diametru de doar câțiva centimetri. Diferența era că eu mă găseam foarte *aproape* de trandafir. Îmi umplea vederea acolo jos pe iarbă, deși în realitate era mult mai mic decât obiectele care erau în jur.

Trecusem pe lângă acel trandafir în fiecare zi iar el era înghițit cu totul, neobservat, de priveliștea extraordinară. Dar, deodată, el a devenit important pentru mine, atunci când m-am lăsat în jos, aproape de el. Și nu numai atât, ci a părut chiar mai mare decât orice altceva.

Putem să trecem cu vederea anumite lucruri din viață, iar ele nu ne dau prea mare bătaie de cap, dar deodată devin pătrunzătoare și suntem dureros de conștienți de ele. Ele se înalță precum un deget inflammat, iar noi ne îngrijorăm și ne neliniștim; nimic nu mai contează cu excepția problemei noastre. Problema poate să nu fie chiar atât de importantă, dar îngrijorarea noastră o amplifică în așa măsură încât ne umple gândirea.

Ceva ce ne privește pe noi sau familia noastră, ne lovește cu mult mai puternic decât atunci când același lucru i se întâmplă altcuiva. Un cutremur din Mexic sau foametea din Etiopia nu sunt atât de îngrozitoare pentru noi, cum ar fi o durere de masea sau faptul că în aceea dimineață am pierdut cheile de la mașină. Deși maseaua sau cheile de la mașină nu sunt atât de devastatoare ca un cutremur de pământ sau foametea, totuși, pentru noi personal, ele par cu mult mai grave.

Trebuie să învățăm să vedem cu mult mai departe decât problemele noastre imediate, sau de lucrul care ne face să ne îngrijorăm și să devenim neliniștiți, deoarece aceasta ne va ajuta să vedem lucrurile în proporția lor și să avem o perspectivă justă.

Văzute în lumina rezultatului final, îngrijorările noastre cele mari, care par mai mari decât însăși viața, capătă alte proporții și își pierd din semnificație. În loc să ne lăsăm pradă panicii și insomniilor, ne dăm seama că această problemă nu va exista întotdeauna acolo. Treccm prin acea problemă și viața merge înainte. Cheile de la mașină se vor găsi sau putem face altele noi. Măseaua care doare poate fi tratată, și oricât de dureros ar fi procesul, aceasta va lua sfârșit în curând.

Acest principiu este adevărat și în lucrurile care ne stau în față și care sunt cu mult mai grave decât niște chei de mașină pierdute sau o durere de măsca. Verdictul doctorului că mai există doar o mică șansă: fiul sau fiica adolescentă care vă sfășie sufletul din cauza rebeliunii lor; o sumedenie de facturi sau note de plată pentru care nu găsiți modalitatea de a le achita. În ficcare situație, trebuie să privim dincolo de problema imediată, către intervenția lui Dumnezeu, către ajutorul și planurile Lui pentru noi.

Pe când Isus a înfruntat agonia crucificării, cea a morții prin răstignire, El a privit dincolo de această problemă, spre bucuria și triumful învierii. Moartea și crucea au durat doar câteva ore, dar rezultatele acestora vor dura pentru eternitate.

"El, pentru bucuria (de a obține răsplată) care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (Evrei 12:2).

Moise, care fusese ca un principe al Egiptului, a renunțat la viața lui îmbelșugată și a ales să devină nomad în deșert, ca și conducătorul ales al lui Dumnezeu pentru robii israeliți. Putem vedea motivul alegerii sale în Evrei 11:26 și 27:

"El socotea batjocorirea pentru Hristos, Mesia (care urma să vină) ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel care este nevăzut."

Moise a privit departe, "în viitor". El a privit dincolo de plăcerile Egiptului și de greutățile cu care se confrunta cu copiii lui Israel, dându-și seama că răsplata de a se supune lui Dumnezeu era cu mult mai mare decât orice altceva cu ce s-ar fi întâlnit în viață.

Totuși, atunci când ne aflăm în mari greutăți și necazuri, nimeni nu poate să spună că este ușor să vezi lucrurile în perspectivă și "să privești departe, dincolo de ce se întâmplă. Acestea sunt împrejurări cu care ne

confruntăm toți, într-o măsură mai mare sau mai mică, iar tentația de a ne îngrijora, de a ne fi frică și de a intra în panică este enormă.

Există un verset în Isaia 43:2 pe care l-am găsit foarte consolator: "Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; vei trece și prin râuri și nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde."

Dumnezeu spune aici "când" și nu "dacă". Cu alte cuvinte, El ne arată că viața poartă cu ea atât încercări și clipe grele precum și strălucirea soarelui. "Când" treci prin aceste situații, să știi că sunt cu tine, ne amintește El.

Problemele pot să vă apară atât de copleșitoare încât vă simțiți ca un om care stă în apă și simte cum ea crește tot mai mult, iar el este lipsit de putere ca să mai poată face ceva pentru a opri aceasta. În orice clipă apele se pot înălța peste capul lui și oricând îl pot înghiți. Dar Dumnezeu spune: Nu vi se va întâmpla aceasta - "apele nu te vor îneca" și chiar dacă vă simțiți ca într-un cuptor de supărare și suferință, chiar dacă le simțiți căldura, flăcările nu vă vor putea arde sau distruge.

Alt gând consolator din acest verset este acela că vom putea "să-i facem față". Este doar o situație temporară. Nu va dura o viață întreagă. Vremea încercării poate dura câteva săptămâni sau luni, chiar și ani, totuși va sosi timpul când veți fi în stare să ajungeți pe partea cealaltă. Dumnezeu ne spune aici să nu uităm "să privim departe, în viitor"; să avem curaj, dincolo de acei nori, strălucește soarele Meu; Eu lucrez, deși poate nu vezi încă rezultatul; hai să trecem râul acesta împreună; hai să mergem împreună prin foc. Vei reuși. Nu te lăsa pradă îngrijorării și fricii, ci pune-ți mâna în mâna Mea și încrede-te în Mine.

Aceasta mă face să mă gândesc la Iov, personajul principal din cartea cea mai veche a Bibliei, cu același nume. Iov era omul cel mai bogat din ținut, un om drept și care se temea de Dumnezeu, dar într-o zi a început să-l lovească nenorocire după nenorocire. Iov nu știa că, în lumea spirituală, cea nevăzută, a fost pregătită scena pentru una din cele mai mari drame din toate timpurile. Totul a început de la faptul că Satan a devenit gelos pentru că Iov l se închina lui Dumnezeu și favoarea lui Dumnezeu era peste acest om. Satan a declarat că, dacă Dumnezeu i-ar lua toate lucrurile din viața lui Iov, acelea care îi erau lui atât de dragi, Iov îl va blestema pe Dumnezeu și își va întoarce fața de la El.

Aceasta fusese problema lui Satan încă de la început. Mândria și gelozia l-au făcut să încerce să-L întreacă pe Dumnezeu, dar noi știm cum a fost alungat din Cer acest fost inger.

Deci, în cazul lui Iov, Satan a crezut că știe mai multe decât Dumnezeu, dar el nu este atotștiutor. Dumnezeu stăpânește la modul

suprem. La cruce, Satan a crezut că *este mai deștept* decât Dumnezeu, bătându-L în cuie pe Fiul Său, însă acesta a fost scopul Tatălui încă de la începuturile timpului! După sfârșitul împărăției de o mie de ani, în ultima sa bătălie îngrozitoare, Satan va încerca să-L "înfrângă" pe Dumnezeu, dar nici acolo nu va ieși biruitor! (Vezi Apocalipsa 20:1-10).

Dar cu siguranță că Iov nu a știut toate acestea pentru că el a apărut pe scenă în actului doi și nici nu a auzit conversația dintre Dumnezeu și Satan. Fiind un om bine cunoscut, acum el este în atenția publică mai mult ca oricând. În oraș se vorbește cum și-a pierdut Iov copiii, vitele, iar acum și sănătatea. Doar nevasta i-a mai rămas, dar și ea pune paie pe foc, spunându-i lui Iov, colac peste pupăză: "Blestemă pe Dumnezeu și mori" (Iov 2:9).

Părea că diavolul trage toate sforile, în timp ce Iov se bălăngănea ca o marionetă neajutorată. Dar, de fapt, Dumnezeu se afla încă în culise, scriind scenariul care să întoarcă lucrurile în favoarea lui Iov. Dumnezeu avea încredere în Iov, tot așa cum are încredere în voi! Dumnezeu avea încredere în Iov și nu îl părăsise. Un spectator ar fi spus: "Iov, ești terminat", dar Dumnezeu a spus: "Haide, Iov, hai să trecem *prin* această situație împreună. Privește *dincolo* de ea."

Când privim această lume, ea pare desigur a fi în încurcătură, dar "chiria" lui Satan aproape că a expirat (chirie care i-a fost dată prin păcatul lui Adam și al Evei), iar Dumnezeu urmează să schimbe lucrurile acestei lumi în felul *Lui*. El se pregătește să scrie ultimile capitole ale Pământului și privește departe, "în viitor".

Experții în Biblie cred că ceea ce este descris în cartea lui Iov a avut loc în aproximativ unul sau doi ani. Dumnezeu a schimbat robia lui Iov și i-a dat de două ori mai multe bogății decât înainte și încă zece copii. Fiicele lui erau cele mai frumoase fete din împrejurimi, împreună cu frații lor cărora Iov le-a dat o moștenire. Apoi, pentru a pune capac la toate, Iov a mai trăit încă 140 de ani în sănătate deplină și a putut să-și vadă și nepoții venind pe lume.

Viața poate să vă pară foarte încâlcită, precum dosul unui covor sau o bucată de broderie. Firele se tot încrucișează, culorile sunt mohorâte și lipsite de viață, nu există nici un sistem sau raționament; dar nu uitați că nu este încă gata. Începeți prin "a privi departe, în viitor", începeți prin a vedea cu ochii lui Dumnezeu. El știe ce face. Într-o zi o să puteți vedea modelul pe partea care trebuie. Va fi frumos, clar, o încântare pentru El, iar voi veți putea vedea că Tatăl vostru a știut ce face.

Ce eu nu înțeleg voi lăsa pe mâna Lui

El îmi va arăta drumul pe care trebuie să merg
Si nu îmi voi face griji, nu mă voi frământa și voi încerca să uit
Lucrurile pe care ar trebui să le cunosc.
Într-o zi voi vedea că m-a condus bine
Deci mă voi încrede acolo unde eu nu pot să-naintezi.
Atunci în calea mea va străluci tot timpul
Lumina de pe chipul Lui măreț!

Helen

Oameni sub influența presiunilor

Două din relele timpului nostru sunt *singurătatea* și stresul. Blocurile înalte par pentru oameni niște cuști sau cutii mici unde ființele omenești sunt închise, iar masa compactă de beton gol, a mai toată "arhitectură" moderne ne face să ne fie frig, să ne simțim goi și amenințați, ca și cum pereții se vor închide în jurul nostru.

Este posibil să ne aflăm în mijlocul unei mulțimi de oameni și totuși să ne simțim de parcă am fi pe o insulă pustie, izolați și ruși de restul lumii; nimeni nu înțelege cum ne simțim sau nu are timp să ne contacteze. Singurătatea poate proveni din retragere fizică sau pentru că restul lumii este sub presiune și nu pare interesată de noi.

Oamenii trec grăbiți și nu au timp să observe; lumea este făcută după scheme, întâlniri, servitul mesei atunci când familia ajunge acasă și niște termene limită care trebuie îndeplinite.

Pentru că toate aceste lucruri sunt necesare, putem deveni ca Marta dacă nu suntem atenți. Marta a vrut să pregătească o masă deosebită pentru Isus și toți musafirii, dar a obosit peste măsură și și-a pierdut liniștea interioară. Isus a lăudat-o pe Maria că și-a făcut timp să stea și să-i audă vorbele.

Cât de ușor este să fim prinși de tot ce ne apasă în viață, încât să neglijăm să ne mai luăm timp pentru Isus sau pentru alții. Adesea mergem mai departe nepăsători, nedându-ne seama că poate oamenii din jurul nostru, chiar și cineva foarte apropiat - soțul sau soția - au nevoie să ne facem timp pentru a le asculta problemele.

Biblia ne spune "Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Hristos" (Galateni 6:2). Trebuie să devină mai profundă sensibilitatea noastră față de nevoile altora și trebuie să învățăm să comunicăm mai liber. Ceea ce pentru voi este o problemă, pentru mine poate părea ceva ridicol; ceea ce mă uimește pe mine în acest moment se poate ca vouă să nu vă fi trecut niciodată prin cap. Suntem atât de diferiți, încât este bine să ne punem în locul celeilalte persoane și să vedem lucrurile din punctul ei de vedere. Atunci când grijile ne doboară și nu le putem împărtăși altcuiva se pare că încercăm să ne înghită o enormă singurătate.

Luati-l pe omul de afaceri creștin care încercă să trăiască după cum crede că i-ar place lui Dumnezeu, în vreme ce colegii săi râd de traiul lui integru, curat și în adevăr. Inflația, taxele, concurența, vânzările

scăzute, problemele de inimă din cauza stresului, tineri care încearcă să-i ia locul, produsele japoneze care inundă piața și alte nenumărate probleme care încercă să-l copleșească.

Dar iat-o și pe istovita mamă care se luptă cu un șuvoi de nasuri care curg, cu rufe murdare și cu prea mulți copilași care abia încep să meargă și teama că ar putea fi din nou gravidă. Soțul este pe punctul de a-și pierde slujba, bea des și cu siguranță că mai are și o amantă - a văzut ea ruj pe batista lui și fire de păr blond pe reverul de la haină. Când se uită la femeile de la televizor, frumos aranjate și cu chipul precum zeița Diana, ea este tocmai pe punctul de a renunța.

Apoi există teama de a deveni bătrân, neajutorat, cu o artrită sau o altă boală sau de a deveni nedorit și de a fi un nemulțumit, ținut la pat de dureri sau nedorit de rude, poate văduv, așteptând moartea, trăind din amintirile trecutului pentru că prezentul oferă atât de puține bucurii.

Apoi mai este și presiunea bolii cronice sau vreun copil bolnav sau handicapat; lupta de a duce o viață normală; teama de tratament și de doctori și ce hotărâre ai mai putea lua. Amărăciune și frustrare date de întrebarea "de ce a trebuit să mi se întâmple tocmai mie?"

Mai este și tânăra femeie care și-a pierdut pruncul și nu mai poate avea altul. În fața ei se întind anii căsătoriei lipsiți de copii, pe când ea își dorește din tot sufletul să legene un copil în brațe, tânjește după o viață de familie și se simte o femeie "de categoria a doua" în comparație cu mamicile din parc care împing cu mândrie cărucioarele. Cum pot avorta oare atât de multe femei?

Apoi mai sunt și politicienii care se confruntă cu probleme de dimensiuni mult mai mari ca înainte. Pastorul, cu problemele din biserică lui. Nu există nimeni către care el să se îndrepte - se presupune că el are răspunsul la toate problemele! Se presupune că el nu are nici o trebuință personală. Copiii lui trebuie să fie model în perfecțiune și nimeni nu știe că soția lui se simte trasă din toate părțile, încercând să trăiască conform tuturor așteptărilor.

Toți oamenii din jurul nostru sunt îngrijorați și sub presiune, iar Helen și cu mine am avut și noi multe astfel de crize. Chiar și acum, în timp ce scriem această carte, de exemplu.

Doar peste câteva zile voi pleca într-o călătorie în Anglia, Scoția și Irlanda. Helen a vrut să redacteze o carte cu pocziile ei care - ne-am dat seama într-un târziu - că ar trebui să apară înainte de plecarea mea. M-am apucat să le bat la mașină pentru tipografie, când mașina noastră electrică de scris a început să-și facă de cap. Uneori a fost nevoie să apăs pe aceeași literă de șase ori, pentru ca ea să o scrie.

Dacă am fi avut un calculator care să centreze poeziile și titlurile, textele biblice etc. ar fi fost de un mare ajutor pentru mine, dar a trebuit să ne descurcăm după moda veche: să numărăm literele, să măsurăm spațiile, pentru a putea amplasa poezia în poziția corectă pe pagină. Am terminat la ora 2 dimineața, cu două zile după ce de fapt ar fi trebuit să fie la tipograf.

În timp ce dactilografiam aceste poezii (62 de pagini), ajutam și la organizarea conferinței "Euro-Vision 88". Acest lucru implica numeroase mesaje prin telefax, convorbiri telefonice cu Anglia, SUA, Suedia și întreaga Germanie, cu întârzieri și greutăți de toate felurile. Timpul fugea pur și simplu.

Conferința urmează să aibă loc la începutul lui august, iar acum este deja a treia săptămână din aprilie. Oamenii sunt deja stresați.

Atât Helen cât și eu vorbisem la adunări separate în ultimile trei săptămâni, iar eu făcusem ultimele aranjamente pentru călătoria mea în Anglia și mai trebuiau făcute unele modificări cu privire la biletul meu de vapor spre Irlanda. Ca de obicei un detaliu se leagă de altul și până când nu primești informațiile necesare pentru A, B și C nu știi ce să faci în legătură cu G. Uneori E și F se descură singuri dar, până când A, B, C, și D nu sunt siguri, nu poți să rezolvi rezultatul final al lui A, B, C, D, E, F și G.

Tocmai în aceste momente de presiune suntem tentați să intrăm în panică, dar dacă ne facem timp să ascultăm de mărturia interioară a Duhului lui Dumnezeu, El ne va dirija prin detalii practice într-un mod miraculos. Adesea trebuie să "stăm nemișcați", iar apoi vom "vedea mântuirea Domnului".

Această carte este aproape terminată (Helen mai are de scris încă patru capitole) și sperăm să dăm întregul manuscris unei edituri la sfârșitul lunii aprilie. Mai există o singură problemă: este scris de mână și mai trebuie să bat la mașină cam 21 de capitole și să mai fac o sută de alte lucruri până să plec pe 28 aprilie în Anglia. Aceasta înseamnă: "oameni sub influența presiunilor".

Apoi a mai fost și vremea când abia ne mutasem din Frankfurt în sudul Germaniei, iar eu aveam două emisiuni la radio în fiecare săptămână, pe care le înregistram într-un studio din apropiere. Emisiunile trebuiau să fie trimise cu câteva săptămâni înainte la postul de radio și din anumite motive, ne aflam "sub stres" și eram iarăși în întârziere.

Chiar atunci am primit vestea că tatăl lui Helen este foarte grav bolnav; am putea oare să mergem? Ne-am grăbit să ne facem bagajele și aranjamentele de ultim moment și am ajuns după două zile. În următoarele

trei săptămâni l-am vizitat pe tatăl lui Helen în fiecare zi la spital, timp în care am încercat să lucrez la aceste emisiuni radio. Le scriam în germană pentru emisiunile germane, iar Helen le traducea pentru programele în limba engleză. Fiecare predică trebuia să fie clar bătută la mașină pentru ca ele să poată fi citite ușor.

Într-o noapte, casa de lângă noi a luat foc. Cu toții ne-am dat jos din pat tremurând, am înghesuit-o pe mama lui Helen și pe copiii în mașină și am pornit-o de-a lungul drumului, departe de șirul de case pentru că exista pericolul unei explozii de gaz. Unii vecini binevoitori ne-au invitat în casele lor și ne-au oferit ceai cu biscuiți la ora 3 dimineața, cu o adevărată prietenie englezească, iar pompierii au reușit să aibă focul sub control destul de repede. Dar...mai era încă puțină presiune pe deasupra.

Situația tatălui lui Helen se înrăutățea rapid și era o mare durere să-l vezi atât de bolnav; dar, viața trebuia să-și urmeze cursul. Ne chinuiam cu transmisiile radio - 18 în total, fiecare de câte trei pagini. Trebuia să mă grăbesc la un studio din Eastbourne pentru a face emisiunile propriu-zise, ca pe urmă să trimit înregistrările în Portugalia, la o stație de emisie radio.

Chiar cam pe vremea când ne programasem inițial să sosim în Anglia, tatăl lui Helen a murit. Ultimile lui cuvinte către Helen și mine, în seara anterioară, au fost: "Isus este minunat". În aceeași dimineață, fiul nostru Paul care pe atunci avea 7 ani, l-a primit pe Isus în inimă. Ascultase câteva dintre emisiunile mele de la radio pe casete. Aceste mesaje și știind că bunicul lui în curând avea să fie cu Isus, împreună cu un tablou al "Răpirii", care înfățișa niște oameni care se ridicau să-l întâmpine pe Domnul în aer (1 Tesaloniceni 4:7). Toate acestea au făcut o mare impresie asupra lui și a dorit să fie și el salvat. O viață s-a stins, dar o alta s-a aprins în acea zi, iar Dumnezeu ne-a oferit bucurie în mijlocul presiunii și al durerii.

Unii oameni muncesc bine sub stres și realizează mai multe decât, dacă totul s-ar mișca într-un ritm constant. Este uimitor câte putem face atunci când suntem noviți. Totuși, corpul și mintea noastră nu au fost concepute să trăiască sub stres și presiune. Un timp ne putem descurca, dar apoi o să începem să avem probleme.

Helen și cu mine am lucrat pentru diferite organizații creștine și adesea nu existau niște ore regulate de muncă. Trebuiau făcute anumite lucruri, dar dacă toate astea ne luau 4 ore sau 14 ore, aceasta nu făcea nici o diferență.

Într-o misiune unde am lucrat, faptul cel mai supărător era că se stabilea un anumit plan; se făceau aranjamente cu diferite țări, tipografii,

chestiuni bănești, și o mulțime de alte detalii, ca apoi, planul să se modifice brusc. Toată munca noastră de dinainte era aruncată. Se iroscau ore și săptămâni de muncă și am fi fost în stare să ne omorâm doar că să putem face față datei limită.

De exemplu, s-a stabilit că ar trebui să facem o acțiune de tipărire de amploare în Hong Kong, pentru că era mult mai ieftin decât în Europa. Totuși, au fost trecute cu vederea mai multe detalii și întregul plan nu a fost elaborat cu suficientă grijă. Din cauza distanței mari, din punct de vedere geografic, comunicațiile erau dificile iar tipografiile de acolo nu înțelegeau instrucțiunile sau limbajul materialului care urma să fie tipărit. Când ne-au fost trimise înapoi probele pentru corectură, totul era într-o astfel de încurcătură, încât a trebuit să anulăm comanda. S-a irosit mult timp, bani și efort, iar cărțile au fost ulterior tipărite tot în Germania.

La un sfârșit de săptămână, toți angajații europeni din acea misiune, au fost invitați împreună cu familiile lor la o întrunire în Austria. A fost un timp de împărtășire de învățături, de păreri și un timp de odihnă. Am avut și discuții în grup, iar una dintre întrebările puse a fost: "Noi, ca și creștini, ar trebui să muncim un anumit număr de ore sau ar trebui să fim pregătiți să muncim până terminăm toată treaba?"

Cu toții am înțeles că această problemă a fost accentuată din cauza mai multor ocazii (sau din cauza politicii constante a acestei misiuni) de a funcționa sub "C.P.C." - "Conducere Prin Criză", în felul acesta supunând la mari eforturi personalul și familiile acestuia.

Grupul nostru a discutat despre această politică pro și contra, iar o tânără femeie a spus: "Isus adesea nu a avut timp să mănânce sau să doarmă și nu a avut nici viață de familie. Așa că nu trebuie să conteze câte ore muncim, atâta timp cât o facem pentru Domnul". La care Helen a răspuns:

"Câți ani a slujit Isus? Vreo trei ani! Avem în fața noastră o viață întreagă și dacă vrem să dăm ceea ce este mai bun în noi, nu ar trebui să ne consumăm de tot înainte de a avea 30 de ani. Iar Isus nu a avut familie. El a muncit la bancul tâmplarului până la 30 de ani, ca apoi să-și concentreze totul în acești trei ani. După care totul s-a terminat. Adesea, fiecare dintre noi trebuie să fim pregătiți "să ducem o treabă la bun sfârșit", așa cum am și dovedit că dorim s-o facem, dar trebuie să avem în vedere și alte priorități imediate".

Prioritatea numărul unu pe care trebuie să o avem în vedere este legătura noastră cu Domnul și timpul nostru personal cu El. Trebuie să "locuim" în El, iar cuvântul Lui să "locuiască" în noi. Aceasta înseamnă să dăm totul la o parte și să ne hotărâm să-L urmăm pe Isus, așa cum El

ne arată: să facem lucrurile în ordinea în care El ne conduce; să învățăm să spunem "nu" atunci când oamenii ne împing și insistă să facem anumite lucruri, în timp ce tu știi că Dumnezeu te conduce într-o altă direcție.

Este greu să facem aceasta și de aceea nu reușim întotdeauna. Adesea suntem prinși într-un vârtej de activitate și dispunem de puțin timp. Descopăr acest lucru în special când sunt într-o călătorie. Am de parcurs distanțe mari cu mașina, iar drumurile și traficul intens, mă amenință că ajung cu întârziere la slujbă sau întâlnire. Apoi, predic și mă rog pentru oameni, vând cărți și casete, discut cu pastorul, iar după aceea, la casa unde sunt cazat peste noapte, oamenii doresc uneori să vorbească ore în șir.

O dată am stat la două femei în vârstă, necăsătorite. Eram obosit după o călătorie lungă și după adunare și îmi doream foarte mult să am liniște. Deodată, câinele doamnelor a pătruns înăuntru ca un uragan, a făcut curse în jurul canapelei unde mă aflam, mușcându-mă de gleznă în timp ce trecea pe lângă mine. Când am încercat să-l dau la o parte, doamnele s-au prăpădit de râs și au protestat, spunând că nu face altceva decât să se joace! "O scumpete, nu alta!..."

Apoi, a doua zi am plecat din nou în altă parte. Este minunat să te poți ruga în mașină și să ai tovarășia Domnului, iar călătoriile lungi sunt grozave pentru așa ceva, dar avem nevoie să ne apărăm și perioadele de liniște și rugăciune. Munca și activitățile noastre pentru Isus nu înseamnă nimic dacă nu izvorăsc din viața noastră *lăuntrică* și din dragoste pentru Isus. În colegiu biblic aveam grijă de o mică placă, care era atârnată la intrare pe care se putea citi:

"Ajută-mă să te iubesc mai mult pe Tine, decât slujirea pentru Tine". Ceea ce facem în slujirea noastră pentru Domnul este important, dar mai important este ceea ce *suntem* noi.

Când grijile și presiunile încercă să ne doboare, trebuie să avem o ureche deschisă spre Domnul mai mult ca oricând înainte. Tocmai atunci avem nevoie de înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a ști ce să facem. "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele" zice Domnul. "Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre" spunea El în Isaia 55:8-9. Ar trebui să căutăm înțelepciunea lui Dumnezeu tot așa ca atunci când căutam argint sau aur. El ne-a promis că ne-o va da.

Să nu fiți terorizați de stres. Acordați-vă câteva minute: faceți ceva cu totul diferit față de munca pe care o aveți practic de făcut. Plimbați-vă; aranjați-vă florile; ascultați niște muzică bună; citiți ceva care să vă inspire, să vă liniștească sau care să vă facă să râdeți; faceți

dragoste; pictați un tablou; cântați la un instrument sau cu vocea; priviți apusul de soare; curățați un strat de flori; rugați-vă și închinați-vă; faceți o prăjitură. Veți fi refăcut și veți putea merge mult mai bine mai departe după aceea.

Dacă este posibil faceți doar un singur lucru odată. Dar dacă aceasta nu se poate și sunteți nevoiți să abordați mai multe lucruri deodată, încercați totuși să vă mențineți pacea interioară, dacă trebuie, munciți precum Marta, dar cultivați atitudinea și spiritul Mariei, numai astfel vă veți putea menține fără să fiți supuși presiunii.

Cum să învingeți descurajarea

Unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu din Biblie s-a rugat să moară (1 Împărați 19:4). Este o adevărată mângâiere să știm că, atunci când ne confruntăm cu astfel de perioade, nu suntem singuri. Majoritatea dintre noi au umblat într-un fel sau altul pe căile pustii ale descurajării. Dar foarte puțini am gustat din resturile descurajării, unde rugăciunea de a muri era singura soluție de scăpare.

Ilie a fost unul dintre acești puțini oameni. El urcase pe cea mai înaltă culme a carierei sale, pe când întregul popor al Israelului îl văzuse pe Dumnezeu confirmându-i rugăciunea de pe muntele Carmel. A căzut foc din cer care nu numai că a mistuit jertfa de pe altar, dar și pietrele de acolo. Fără îndoială că a fost o victorie fără precedent. Oamenii au strigat: "Domnul, El este Dumnezeu! Domnul, El este Dumnezeu!" (1 Împărați 18:39.) Fuga în fața cailor lui Ahab, pe când mâna Domnului s-a așezat peste el, distanța de aproape 20 de mile, a fost un alt triumf pentru el.

Deodată, victoria de la Carmel, este întunecată de un mesaj care venea de la regina Izabela, care amenința să-i ia viața. Înainte, Ilie îndrăznise să-l înfrunte pe rege, dar acum, frica, oboseala, tensiunea, nervoasă și descurajarea l-au forțat să ia o hotărâre sub panică. La început, lucrările lui de slujire au fost dirijate de Domnul, fiecare pas pe care l-a făcut; el s-a supus să meargă la râu și la casa văduvei, dar în acest caz nu a mai avut timp să mai ceară îndrumare. Conduc de frică, el a fugit pe o distanță de peste 80 de mile, până în Beer-Seba. Încă nemulțumit, el și-a părăsit acolo slujitorul și a plecat într-o călătorie de o zi în pustiu, așezându-se sub un ienupăr.

Depart de falsa splendoare a faimei, el a avut timp să se gândească... "Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul" (1 Împărați 19:4). Dar dacă ar fi dorit cu adevărat să moară, ar fi fost obligat de regina Izabela. Ilie ajunsese în cea mai mare decădere a vieții; schimbase victoria de pe muntele Carmel cu disperarea din pustiu; se lăsase pradă autocompătimirii și descurajării.

Iată-l stând abătut, descurajat, frustrat și singur. Rugăciunea lui nu este cea a unui om al lui Dumnezeu ci a unui care se află sub drogul hipnotic al descurajării.

Numai lui Ilie i-a fost milă de el. Este normal să ne placă să avem în jurul nostru oameni, la care să le poată fi milă de noi. "Vai, săracul de

tine..." Aceasta ne face să ne simțim atât de bine.

Obosit, Ilie a adormit. Este posibil ca el să-și fi dorit să moară în timpul somnului - aceasta ar fi fost calea cea mai ușoară de scăpare. Dar, a fost atins de un înger care i-a adus micul dejun iar apoi o altă masă, cu ajutorul cărora el a fost în stare să supraviețuiască timp de 40 de zile și nopți fără hrană.

Nu a sosit nici un răspuns la rugăciunea lui Ilie de a muri. De ce? Deoarece Dumnezeu cunoaște motivul adevărat care se găsește în spatele unei astfel de rugăciuni!

L-am auzit pe Lance Lambert, menționând următoarea remarcă în legătură cu Ilie. "Doar pentru că un înger îți prepară micul dejun, aceasta nu înseamnă că mergi în direcția bună!" Cu cât Ilie a mers mai departe - chiar până la Horeb - cu atât a trebuit să meargă mai mult pe drumul de întoarcere.

Călătoria care este pusă în mișcare din cauza descurajării nu va împlini niciodată planul perfect al lui Dumnezeu. Întrebarea lui Dumnezeu pusă lui Ilie în Horeb: "Ce faci tu aici, Ilie?" ne demonstrează că de fapt el nu ar fi trebuit să se afle acolo. Răspusul lui Dumnezeu a fost: "Du-te, întoarce-te..." (1 Împărați 19:9, 13, 15.)

Există multe lucruri în viața noastră care încearcă să ne descurajeze. Descurajarea provine din mai multe motive. De ce sunteți descurajat astăzi? S-au apucat copiii de droguri sau există probleme în căsnicia voastră? Soția voastră are vreo boală incurabilă? Aveți îngrijorări privitoare la bani, sau nu vă puteți găsi un loc de muncă? Sunteți dezamăgit de biserica voastră? Sunteți singur și nu aveți cui să-i cereți sprijinul? Poate că Dumnezeu nu v-a răspuns la rugăciune sau simțiți că viața trece pe lângă voi? Lista este nesfârșită. Puteți include în ea felul propriu de descurajare. Deci, cum putem să învingem descurajarea?

Regele David a luptat și a câștigat multe bătălii. Totuși, una dintre cele mai importante bătălii ale lui nu a fost cea cu uriași ci cu dezamăgirea. 1 Samuel 30, face referire la această situație. Amaleciții invadaseră Ticiagul, arseseră orașul și luaseră captivi pe copiii și soțiile lui David. Însuși oamenii lui David se pregăteau să-l ucidă cu pietre, dar David nu avea la cine să se ducă ca să-l încurajeze. El ar fi putut să devină crud și să-l învinuiască pe Dumnezeu de această situație. Cât de des îl învinuim pe Dumnezeu pentru lucruri pe care El niciodată nu le-a făcut. Dumnezeu este învinuit pentru lucrurile pe care le înfăptuiește diavolul. Uneori îl învinuim pe Dumnezeu pentru lucrurile prostești pe care le facem noi înșine.

Aria "sentimentelor" din viața noastră este atât de schimbătoare. Ea

se modifică mai repede decât vremea. Aceasta este zona cea mai dificilă în care se poate repurta o victorie. Cum s-a simțit David în această situație grea? Presiunea apasa asupra lui. Ce ar putea face? Nerăbdarea oamenilor lui creștea cu fiecare clipă. Pulsul o lua și el razna împotriva timpului. David și oamenii lui plânseseră de atât amar de timp, încât nu mai aveau putere nici să plângă, iar el se găsea într-o mare primejdie.

În mijlocul acestui cadru dramatic, citim următoarele cuvinte: "...dar David s-a întărit în Domnul, Dumnezeul lui" (1 Samuel 30:6).

În acea vreme, David nu-și dădea seama că aceste cuvinte vor încuraja milioane de oameni care vor avea de înfruntat situații similare de-a lungul a secole întregi. Cea mai importantă bătălie a fost *cu sine însuși!*

Multe lucruri au trebuit să fie învinse până ce David să poată să înceapă să se încurajeze în Domnul. Și el ar fi putut să se roage să moară. Din nou, aceasta ar fi fost calea cea mai ușoară de scăpare. El ar fi putut să fugă să să-și părăsească problema sau se putea lăsa pradă autocompătimirii, iar descurajarea ar fi fost bucurioasă să o ajute.

David ar fi putut să încerce multe lucruri, în schimb el a făcut ceva care, în mod normal, poate părea o prostie, dar care de fapt a fost soluția la problema lui. Este bine să primim încurajare din partea altora, la adunări, prin Cuvântul predicat al lui Dumnezeu. Este foarte ușor să-i încuajăm pe alții, dar cel mai greu este să te încurajezi pe tine însuși. Ați experimentat vreodată acest lucru?

Cum s-a încurajat David? Sunt sigur că el a început prin a-și aduce aminte de vremurile trecute, când Dumnezeu îl ajutase: leul, ursul și lupta cu Goliat. Pe când medita la aceste lucruri, a început să răsară credința în interiorul său. Da, Dumnezeu mă va ajuta din nou. Pot ieși victorios din această situație! Din această cauză descurajarea este un dușman atât de mare pentru credință. Ne împiedică ca să mai așteptăm ca Dumnezeu să acționeze. Prin descurajare *ne înfrângem* singuri! Autoîncurajarea în Domnul i-a oferit lui David claritatea pentru a acționa. El a cerut îndrumarea Domnului și bătălia a fost câștigată (1 Samuel 30).

Întreaga situația s-a schimbat pentru că David s-a încurajat în Domnul. Descurajarea nu reprezintă răspunsul. Ea ne va priva de victoriile pe care le-a plănuțit Dumnezeu pentru noi. Ieșiți din descurajare și autocompătimire și încurajați-vă în Isus. Viața va merita din nou să fie trăită. Isus așteaptă să vă ajute să faceți primul pas pentru a scăpa de descurajare. Este doar o problemă a voinței noastre!

Avem alegerea - să permitem fie descurajării, fie încurajării, să ne domine. Când suntem descurajați nu putem zămbi ci avem o față lungă,

dar atunci când Isus ne-a ajutat să depășim descurajarea, totul se schimbă, iar noi putem să spunem împreună cu psalmistul: "El mă va face să zâmbesc din nou" (Psalm 43:5) [adaptare după versiunea engl. "Living Bible" - n. tr.]

Trebuie să avem mare grijă la cum acționăm atunci când suntem cuprinși de descurajare. Nu este timpul cel mai potrivit pentru a lua hotărâri importante sau de a ne face planuri care ar putea să ne schimbe viața. Descurajarea ne determină să vedem totul în negru și distorsionat. În astfel de momente nu putem să vedem sau să gândim clar.

Am auzit despre oameni care au fost atât de descurajați încât s-au grăbit și au divorțat de soț sau soție, lucru pe care l-au regretat pentru tot restul vieții. Alții renunță la meserie, femeile își provoacă avorturi, cei disperati recurg la sinucidere, atunci când descurajarea prelungită îi conduce la depresie și disperare.

Nu uitați că nu sunteți singurul care a fost vreodată descurajat. Aproape în fiecare zi ne confruntăm cu situații care ne oferă ocazia de a deveni descurajați. Orice ființă omenească a avut "șansa" de a fi deprimat și până și cei mai valoroși bărbați și femei din lume au fost nevoiți să se lupte cu acest uriaș.

Descurajarea este o altă armă din arsenalul diavolului, pe care îi place să o folosească împotriva copiilor lui Dumnezeu. Nu numai noi înșine devenim descurajați, dar se pare că în fiecare biserică există cineva care posedă această "lucrare specială de slujire a descurajării", pe care o folosește împotriva altora. Am văzut oameni de felul acesta în Europa, în America, dar și în India. Ori de câte ori se discută un proiect, acești oameni sunt siguri că nu va reuși niciodată. Pastorul îi încurajează pe noii convertiți, dar imediat ce el se întoarce cu spatele, cei care sunt descurajatori încep să-și toarne îndoielile și cuvintele de descurajare în urechile noilor convertiți. Ar trebui să începem să ne încurajăm și să ne întărim în loc să tragem în jos și să ridiculizăm tot ceea ce a fost desăvârșit pentru Dumnezeu.

Pe vremea când eram la colegiul biblic, un tânăr student, pasionat se ruga: "O, Doamne, udă scânteia cerească".

Mă întrebam dacă Domnul nu era amuzat de această combinație de metafore, dar aceasta mi-a amintit de cei care obișnuiesc să descurajeze și care sunt pregătiți deja cu furtunul cu apă, turnând apă rece pe fiecare fărâma de activitate sau binecuvântare din cadrul bisericii. Oricine poate să critice. Critica este ieftină. Este cu mult mai ușor să stai ca spectator și să te distrezi pe seama celor care aleargă într-un maraton, decât să ieși acolo pe pistă și să transpiri până la epuizare.

Atunci când David s-a dus să-l omoare pe Goliat, frații lui au râs de el; regele i-a spus că nu este în stare să facă aceasta, iar Goliat l-a tratat cu dispreț. Dar David nu a fost impresionat; el și-a închis urechile la critica lor și a fost învingătorul zilei.

Adesca vedem imagini ale lui Petru care se afundă în apă, dar cât de des îl descrie un artist cum merge pe apă, ceea ce de fapt a și făcut. La ce se gândeau ucenicii atunci când el a pășit afară din barcă? "Tipul este nebun. Chestie caracteristică pentru Petru! Știam că va merge prea departe". Natura omului are tendința de a ridiculiza lucrurile bune, de a fi negativistă și pesimistă, mai degrabă de a descuraja decât de a încuraja.

În consecință, descurajarea vine la noi de pe două fronturi: descurajarea interioară, care provine din ceea ce vedem sau simțim, sau printr-un anumit atac de la Satan; și descurajarea exterioară care o aduc oamenii împotriva noastră, cu cuvintele lor descurajatoare.

Dumnezeu vrea să ne poarte dincolo, de partea celui care încurajează și a celui încurajat - a unuia care îi încurajează și pe alții și a unuia care, el însuși este încurajat. Dacă sunteți ca și David, dacă nu aveți pe nimeni care să vă încurajeze, puteți să vă încurajați în Domnul ca apoi, la rândul vostru, să căutați pe cineva pe care să-l puteți încuraja. Calea de ieșire din nevoia voastră nu este prin ușa disperării și a îndoielii, ci prin ușa încurajării. Iar dacă v-ați găsit printre aceia care au "slujit descurajării", atunci îngropați-vă acest talent cât mai curând posibil.

Întocmai ca un lucru mic, o săgeată a descurajării poate fi înfiptă printr-o crăpătură a armăturii, tot astfel un simplu gest de bunătate poate să încurajeze pe cineva la nevoie. Poate doar un simplu zâmbet, pe când treceți pe lângă o oarecare bătrânică într-un magazin, sau o mână de ajutor întinsă unei tinere mame, care are în grijă o mulțime de copii.

O strângere de mână și adevărata căldură din vocea voastră pot face pe cineva să se simtă mai important. Scrieți o scrisoare unui misionar singur sau dați acel telefon pe care intenționați să-l dați de atât de mult timp. Spuneți-i tânărului cuprins de descurajare și de deprimare, că și el va reuși, să nu se lase bătut. Fiți o persoană care încurajează și veți vedea că încurajarea de care și voi aveți nevoie va curge înapoi și spre voi!

La început e posibil să nu vă fie ușor. Partea cea mai grea este întotdeauna la început. Când pornește un tren, roțile locomotivei încep să se miște foarte încet, apoi câștigă viteză și începe o nouă călătorie.

Urișul Boeing, la început merge pe sol încet, de-a lungul pistei, până în capătul aeroportului, până ce își găsește loc să se avânte de pe pista de decolare ca apoi să țâșnească spre cer. Atunci când îmi conduc

mașina nu pot să pornesc în viteză a patra: trebuie să-mi pun schimbătorul în prima viteză și numai când prind suficientă viteză pot să intru într-a patra.

Dar fără această *primă* învârtire a roții, fără această punere inițială în mișcare, călătoria de mii de mile nu ar fi posibilă. La început, atunci când roțile se mișcă foarte încet, este parcursă o distanță foarte scurtă. Dar cu cât roțile merg mai repede, cu atât este mai mare randamentul locomotivei și cu atât mai mare va fi distanța pe care o va parcurge.

În călătoria voastră de ieșire din descurajare și îngrijorare, mersul poate să vă fie lent la început. Dar mențineți-l. Veți câștiga viteză. Veți învăța. În curând peisajul întunecat al descurajării va fi lăsat în urmă și vă veți grăbi să mergeți prin pajiștile încrederii și pe calea credinței ca apoi să vă ridicați pe cerul unor rugăciuni la care vi s-a răspuns!

Un alt secret important care l-a ajutat pe David a fost adevărul despre "laudă". Nenumărați psalmi ne încurajează și ne *poruncesc* să-l laudăm pe Dumnezeu; inima și harpa lui David au fost acordate la lungimile de undă cerești. El s-a bucurat de Dumnezeul lui și a fost sigur că toți oamenii ar trebui să facă același lucru.

Când a dus chivotul lui Dumnezeu, a fost o mare bucurie și s-a cântat la instrumente iar David însuși a dansat "din răputeri" pentru a-l slăvi pe Dumnezeu (2 Samuel 6:14). Nu numai în această zi trebuia să fie preamărit Dumnezeu, ci David a dat ordin ca anumiți leviti să-L preamărească "încontinuu" (24 de ore pe zi) în fața chivotului (1 Cronici 15:2). Ei trebuiau să cânte din gură, și la instrumente, iar el și-a ales oameni pricepuți care să-i aducă lui Dumnezeu o laudă frumoasă.

Lauda nu a fost numai pentru David; ea este de asemenea pentru noi toți. Una dintre căile cele mai bune de a ieși din îngrijorare și descurajare, este aceea de a învăța să-l laudăm pe Dumnezeu. Lauda nu înseamnă a te simți bine și a începe să cânti tot felul de cântece și imnuri. Lauda nu este ceva ce fac pentru că mă simt bine și toate lucrurile merg perfect. Lauda este o problemă de *voință*. Iau hotărârea să-L laud pe Dumnezeu sau iau hotărârea să *nu-L* laud. David a spus adesea: "Voi lauda pe Domnul..." El luase deja hotărârea de a face acest lucru în ciuda tuturor circumstanțelor.

Lauda este plăcută inimii lui Dumnezeu și El este *vrednic* să fie preamărit. Ar trebui să-L laudăm pentru ceea ce a făcut, dar mai mult decât orice, pentru ceea ce *este El*! Când inima și gândurile noastre se concentrează să-L laude pe El, această activitate ne scoate din starea pasivă a îngrijorării și descurajării. Împrejurările se vor modifica: deodată vor sosi răspunsurile la rugăciunile noastre; uși care au rămas închise se vor deschide larg, pentru că este pusă în acțiune armata lui Dumnezeu.

care câștigă victorii în favoarea noastră. Lauda este o armă din arsenalul lui Dumnezeu, care poate aduce adesea rezultate acolo unde nu reușește rugăciunea.

Pavel și Sila îl laudau pe Domnul la miezul nopții cu picioarele puse în butuci și spatele sângerându-le. Ei erau închiși pentru că predicau Evanghelia. Toți prizonierii îi puteau auzi cântând, pe acești doi predicatori nebuni, dar Dumnezeu a trimis un cutremur de pământ; pereții închisorii s-au prăbușit și lanțurile tuturor s-au sfărâmat.

Regele Iosafat dorea să facă ceva să-l placă lui Dumnezeu, așa încât el a trimis un cor de oameni care să-L laude pe Dumnezeu *în fața armatei*, atunci când ci vor înfrunta dușmanul, iar Dumnezeu a trimis capcane în fața dușmanilor săi. Dumnezeu îi vorbise mai înainte și i-a spus: "Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de această mare mulțime, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu... Nu veți avea de luptat de data aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea mântuirea Domnului care este cu voi... nu vă temeți și nu vă înspăimântați..." (2 Cronici 20:15, 17)

Iosafat crezuse acest cuvânt al Domnului și a trimis cântăreți pentru Domnul, iar al doilea lucru pe care l-au aflat a fost că dușmanul a căzut *mort* pe câmpul de bătălie.

Și noi trebuie să înțelegem că bătălia este a Domnului și că El vrea să le lupte pentru noi. Dar trebuie să împlinim o condiție: "Așezați-vă, stați acolo...", dar acesta este lucrul cel mai greu de făcut. Frica, spaima, îngrijorarea și descurajarea ne fac să intrăm în panică și să încercăm disperati să găsim o cale de a ieși din situația noastră. Dar Iosafat s-a supus. L-a crezut și L-a preamărit pe Dumnezeul lui, iar Dumnezeu S-a luptat în bătălie în locul lui.

Lauda nu este ceva pe care ar trebui să o facem câteodată, ci ea ar trebui să devină un stil de viață pentru orice creștin. Ar trebui să luăm hotărârea de a învinge descurajarea și îngrijorarea prin laudă.

Am auzit povestea adevărată a unei doamne care era misionară și care era pe moarte din cauza variolei. Fiind singură într-un post izolat de misiune, fără nici un ajutor medical, moartea era inevitabilă. Ea s-a rugat și a plâns, dar nu primea nici un răspuns; îi era din ce în ce mai rău. Într-o zi în timp ce ea se ruga, Domnul i-a arătat o viziune. Ea a văzut o balanță care avea un taler care atârna mai mult decât celălalt. Dumnezeu i-a arătat că în partea grea se găseau plânsetele și văicărelile ei, împreună cu variola. În partea mai ușoară era lauda ei. Ea și-a dat imediat seama ce avea de făcut. A început să-L laude și să-L mulțumească lui Dumnezeu, așa cum nu o mai făcuse niciodată înainte, fără să țină cont de toate simptomele fizice și de dureri. Oamenii care aveau grijă de ea, au auzit cum îl lauda pe Dumnezeu ore în șir și au crezut că boala i-a afectat și mintea.

Cuvintele vă pot zidi sau vă pot distruge

V-ați imaginat vreodată cum ar fi lumea noastră fără cuvinte?

Din start, lumea și pământul nu ar fi existat, dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit când a dat naștere pământului și întregii naturi. El a continuat să folosească cuvinte când le-a vorbit lui Adam și Eva, iar ei, la rândul lor, i-au învățat pe copii lor acest limbaj. Cuvintele au fost un mijloc de comunicare între Dumnezeu și oameni și de asemenea între oameni, pentru a transmite sentimente și idei.

Apoi a apărut *cuvântul scris*, când oamenii au început să facă desene și semne pentru a putea comunica. Acestea puteau fi pe un perete de peșteră, sau zgâriate pe o bucată de lut moale sau pe un papirus egiptean. Mai târziu, aceste semne s-au schimbat în alfabete diverse care se folosesc și astăzi în diferite părți ale lumii și care formează sistemul nostru de scriere.

Dumnezeu acorda cea mai mare importanță comunicării și cuvintelor. El i-a inspirat pe oameni să scrie Biblia, care ne aduce mesajul vieții eterne. El ne-a scris numele în Cartea Vieții și le-a gravat pe palmele mâinilor Lui. Cele zece porunci au fost scrise de degetul lui Dumnezeu pe table de piatră. Multor profeți li s-a spus nu numai să transmită mesajul pe care l-au primit de la Dumnezeu, dar să-l și scrie într-o carte.

În timp ce animalele și alte ființe sunt capabile să comunice într-o manieră foarte esențială și instinctivă, numai ființele umane - cele făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu - le este dată puterea și capacitatea de a comunica prin cuvinte și de a-și exprima ideile și sentimentele.

Ce ar fi viața fără aceste cuvinte? Ar fi o lipsă totală de înțelegere între oameni, dacă aceștia nu ar putea vorbi. Nu ar exista nici un cântec scris sau auzit, nu s-ar putea citi nici o carte, ziar sau scrisoare de dragoste. N-ar exista radio și televizor; nu s-ar putea ține nici o slujbă religioasă fără cuvinte; nici o școală în care să fie educați copiii noștri.

Foarte puține lucruri s-ar inventa sau ar putea fi studiate. Ar fi limitate până și lucrurile practice, lucruri de fiecare zi pentru că nimeni nu ar ști cum să le facă sau de unde și cum să obțină materialele.

Se spune că o persoană obișnuită vorbește 30.000 de cuvinte pe zi; aceste cuvinte ar constitui o carte broșată. Dacă acestea ar fi tipărite, în câțiva ani am avea propria noastră bibliotecă.

Dar cu cât îl lăuda mai mult pe Domnul, cu atât talerul "laudei" atârna mai greu, iar cel al văicărelilor, mai ușor. În scurt timp s-a dat jos din pat vindecată! Ea s-a concentrat asupra măreției lui Dumnezeu și a preamării Lui, și nu asupra nevoii ei, iar El a intervenit ca să o ajute.

Este ușor să-L lăudăm *după* ce vedem răspunsul - oricine poate să facă aceasta. Adevărata încercare este de a face aceasta *înainte* de a vedea victoria, soluția la problema noastră. Atunci când ne aflăm în temnița descurajării, împovărați de lanțurile problemelor, cu picioarele în butucii limitei omenești - atunci este momentul să-l lăudăm pe Domnul și să ne încurajăm în El. Diavolul urăște lăudătorii lui Dumnezeu; lui i-ar place să lăudăm ceea ce el face și să ne concentrăm atenția la haosul pe care ni l-a vârat în viață. Dar aceia dintre noi care tocmai învață să-și "învingă grijile", trebuie să procedeze așa cum a cum a făcut-o David. Pe când mă aflu la colegiul biblic, unul dintre predicatori a spus cam așa: "David și-a scos sufletul afară, se uita la el în mâna lui și a început să-i vorbească:

"Pentru ce te mâhnești, suflete al meu, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci încă Îl voi lăuda: El este mântuirea mea și Dumnezeul meu" (Psalm 42:11).

Să facem și noi același lucru!

Întrebarea care se poate pune acum, este ce anume spunem noi în fiecare zi? Ți-ar place ca cuvintele pe care le rostești astăzi să fie titlul de pe prima pagină din ziarul vostru local? "Doamna Jones a spus... soțului ei"; "Domnul Meredith își critică pastorul..." Cât de neplăcut ar fi să se întâmple așa ceva!

Am citit despre o persoană care îi critica în permanență pe alții. Într-o zi, el și-a vizitat niște prieteni, care, pe ascuns, au dat drumul la casetofon și au înregistrat tot ceea ce el a vorbit. Cam după o oră, i-au spus că au o înregistrare specială, care l-ar interesa. Au dat drumul la înregistrare și, spre marea supărare a omului, propria lui voce - dură și critică - a răsunat prin toată camera. Toată bârfa din biserică și noutățile picante despre pastor și slăbiciunile lui au putut fi auzite, în timp ce fața bărbatului a devenit din ce în ce mai roșie. După un timp el nu a mai putut suporta și a ieșit fugind din casă.

Articolul nu preciza dacă acest om a învățat o lecție din aceasta, dar să sperăm că așa s-a întâmplat. Toți trebuie să fim atenți la vocabularul pe care îl folosim, pentru că se pare că este mult mai ușor să spunem lucruri negative decât pozitive. O mică scânteie poate să aprindă un foc. Acest foc poate fi folosit pentru căldură, pentru a prăji cârnați și pentru a ne feri de animale sălbatice. Dar, același foc pus într-un loc greșit poate provoca distrugerii și chiar moartea. Și cuvintele pe care le rostim pot aprinde un foc care să aducă căldură și mângâiere, dar și dezamăgire și moarte.

Există numeroase versete în Biblie care ne arată cât de important este ceea ce noi spunem. Atunci când vorbim, nu permitem doar ca sunetele să ne iasă din gură; cuvintele sunt expresia a ceea ce credem, gândim sau simțim. Ele sunt vase cu conținuturi pline de înțeles.

Orice cuvânt pe care îl citesc sau îl rostesc îmi trezește o imagine în minte. Dacă spun: "Castanul trebuie să fie tăiat. Ramurile îi sunt prea groase și îmi umbrește casa." Mentea continuă cu următoarea imagine și deja îi pot vedea pe oamenii care vin să doboare copacul, iar apoi, acel loc gol.

Aceasta este o ilustrare foarte simplă, dar ce s-ar întâmpla dacă rostesc cuvinte ca: "Sunt sigur că sunt unul dintre cei de prisos. Am văzut tot timpul că așa se va întâmpla. Nu vom fi capabili să ne plătim datoriile și nu există nici o cale de ieșire din aceasta."

În timp ce spui așa ceva, mintea îl și vede pe șef cum îți spune că ți-ai pierdut slujba, vede cum intri în casă, necăjit și îngrijorat, cum îi spui soției și cum aceasta începe să plângă. Te vezi la Camera de Muncă; doamna respectivă dă din cap; nu există nici un loc de mucea liber.

Primești ajutorul de șomaj, dar vă este foarte greu să vă descurcați

doar cu acesta. Te gândești să vă vindeți casa, și te simțiți ca un om de nimic, neajutorat și supărat din cauza situației tale. Exact când apar aceste idei, începi să simți cum esti năpădit de emoția provocată de aceste imagini inchipuite, imagini de deprimare, teamă, supărare și frustrare.

Dar nici măcar nu s-a ivit această situație! S-ar putea să nu apară *niciodată* și cu toate aceste v-o puteți imagina foarte bine, vorbind despre ea și aproape acționând de parcă deja s-a și produs!

Când copiii Israelului i-au auzit pe cei doisprezece spioni dând raportul, mintea lor a vizualizat imediat uriașii, marile orașe împrejmuite de ziduri și au spus: "Nu putem merge să luăm pământul!" Deja tremurau deși uriașii se găseau la mile depărtare de ei. Cuvintele dau naștere unei atmosfere, iar deasupra taberei israelite s-a așternut o atmosferă de frică și înfrângere.

Cu mai mulți ani în urmă, am stat în casa unui fost boxer, care acum este predicator. Cei doi băieți ai noștri, Paul și David, îi puneau întrebări despre anii petrecuți în ring, iar el a făcut o remarcă interesantă: "Una din modalitățile cele mai bune de a-ți înfrânge adeversarul, este ca mai întâi să-l bați psihologic."

Aceasta este ceea ce a încercat să facă Goliat atunci când i-a spus lui David că îi va da carnea păsărilor și animalelor sălbatice de pe câmp. Mohammed Ali a creat o imagine a sa și a utilizat presiunea psihologică atunci când a spus: "Eu sunt cel mai mare!"

Dar mai există aici și câteva adevăruri mai profunde decât o simplă bătălie psihologică, oricât de puternică ar putea fi ea uneori. Biblia vorbește despre moartea și viața care sunt în puterea limbii (Proverbe 18:21) și că limba acționează asupra trupului precum cârma la corabie (Iacov 3:4,5). Iacov spune aici că omul care învață să-și controleze limba și să vorbească înțelept și discret, va putea să-și controleze și acțiunile și dorințele.

La prima vedere, aceasta poate să pară improbabil, totuși, Iacov prin inspirația Duhului Sfânt, scria un adevăr cu 2000 de ani în urmă, care a fost verificat de știința medicală a secolului 20. Neurochirurgii ne spun că s-a descoperit că centrul vorbirii din creier are un control total asupra celorlalți nervi. Ei au descoperit că modul în care vorbim ne afectează restul corpului și felul cum reacționează nervii.

Ați văzut vreodată un om în pragul pensionării? Este apatic, lipsit de energie sau putere și se gândește cu groază la gândul că va mai putea merge la serviciu. Se simte ca un om fără valoare pentru că singura contribuție pe care și-a adus-o în această lume va fi în curând întreruptă. Viața îi devine fără sens. Acest lucru li se întâmplă multor oameni. Ei

încep să-și exprime aceste sentimente:

"Acum m-am pensionat. Nu mai sunt bun de nimic. Zilele doar se târăsc. Mă simt slab și bătrân. Nu mai merită să mă mai uit înainte." Se retrage într-o gogoasă de autocompătimire și resemnare; nervii încep să semnalizeze reacții negative în corp. Sănătatea sa mintală și fizică începe să se subzească. Este mai puțin activ, iar în final s-ar putea să moară mai devreme decât este necesar.

În loc să considere pensionarea ca pe o ocazie de a deschide un nou capitol în viața lui, o șansă de a face unele lucruri pentru care nu a avut timp înainte, el se considera deja ieșit din cursă și renunță.

Cât de uluitor este faptul că Dumnezeu ne-a făcut trupurile în felul acesta! Ce mare responsabilitate avem atunci când ne dăm seama de aceasta; ce posibilități minunate când vedem acest potențial! Ce spuneți în fiecare zi? Rostiți în permanență cuvinte de îngrijorare, cuvinte de frică? Dacă este așa, centrul nervos al vorbirii va transmite atunci acele reacții negative prin tot corpul, iar cu timpul vă veți comporta în conformitate cu aceasta.

Sau roștiți cuvinte de credință, de încredere în Tatăl vostru Cereșe, care aduc armonie, sănătate și bunăstare în duhul, sufletul și trupul vostru?

Știința creștină învață că întreaga lipsă de armonie, boală și păcat reprezintă doar o stare a minții. Ea învață că, dacă vă gândiți că sunteți bolnav, atunci cu siguranță că *sunteți* bolnav, dar dacă vă gândiți că *nu* sunteți bolnav atunci cu siguranță că sunteți sănătos. Ei neagă existența păcatului și a bolii, precum proverbialul struț care își vâra capul în nisip. Adesea se face referire la aceasta ca la "a fi cu băgare de seamă".

Cât de prostească și distructivă este această învățătură! Dacă un om neagă că este un păcătos, atunci el se va gândi că nu va avea nevoie de mântuire. El va muri și va merge în iad și acolo, poate el să protesteze cât de mult vrea, că *nu* există iad, când el se află chiar *în el*, și nici un protest sau vreo negare nu îl va mai scoate de acolo!

Noi discutăm despre ceva cu totul diferit. Aici ne ocupăm de un principiu al lui Dumnezeu referitor la cuvinte; nu cuvintele ocazionale, întâmplătoare pe care le rostim ci modelul cuvintelor și ideilor pe care le-am întrebuințat în decursul vieții, care ne modelează și pe noi și practic tot ceea ce se întâmplă cu noi "zidindu-ne sau distrugându-ne", fie că ne dăm seama de aceasta sau nu. Cuvintele exprimă ceea ce există în inimă; pur și simplu ele reprezintă o revărsare a inimii, cu tot ce este ea plină.

La aceasta s-a referit Iacov când a vorbit despre limba care influențează întregul trup. Este esențial să cunoaștem acest adevăr atunci când ne atacă îngrijorarea, deoarece tentația cea mai mare pentru noi va

fi de a vorbi în permanență despre problemele noastre, de a ne spune cu voce tare incapacitatea și frica, de a pune la îndoială pe Dumnezeu și scopurile Lui.

Dar cum să ne comportăm atunci, când ne confruntăm cu o mare nevoie? Cum ar trebui să vorbim? Să presupunem că problema voastră este de ordin financiar. Formularul oficial de la bancă vă arată că aveți un deficit de 2000 de lire. Intuiția v-ar spune: "Nu cred aceasta, pur și simplu ne este adevărat". Creștinul care cunoaște puterea *cuvintelor sale* și puterea *Cuvântului lui Dumnezeu* va spune: "Tată, îmi vezi nevoia, iar Cuvântul Tău spune că Tu ești Păstorul nostru și nu ar trebui să ne lipsescă nimic. Eu refuz să-i dau sărăciei și lipsei dreptul de a-mi stăpâni viața, în Numele lui Isus, și Ți mulțumesc Tată, că mi-ai răspuns la aceste nevoi. Tu ești cel care se îngrijește de mine."

Problema poate să fie chiar cineva drag care încă nu este mântuit. Îi vedeți viața, modul în care nepăsătorii se îndreaptă spre iad și v-ar fi atât de ușor să vă spuneți temerile și îngrijorările. Dar un creștin înțelept ar spune: "Tată, Cuvântul Tău spune că noi și toată casa noastră noastră vom fi mântuiți; caci mare va fi pacea copiilor noștri, pentru că multă pace au cei care iubesc legea Ta. Așa încât Ți mulțumesc că lucrezi în această situație; în credință îi văd pe John / Mary slujindu-te, ducând o viață curată, iar puterea diavolului va fi ruptă de peste ei!"

Problema poate să fie o boală. Durerea și simptomele există, dar cu toate aceste credeți că Dumnezeu vă poate vindeca. Nu negați existența bolii, ci *negați dreptul ei* de a mai rămâne în trupul vostru, atât timp cât Dumnezeu ne-a promis sănătate deplină. Îi negi dreptul de a te distruge, pentru că Isus ne-a vindecat cu 2000 de ani în urmă prin rănilor Lui. ("El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați." 1 Petru 2:24)

Așa încât începeți să-L lăudați pe Dumnezeu pentru că v-a adus vindecarea în trup.

Poate te rogi pentru înțelepciune în ceea ce privește doctorii, tratamentul și regimul recomandat de ei. Dumnezeu vă poate conduce să abordați una dintre acestea, sau vă poate determina să aveți încredere numai în El pentru vindecare, fără nici un alt ajutor medical. Nu se pune problema ori așa / ori așa, ci adesea reprezintă un caz de ajutor atât omenesc cât și divin.

Subiectul de față nu este vindecarea. Este vorba despre un subiect mult mai important și complicat care nu poate fi abordat doar în câteva propoziții. Fiecare persoană trebuie să acționeze așa cum o conduce *Dumnezeu*. Fiecare caz este diferit iar Dumnezeu dispune de multe

modalități pentru a-și ajuta copiii. Nu trebuie să le dictăm altora, ci să-i ajutăm și să ne rugăm pentru ei, dar nu să-i condamnăm și să-i criticăm.

La orice necaz, oricare ar fi problema, principiul lui Dumnezeu rămâne același. El ne-a dat o responsabilitate și un privilegiu, acela de a alege să rostim cuvinte constructive pline de credință, cuvinte de dragoste și să învățăm să ne despărțim de cuvintele de îndoială, înfrângere, teamă, îngrijorare și critică.

Nu uitați: *cuvintele voastre pot să vă zidească sau să vă distrugă.*

Îngrijorarea sau Cuvântul?

Mai devreme sau mai târziu, orice creștin trebuie să facă alegerea pentru orientarea vieții sale și să se gândească dacă aceasta îi este dominată de *Îngrijorare* sau de *Cuvântul lui Dumnezeu*. Haideti să comparăm rezultatele îngrijorării cu cele ale încrederii în Cuvântul lui Dumnezeu.

Îngrijorarea nu ne dă nici o soluție pentru problemele noastre.

Încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu ne arată calea de ieșire.

Meditarea asupra problemelor ne adâncește și mai mult în decădere.

Meditarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu ne aduce supunere,

prosperitate și succes deplin (Iosua 1:8).

Îngrijorarea a ucis mii, poate chiar milioane de oameni.

Cuvântul lui Dumnezeu aduce viață și vindecare în duh, suflet și trup (Psalm 119:50 ; Proverbe 4:20-22).

Îngrijorarea nu a făcut niciodată pe nimeni fericit.

Cuvântul lui Dumnezeu ne umple de bucurie (Ieremia 15:16).

Îngrijorarea ne face să credem în frică și în minciunile diavolului.

Cuvântul lui Dumnezeu dă naștere credinței și ne ajută să credem în Dumnezeu. (Romani 10:17)

Îngrijorarea îi distruge pe cei singuri și îi aduce la disperare.

Cuvântul lui Dumnezeu și Cuvântul Viu - Isus - au fost trimise pentru a-i vindeca pe cei cu inima zdrobită și pentru a-i elibera pe cei captivi (Luca 4:16-21).

Îngrijorarea face ca mintea noastră să fie întunecată de confuzie, astfel nu vom putea vedea clar drumul pe care trebuie să-l urmăm.

Cuvântul lui Dumnezeu va fi lumină pe cărare noastră, astfel nu ne vom poticni (Psalm 119:105).

Îngrijorarea ne determină să fim preocupați cu noi înșine și cu măreția problemelor noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu ne va îndrepta privirea către Cel care este cu mult mai mare și care merită toată lauda noastră (Psalm 18:1-3 și 28-30).

Îngrijorarea ne va scurta viața.

Celor care se încred în El și se supun lui Dumnezeu și Cuvântului Său, le este promisă o viață lungă (Psalm 91).

Îngrijorarea este un intrus care încearcă să-și facă culcuș în viața noastră.

Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să stăpânească în inimile noastre, nelăsând nici un colțisor liber pentru acest musafir nepoftit (Filipeni 4:6-7 și Coloseni 3:16)

Îngrijorarea ne face să ne concentrăm doar asupra problemei noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată soluția (Psalm 119:130)

Îngrijorarea este o forță negativă.

Cuvântul lui Dumnezeu este o putere pozitivă (Evrei 1:3 și Ioan 6:63)

Îngrijorarea ne determină să mărim ceea ce face diavolul.

Cuvântul lui Dumnezeu proslăvește modul cum lucrează Dumnezeu (Isaia 55:8-11)

Îngrijorarea ne face să devenim introvertiți.

Cuvântul lui Dumnezeu ne face ne uităm la El și să respectăm și să ținem cont de nevoile altora (Iacov 2:15-17)

Îngrijorarea este o fundătură.

Supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu ne poartă spre un viitor glorios (Deuteronom 28:1-14)

Îngrijorarea este o piedică în slujirea noastră pentru Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu ne face puternici și eficienți (Psalm 1:2-3 și 2 Timotei 3:16-17)

Îngrijorarea este o armă a lui Satan folosită împotriva noastră.

Cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului, luptă pentru noi (Evrei 4:12 și Efeseni 6:17)

Îngrijorarea ne va lăsa lipsiți de apărare împotriva atacurilor diavolului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă discernământ și protecție (Proverbe 7:1-5; 24-27)

Îngrijorarea și frica ne vor murdări gândurile, umplându-le de condamnare.

Cuvântul lui Dumnezeu ne purifică (Psalm 119:11 și Ioan 15:3)

Îngrijorarea este o sămânță negativă, care odată sădită în inimă, ne va distruge până la urmă.

Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță pozitivă, care dacă este sădită într-un pământ bun, dă naștere vieții și victoriei (Psalm 126:6 și Matei 13:2-23)

Îngrijorarea ne doboară prin nefericire și descurajare.

Credința în Cuvântul lui Dumnezeu ne îmbracă într-o haină de laudă (Isaia 61:3)

Îngrijorarea nu ne crează o imagine reală a situației noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca o oglindă în care vedem clar

lucrurile (Iacov 1:22-25)

Îngrijorarea este o situație temporară.

Cuvântul lui Dumnezeu va exista pentru totdeauna (Isaia 40:8 și Matei 24:35)

Îngrijorarea provoacă slăbiciune și neputință.

Cuvântul lui Dumnezeu poruncește cu autoritate divină și cu putere în situația noastră (Luca 4:36 și Matei 8:8)

Îngrijorarea aduce neliniște și apăsare.

Cuvântul lui Dumnezeu aduce pace (Psalm 119:165)

Îngrijorarea ne va aduce în pragul disperării.

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o nouă speranță (Psalm 119:49-50 și 147)

Milioane de creștini de-a lungul secolelor au dovedit că, folosind și ascultând Cuvântul lui Dumnezeu, în loc să permită ca îngrijorarea să le domine gândirea, acesta le-a schimbat complet situația. Un exemplu eleocvent este povestea doctorului Paul Yonggi Cho, cea pe care el însuși o povestește, despre o doamnă din biserica sa. (În 1978 am avut marea bucurie de a traduce pentru Dr. Cho, la o mare conferință din Strasbourg. El este pastorul celei mai mari biserici din lume, cu peste 700.000 de membri, în Seul, Coreea).

Într-o zi, această tânără doamnă, a venit la pastorul Cho ca să se roage pentru ea. Ea avea cancer, iar doctorii îi mai dăduseră încă puțin timp de trăit. El i-a spus să meargă acasă și să scrie de zece mii de ori "Prin rănilor Lui eu sunt vindecată", și să citească cu voce tare fiecare rând pe care l-a scris. Doamna respectivă s-a dus acasă și a luat o bucată mare de hârtie. A început să scrie: "Nr. 1 Prin rănilor Lui, eu sunt vindecată!", apoi a citit cu voce tare. Apoi a scris: "Nr. 2 Prin rănilor Lui, eu sunt vindecată" - și a citit cu voce tare; după aceea: "Nr. 3 Prin..."

Oricât de obositor și oricât de plictisitor era, oră de oră ea a stat acolo, scriind și apoi citind. Dar știa că era o problemă de viață și de moarte și tot continua să scrie, zi de zi. La sfârșitul unei săptămâni ea a terminat și a alergat să vorbească cu pastorul Cho. A fluturat un teanc de hârtii, strigând:

"Am terminat, pastore! De zece mii de ori am scris "Prin rănilor Lui eu sunt vindecată!"

"Cum mai merge cu cancerul?" a întrebat pastorul Cho.

"Cu cancerul? A, păi am și uitat complet de cancer. Aceasta înseamnă că m-am vindecat!" Ea a strigat de bucurie - era într-adevăr vindecată!

Ce anume a făcut-o să se vindece? Supunerea ei? Faptul că a scris? Dumnezeu a vindecat-o pentru că ea a fost mai preocupată cu Cuvântul

Lui, decât cu problema ei. Ea s-a concentrat asupra *soluției* și nu asupra *nevoii* ei. Cuvântul lui Dumnezeu a început să prindă rădăcină în inima ei mai mult ca niciodată; a pus stăpânire pe ea; a ocupat primul loc în gândirea ei aproape fără să știe, credința ei a crescut și a luat locul grijii și disperării, cele care înainte o țineau captivă.

Problema noastră poate să nu fie cancer sau vreo altă boală, însă Dumnezeu are multe căi de a ne aduce vindecare și de a ne ajuta. El este un Dumnezeu al diversității. Nu dăm acest exemplu ca pe o rețetă brevetată de vindecare a cancerului. Aceasta a fost ceea ce Dumnezeu l-a îndrumat pe pastorul Cho să-i spună acestei doamne - și a funcționat.

Problema la care facem referire aici este că această doamnă a descoperit că, a te lăsa să fii absorbit și cuprins de Cuvântul lui Dumnezeu a adus un lucru mai bun decât ar fi adus îngrijorarea. Ea a ales să facă aceasta. Ar fi putut să apună:

"Vai, cât de aspru este pastorul nostru. Nici măcar nu s-a rugat pentru mine, sau măcar să-mi fi împărtășit necazul. De parcă nu aș fi destul de bolnavă, mă mai și pune să scriu un verset biblic de zece mii de ori. Nu o voi face. Nu, așa ceva n-am de gând să fac!" În loc să se revolte, ea a urmat sfaturile pastorului Cho, iar supunerea sa a fost răsplătită.

Un evanghelist mergea într-o noapte spre casă. Conducea pe timp de noapte pentru că era mai răcoare, iar cauciucurile lui i se cam uzaseră. Era pe vremea recesiunii ["Marea Depresiune" din anii '30 n.r.], iar el împreună cu tânăra lui familie cunoscuseră deja multe crize financiare. Se întorcea de la o campanie de evanghelizare și nu mai avea alte activități planificate. Pe când conducea, diavolul începuse să-i dea târcoale pentru ca el să înceapă să-și facă griji. De unde o să-i mai vină bani? Nu o să mai aibă ce să mănânce. Ce o să-i spună soția? Cine o să plătească notele de plată?

După câțiva timp i s-a părut că aude roțile, prin fereastra deschisă, care cântau "Ce vei face acum?" La început o roată; apoi cea de alături; apoi a treia până când toate patru roțile au cântat în cvartet - monoton și amestecător, "Ce vei face acum? Ce vei face acum? Ce vei face acum? Ce vei face acum?"

Dar, în loc să între în jocul cântecului îngrijorării, al roților, evanghelistul a strigat: "Ce voi face *acum*? O să vă spun ce voi face *acum*; am să mă duc acasă și am să dorm ca un prunc și voi acționa ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat."

Exact așa a și făcut. În ziua următoare, Dumnezeu i-a deschis posibilitatea mai multor întâlniri iar el a repurtat o mare victorie, "învingându-și grijile". El a ales să aibă încredere în ceea ce Dumnezeu promisese prin Cuvântul Lui, și nu numai că putea dar El și dorea să

facă aceasta, astfel încât a făcut-o pentru evanghelist și pentru familia sa.

Ne-ar face mult mai bine dacă ne-am lăsa pătrunși de Cuvântul lui Dumnezeu decât de îngrijorările noastre. Isus a spus: "Ccrul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece niciodată" (Matei 24:35). Ceea ce Dumnezeu a spus, va avea ecou de-a lungul timpului și a eternității. Atunci când El a vorbit Universului și a început să-l învârtă și să-l pună în funcțiune, el a început să se miște și nu s-a mai oprit niciodată de atunci. El va continua să funcționeze, până când Dumnezeu îi va spune să se oprească din cursul lui. Toate lucrurile din univers sunt susținute de Cuvântul puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu crede în Cuvântul Lui; El crede și în Cuvântul Lui scris și ni-l pune în față ca pe o prioritate, după care să trăim noi, copiii Lui.

Dumnezeu i-a spus lui Iosua: "Cartea acesta a legii să nu se despartă de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ceea ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera". (Iosua 1:8). Dumnezeu îi oferea lui Iosua o formulă a succesului; o strategie a victoriei. Iosua trebuia să țină minte și să se supună față de cuvintele lui Dumnezeu, cuvinte adresate lui și întregului Israel. El trebuia să mediteze asupra lor și să le spună în permanență, precum și să se supună lor.

Atunci când ne gândim la "meditație", adesea ne imaginăm un indian Guru sau un călugăr budist care stă cu picioare încrucișate, meditând în tăcere; sau pe niște hippies pletosi care îngână monoton și care invocă spiritele. Dar la început meditația a început de la Dumnezeu.

Ce înseamnă, de fapt, "a medita"? Ați observat vreodată o vacă care rumegă hrana? Ea are patru compartimente în stomac și poate să-și aducă iarba, înghițită ceva mai devreme, din nou în gură. Aceasta este o parte a procesului ei digestiv. Dumnezeu ne spune să rumegăm toată bunătatea din cuvintele Lui, pe care le-am primit înăuntrul nostru. Trebuie să ne gândim în permanență, să le întoarcem pe toate fețele în minte și în inimă și aceasta nu superficial ci contemplativ; să absorbim totul în noi așa cum am sorbi razele soarelui; să lăsăm cuvintele lui Dumnezeu să ne umple fiecare particică din ființă.

Meditația mai înseamnă și "a murmura", "a repeta în tăcere". Dumnezeu dorește ca noi să rostim Cuvântul pe când ne îndeplinim sarcinile zilnice și să lăsăm ca puterea energizantă, purificatoare a Sfințelor Scripturi să pătrundă în noi. Promisiunea lui Dumnezeu nu a fost numai pentru Iosua, ea este valabilă și pentru noi. Vom avea un mare succes dacă urmăm sfaturile lui Dumnezeu.

Am citit povestea adevărată a unui pastor, care a dat un anunț în

ziarul local, prin care le cerea oamenilor să doneze Bibliile de care nu aveau nevoie. L-a sunat un bărbat care i-a spus că avea să-i dea două o mulțime de Biblii.

Pastorul l-a vizitat pe acel bărbat, care era proprietarul unei local și l-a dus într-o cameră din spate. Stivuite pe masă, erau o mulțime de Biblii noi, negre.

"De unde la aveți?" a întrebat pastorul

"Ați văzut biserica de peste drum? Toți cei proaspăt căsătoriți, acolo, primesc în dar o Biblie de la preot. După căsătorie, ei vin aici să servească ceva și să petreacă și lasă aici Bibliile. Nu își doresc ceva atât de învechit ca Biblia, în noua lor casă" a răspuns proprietarul râzând.

Pastorul a luat bucuroși Bibliile - peste 70 de bucăți, iimaginandu-și bucuria și speranța pe care le-o va produce creștinilor, din spatele Cortinei de Fier, și mulțumindu-I lui Dumnezeu că i-a răspuns la rugăciuni. Totuși, inima îi era întristată pentru că acești tineri căsătoriți aruncau însăși obiectul de care aveau cea mai mare nevoie pentru noua lor viață: însăși obiectul care ar trebui să-i îndrume, să-i ajute și să-i conducă - Cuvântul lui Dumnezeu.

Ei aveau încredere în dragostea lor, în tinerețea lor și uitau că în viața fiecăruia, mai devreme sau mai târziu, dragostea și tinerețea nu vor fi suficiente pentru a-i ajuta să înfrunte problemele care vor apărea. Dragostea omenească devine falimentară, dacă Dumnezeu este dat la o parte, iar tinerețea se va duce și ea într-o bună zi.

Singurele lucruri care nu se vor schimba și nu-și vor pierde valoarea, sunt valorile eterne. Casa care nu este construită pe stâncă, a ceea ce trebuie făcut prin Cuvântul lui Dumnezeu, se va prăbuși atunci când va veni furtuna.

Să începem prin a-i acorda Cuvântului lui Dumnezeu locul cuvenit în viețile noastre. Este responsabilitatea noastră de a folosi această "sabie a Duhului" - Sfintele Scripturi - în fața oricărei nevoi și în orice situație, în loc să cedăm îngrijorării, fricii și înfrângerii.

"Îngrijorarea sau Cuvântul?" Haideți să alegem de fiecare dată "Cuvântul"!

Vă îngrijorează portofelul?

Mare parte din îngrijorările noastre zilnice au în vedere probleme financiare. Se spune că în multe căsnicii aceasta este cauza principală pentru divorț. Fiecare dintre noi a cunoscut măcar odată această presiune financiară, și ne-am gândit cum să facem față acestei nevoi, însă unii dintre noi trăiesc în felul acesta ani de zile sau poate chiar întreaga lor viață.

Când Helen și cu mine ne-am căsătorit, eu eram ajutor de pastor în Elveția. Locuiam împreună cu familia pastorului și plăteam întreținerea și chiria din salariul pe care îl primeam de la biserică. Nu ne mai rămâneau mulți bani după ce ne achitam facturile, iar atunci când am plecat din Elveția pentru a trăi o vreme în Anglia, mi-am luat o slujbă într-o fabrică de dulciuri. Învârtitul în uriașele vase cu zahăr ars și halatul meu alb acoperit de amestecul negru și dulceag nu prea făceau din noi "o pereche bogată și fără griji", mai ales după ce ne achitam chiria și celelalte cheltuieli. Singurul apartament pe care ni-l puteam permite era deosebit de friguros, iar mobila era îngrozitoare, dar nu ne păsa prea mult pentru că așteptam să facem următorul pas, pe care Dumnezeu urma să ni-l arate, și aceasta foarte curând: știam că era doar o perioadă de tranziție.

Într-o zi cineva mi-a dat un exemplar al cărții "Sămânța credinței". Era vorba despre un principiu biblic și anume de a semăna și de a recolta, de a da și de a primi. Dacă aveți nevoie de prieteni, atunci începeți prin a vă arăta bunătatea și dragostea față de cei din jur și astfel Dumnezeu va lăsa să curgă dragostea înapoi spre tine. Dacă aveți nevoie de bani, dați așa cum vă arată Dumnezeu și astfel veți vedea cum Dumnezeu vă va răspunde în nevoi. Seamănă o sămânță din ceea ce ai nevoie și așteaptă-te ca Dumnezeu să-ți dea o recoltă înapoi.

Întotdeauna fermierul primește o recoltă mai mare (dacă sunt prielnice condițiile), decât cantitatea de sămânță semănată. Este o lege a naturii și dacă nu ar fi așa, probabil că până acum am fi murit cu toții de foame. Aceasta este ceea ce așteaptă un fermier și nimeni nu ar putea să spună, că el are o pretenție greșită atunci când se așteaptă să primească înapoi mai mult decât a semănat la început.

Întotdeauna am dat o parte - a zecea parte din venit - lui Dumnezeu, dar niciodată nu ne-am așteptat să primim înapoi ceva, oricât ar fi fost. Ne-am gândit că ne vom descură într-un fel, dar că Dumnezeu era într-adevăr interesat în problema banilor noștri... M-am hotărât să încerc

ceea ce scria în Malcahi 3:10 și anume că Dumnezeu ne provoacă să-L punem la încercare. El a spus că dacă aducem toate zeciuiele în casa visteriei, El ne va deschide zăgazurile cerurilor și va turna peste noi o binecuvântare care va da pe deasupra! Era interesant că niciodată nu ne-am mai gândit la aceasta înainte.

Astfel că atunci când data următoarea ne-am dat zeciuiala, am mai adăugat niște bani ca pe o jertfă și i-am trimis acolo unde ne-a arătat Domnul că este nevoie de ei.

Ne-am rugat în felul următor: "Tată, îți dăm acești bani ca pe o sămânță pentru lucrarea ta și ne rugăm ca tu să-i înmulțești și să-i întorci acolo unde noi avem nevoie de ei. Dacă dorești ca noi să stăm în Anglia, atunci dă-ne bani ca să-i putem investi într-o casă, dar dacă dorești să ne întoarem în Europa pentru a predica Evanghelia (ceea ce noi simțeam că este intenția lui Dumnezeu), atunci dă-ne bani ca să-i investim într-o mașină. (Nu mai avusesem niciodată o mașină). Îți mulțumim, Tată".

O vreme nu s-a întâmplat nimic, dar după un timp, oamenii au început să ne aducă lucruri de care aveam nevoie sau diferite haine drăguțe. Apoi a venit ziua când un om ne-a dat un plic și ne-a spus: "Iată banii pe care voi trebuie să-i investiți într-o mașină, iar voi să mergeți și să predicați Evanghelia în Europa..." Erau exact cuvintele cu care ne rugasem.

Ne-am cumpărat mașină, am renunțat la apartament și am plecat în Elveția; băiețelul nostru Paul, care avea aproape trei ani, era îngrămădit pe bancheta din spate printre geamantane și cutii, iar restul bagajelor se aflau sus pe mașină. După o nuntă la care trebuia să luăm parte, mai urmau doar două săptămâni de adunări, dar știam că Dumnezeu avea de gând să ne mai deschidă și alte uși. Era un lucru nebunesc, illogic și iresponsabil... totuși, aceasta ne arătase Dumnezeu să facem.

Cele două săptămâni s-au transformat în trei luni în Elveția, apoi încă patru luni în Germania, Norvegia, Suedia și Olanda. Am predicat în biserici și adunări, la școli biblice și la conferințe, oriunde Dumnezeu ne-a deschis o ușă. Aceasta era o aventură în "credință", pentru că aveam foarte puțini bani în bancă și foarte puține contacte, totuși Dumnezeu ne-a ajutat într-un mod minunat. Ratele pentru mașină trebuiau plătite în fiecare lună, mai erau pe deasupra și reparațiile necesare și benzina pentru parcurgerea a mii de kilometri pe care îi aveam de făcut, apoi biletele pentru vapor etc., etc.

Nu avea nici un rost să ne facem griji cu privire la cum va avea de gând Dumnezeu să ne ajute, pentru că El ne-a mai pus la încercare și ne-a mai aprovizionat în multe feluri. Îmi amintesc, că în Suedia o misiune aranjase o serie de adunări în diferite orașe și ne-a dotat cu un traducător

care ne însoțea peste tot, cu mașina lui. Avusesem deja mai multe adunări, iar el nu ne-a dat niciodată nici un ban. În scurt timp am rămas și fără benzină și fără bani ca să mai cumpărăm.

Helen s-a cam supărat și mi-a spus că ar trebui să-i cer eu, însă mie nu mi-a plăcut deloc să fac aceasta. Pentru un timp, am stat într-o tăcere împietrită, chinuitoare, uitându-ne fix la spatele mașinii lui, care era în fața noastră, întrebându-ne, furioși unul pe celălalt, dacă are cumva de gând să ne dea ceva.

Ei bine, în cele din urmă desigur că ne-a dat câte ceva, și încă a fost un dar generos, dar timpul prin care trecusem, a fost unul de îngrijorare.

A fi predicator este cu totul altceva decât oricare altă slujbă. Un instalator sau un tâmplar, un mecanic auto sau cel care îți repară mașina de spălat îți va da o notă de plată pentru serviciile executate pentru tine. În ea vor fi incluse materialele folosite, timpul petrecut, costurile deplasării, inclusiv TVA, etc.

Dar un predicator nu poate să facă aceasta. Chiar dacă ar cere o anumită sumă de bani pentru predica respectivă, pentru cheltuielile de deplasare și pentru timpul lui (lucru pe care îl fac unii), el nu este capabil să evalueze anii de experiență, luptele chinuitoare în rugăciuni pentru găsierea răspunsurilor, orele de studiere a Biblicii, crizele prin care a trecut, dăruirea sa din punct de vedere spiritual, mintal sau fizic, care îi permite să *vă dea acele răspunsuri pe care le căutați*, prin predica sau slujirea sa. Toate acestea sunt prea costisitoare și prea greu de calculat în bani.

Uneori unii oameni întrebă: "Cât trebuie să-ți dau pentru predică, frate? Noi întotdeauna răspundem: "Aceasta este o problemă între tine și Domnul. Noi nu putem spune nici o cifră." Fie că primim puțin sau mult, fie că nu primim deloc bani - nici măcar pentru cheltuielile de transport - îi mulțumim pastorului și lăsăm totul în mâna Domnului. Nu este ușor să faci aceasta, atunci când ai nevoie de bani, uneori cu disperare. "Îngrijorarea pentru portofel" începe să dea târcoale la ușa minții și a inimii, insistând să între.

Este ușor să te necăjești, atunci când plata pentru predică reprezintă o cutie cu bomboane de ciocolată și o casetă de la masa de casete, și ce ai putea să-i spuni misionarului pentru care traduci, când darul pentru el și pentru tine ca traducător este de 22,50 DM?

Un pastor mi-a spus: "Frate, trăiesc prin credință ca și tine!" Nu i-am putut răspunde pentru că am știut că el conducea o afacere, iar cheltuielile îi erau plătite de către biserica lui, soția lui avea o slujbă cu normă întreagă, nu aveau copii și locuiau în casa familiei lui, deci nu plăteau chirie! "Prin credință", într-adevăr!

Nu l-am invidiat pe acest pastor pentru bunăstarea lui, dar ceea ce m-a rănit într-adevăr a fost modul lui nepăsător, aproape sarcastic, în care vorbea cu privire la ceva despre care nu știa nimic.

V-am împărtășit câteva ilustrări referitoare la situațiile grele financiare pe care le-am avut și modul în care ne-a ajutat Dumnezeu să ieșim din ele. Întotdeauna există două fațete la o monedă, două fațete pentru fiecare răspuns și pentru fiecare miracol din viața noastră. Există partea umană, condițiile pe care trebuie să le îndeplinim pentru a primi și partea divină, a intervenției lui Dumnezeu.

Aceste condiții ar putea fi credința, dragostea, dărnicia, integritatea, rugăciunea, supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu, călăuzire, refuzul de a ne îngrijora și de a fi triști în cazul în care lucrurile nu ies așa cum ne-am așteptat, o inimă deschisă, un trai cinstit și curat... și am mai putea numi încă multe alte lucruri care ne vor putea aduce binecuvântările lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu deține o formulă magică, care atunci când este folosită, dă de fiecare dată rezultat. El are anumite principii în Cuvântul Lui, iar dacă vom face din aceste principii *un stil de viață* (nu doar să le împlinim din când în când), vom crea climatul prielnic pentru o recoltă de binecuvântări care vor veni asupra noastră.

Puteți să aveți o meserie bună, puteți fi astfel capabil să vă puteți plăti facturile, să vă mai puneți și ceva deoparte pentru "zile negre" și să fiți și mulțumiți de situația voastră financiară. Dar, din cauza inflației și a prețurilor în creștere, a firmelor care pot da oricând faliment, a milioaneilor de oameni fără serviciu și a multor altor consecințe care pot urma, "îngrijorarea pentru portofel" bate la ușa a nenumărate suflete în ziua de astăzi. xxx

Pentru că sunt evanghelist și învățător al Bibliei, care trăiește "prin credință", acesta a fost unul din domeniile în care am fost cel mai mult încercați. Acesta este domeniul pentru care încercăm să găsim răspunsuri, ca să ne putem ajuta și pe noi și pe mulți alții care suferă și au lipsuri. Am împărtășit acest principiu al dărnicii și v-am spus cum a lucrat pentru noi în anul 1970 și încă de multe ori de atunci, dar au fost și alte timpuri, când nu am primit ceea ce sperasem și nu am înțeles de ce. Mai târziu, am înțeles că poate proiectul era bun, dar nu era timpul potrivit pentru el.

Altă dată poate că a fost un alt motiv, dar știm că nu este greșala lui Dumnezeu, ci întotdeauna numai a

noastră. Noi suntem cei care poate, câteodată, nu știm întotdeauna *cum să primim* ceea ce ne dă Dumnezeu. Apoi există și ocazii când El își revarsă binecuvântările și ne umple de bunătațe Lui, iar noi ne simțim

rușinați pentru că nu am avut mai multă încredere în El.

Care este atitudinea lui Dumnezeu față de finanțele noastre? El este oare orb sau nepăsător față de faptul că starea portofelului sau contul de la bancă ne îngrijorează? Se pare că mulți dintre noi, creștinii, suntem foarte *ipocriți* în privința banilor. Facem rareori referire la bani în biserică, excepție făcând dacă condamnăm acestea ca fiind "rădăcina întregului rău" și "diavolul nedrept și necredincios" sau "păgânul" ori "Mamona" și luăm adesea atitudinea că suntem "spirituali" dacă cu greu ne putem plăti notele de plată și reparațiile mașinii noastre, tot la două săptămâni.

Totuși exact aceiași oameni fac greve pentru un salariu mai bun, se plâng încontinuu de cât de scump este totul și sunt porniți împotriva celor care par că o duc mai bine din punct de vedere financiar.

De parcă am fi înghițit minciuna că *Dumnezeu* vrea să fim *săraci*, abia descurcându-ne, abia mergând înainte, pe când *diavolul* este cel care ne oferă bani, lux și bogăție, dacă urmăm modul de gândire și căile lumesti. Suntem prinși între cele două, nedorind să mergem împotriva voii lui Dumnezeu, și totuși inimile noastre tânjesc după ceva care să ne fie suficient așa încât să ne putem pune și ceva deoparte.

Predicatorii predică despre Isus că nu a avut un loc unde să-și așeze capul și cum ucenicii Lui au renunțat la resursele lor financiare numai ca să-L urmeze, iar Petru și Ioan nu au avut "nici aur și nici argint" ca să-i dea cerșetorului de la poarta templului. Citim cât de greu îi este unui bogătaş să intre în Împărăția Cerului, scăpând din vedere că Isus a spus într-adevăr cât de greu este pentru cei care "*se încred în bogății*" să pătrundă în Împărăție.

Dar să examinăm toate aceste mai îndeaproape. A fost Isus cu adevărat atât de sărac? El s-a născut într-un grajd, într-o familie umilă. Totuși, tatăl Lui, Iosif avea propriul lui atelier de tâmplărie. Nu scrie nicăieri că Isus mergea fără hrană și haine, fără o casă unde să stea și fără nevoile obișnuite ale vieții. Veșmântul Lui era atât de deosebit și frumos, încât soldații romani de la cruce au aruncat la sorti pentru el.

Isus a lucrat până la 30 de ani la bancul de tâmplar și a avut probabil un trai bun. Când a intrat în cei trei ani ai lucrării sale de slujire și a devenit un predicator călător, nu ni se creează impresia că a dormit în fiecare noaptea sub un gard viu și că a devenit un ascetic care să se fi gândit că este mai "spiritual" să postească și să sufere de foame decât să mănânce.

Dimpotrivă, El era adesea invitat la petreceri și mese; uneori rămânea în casele prietenilor și se bucura de ospitalitatea lor. Unii chiar îl numeau "un om mândăcios și băutor de vin" pentru că bea și mânca normal și nu

postea atât de des ca Ioan Botezătorul. (Matei 11:19)

Isus nu a condamnat-o pe femeia care a turmat peste El parfum scump, deși ipocriții au spus că ar fi trebuit să fie dat la săraci.

Bărbații și femeile bogate le dădeau daruri Lui și ucenicilor, până și femeile din casa lui Irod. Imaginați-vă pe Isus și ucenicii Lui care mergeau prin orașe și sate, urmați de un grup de femei care fuseseră vindecate și care, probabil, îi ajutau în "treburile gospodărești" pe acest grup evanghelic: ele luau câte ceva de-ale gurii și se îngrijeau de ei.

Câțiva ani mai târziu, apostolul Pavel, în călătoriile lui de misionar, câteodată călătorea împreună cu un grup. Ei aveau nevoie de hrană, îmbrăcăminte, bani pentru transportul cu corabia, și deci ei aveau suficient, dacă puteau să ia daruri în bani de la biserică pentru cei în nevoie, iar ei nu erau socotiți niște oameni săraci. Pavel fiind făcător de corturi probabil că uneori trebuia să-i fie de ajutor, dar pentru că el era un misionar călător nu prea mai avea timp de afacerile lui proprii.

Când trebuiau să-și plătească taxele, Isus făcea rost de bani printr-un miracol, din gura peștelui.

De două ori, El a făcut rost de hrană din belșug pentru mii de oameni în deșert și se preocupa ca ei să nu postească și să nu fie lipsiți de hrană. Un bogătaș i-a procurat un loc de mormânt pentru El, și acolo unde El a fost crucificat i-a găsit mamei Lui, Maria un loc în care să locuiască și unde să fie îngrijită, când El nu va mai fi acolo, lăsând-o în mâinile lui Ioan, care "a luat-o la El acasă".

Isus știa că atât timp cât trăim pe acest pământ, o să avem diferite nevoi, de aceea El era bucuros să-i ajute pe oameni.

Biblia spune despre Domnul nostru Isus Hristos: "El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți" (2 Corinteni 8:9). Aceasta înseamnă că vor fi îndepărtate lipsurile spirituale și financiare pentru că nevoile și sărăcia făceau parte din blestemul legii (Deuteronom 28), iar Isus a venit să rupă blestemul legii pe crucea de la Golgota (Galateni 3:13).

Cuvântul "bogat" înseamnă *să ai suficient pentru tine și un surplus pentru a-i ajuta pe alții în nevoile lor*. Dumnezeu se preocupă de portofelul nostru și de zbatările noastre financiare. El vrea să dăm această parte din viața noastră - finanțele - în stăpânirea Lui și să descoperim care este voia Lui în acest domeniu. Unii oameni sunt mântuiți în măsura în care le sunt salvate portofelele!

Un om a pășit în apă pentru a fi botezat, când pastorul a spus: "Hei Jack, stai așa, portofelul îți este încă în buzunar."

"Da știu, pastore, a răspuns Jack, dar și portofelul are nevoie să fii

botezat!"

Pentru credincioși, botezul cu apă este simbolul de a coborî în moarte și de a veni la o înnoire a vieții, iar Jack a înțeles că și partea bănească din viața lui are nevoie de schimbare și purificare. El dorea ca Dumnezeu să-i binecuvânteze banii și să-l ajute să-i folosească pentru a răspândi Evanghelia, în loc să-i risipescă și să-i cheltuiască nechibzuit.

Jack își dăduse seama de ceva, lucru pe care mulți dintre noi nu l-am înțeles, și anume că modul nostru de gândire cu privire la bani, modul nostru în care îi cheltuim, stilul nostru de viață și tot ce este legat de finanțe, trebuie să fie aduse la crucea lui Isus.

Banii noștri, partea financiară a vieții noastre, creditele și datoriile noastre, ceea ce avem și ceea ce ne lipsește, ar trebui ca toate să fie lăsate în grija lui Dumnezeu. Privim atât de des banii ca pe "Mamona" - ceva lumesc, nespirtual și în mod hotărât, un lucru despre care să nu-l întrebăm pe Dumnezeu. Dar banii ne sunt necesari pentru traiul nostru zilnic și de aceea trebuie să descoperim calea lui Dumnezeu pentru a-i obține și a-i utiliza.

Dumnezeu dorește ca noi să învățăm să nu folosim greșit banii sau să facem din ei un scop în viață. Totuși, *El nu este împotriva ca noi să avem bani, ci El este împotriva ca banii să ne aibă pe noi!*

Banii sunt neutri - nici buni, nici răi - depinde de cum îi folosim noi. Biblia nu a spus că sunt rădăcina tuturor relelor ci că "iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele" (1 Timotei 6:10). Acciași bani care sunt folosiți la jocurile de cărți, ar putea hrăni mii de oameni înfometați. Acciași bani care sunt folosiți pentru tipărirea literaturii pornografice, ar putea fi folosiți pentru tipărirea materialului evanghelic și a Bibliei.

Banii sunt neutri; tot astfel sunt și multe alte lucruri. Apa, care reprezintă una dintre necesitățile vieții, poate să provoace distrugere, inundații și moarte. O mașină mă poate duce de la A la B dar, în mâinile unui șofer imprudent și băut, ea reprezintă capcana morții.

Nu, banii nu sunt ceva rău, ceva "lumesc" pe care Dumnezeu să-i îndepărteze cu dezgust, lăsându-ne să ne zbatem cât putem de mult de unii singuri și aceasta pentru că El nu poate sau nu vrea să ne ajute în problemele noastre financiare. Pe El îl preocupă foarte mult starea portofelului nostru sau contul de la bancă și El vrea să ne ajute.

Tradiția religioasă ne-a învățat că a fi sărac reprezintă o stare foarte bună pentru noi, că atunci am fi umili și tentațiile pe care le produc bogățiile nu ne-ar atinge. Într-un fel acest lucru este adevărat, totuși, cu toții cunoaștem oameni care au foarte puțin și care, în cazul în care li se oferă ceva mai mult, ei sunt prea mândri ca să accepte. Poți să fii mândru

cu numai câțiva bănuți în buzunar! Totuși, există alții care sunt adesea la ananghie, dar care și-ar împărți ultimul bănuț cu cineva care este în nevoie, iar inimile lor sunt pline de dragoste. Depinde de atitudinea inimii noastre, de aceea este periculos să generalizăm.

Cunosc oameni care au multe din bunurile acestei lumi și care sunt mândri și zgârciți, dar cunosc și pe alții care sunt simpli, naturali și întotdeauna dornici să dea. Unii au dat mii de lire și milioane de dolari ca să răspândească Evanghelia și să-i ajute pe alții.

Vechiul Testament ne oferă multe exemple unde Dumnezeu Își binecuvântează slujitorii, pe Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Iov și pe mulți alții și îi face bogați. Când Solomon i-a cerut lui Dumnezeu înțelepciune, El i-a dat bogăția pe deasupra.

Există comunități creștine, unde toți își unesc bunurile, vânzându-și chiar casele și turnând banii într-un fond comun. Ni se spune că, deoarece Biserica primară făcea aceasta, și noi ar trebui să facem același lucru.

Totuși, acesta este numai o jumătate de adevăr. Când creștinii au făcut aceasta și "au avut toate lucrurile în comun", ei au făcut-o pentru a-i ajuta pe cei care sunt într-adevăr în mare nevoie. Atunci nu exista nici un fel de sistem social, nici un ajutor de la stat, iar acesta era un mod de ajutorare într-o astfel de situație. Mai existau și văduve și orfani care trebuiau să fie hrăniți.

Totuși, nu toți și-au vândut casele și nu au renunțat la căminul lor pentru a se reuni ca să formeze o singură "familie fericită". Când Anania și Safira și-au vândut "moșioara" și i-au mințit pe Petru și pe Duhul Sfânt în privința prețului, Petru le-a spus: "De ce ați făcut aceasta? Ați fi putut să vă păstrați o parte din bani. Erați liberi să o faceți, dar de ce ați mințit?" (Fapte 5:1-4).

Dacă nu ne dăm seama că Dumnezeu este *pentru* noi și nu *împotriva* noastră în ceea ce privește partea financiară a vieții noastre, atunci aceste întrebări, această nesiguranță ne vor bloca încrederea în Dumnezeu, pentru ca El să ne ajute să scăpăm de "îngrijorările pentru buzunar".

Dacă avem sentimentul că orice creștin ar trebui într-adevăr să facă "jurământul sărăciei" dar, nu este suficient de spiritual, cum putem să-i ajutăm pe alții și să dăruim pentru a evangheliza lumea înainte de sosirea lui Isus?

În timp ce nu dorim să acumulăm bogății și averi pentru noi, să risipim banii și să fim egoiști și orbi la nevoile altora, să nu credem că cei care suferă de lipsuri sunt mai aproape de Dumnezeu decât cei care trăiesc în "vestul capitalist bogat". Adesea se creează această imagine în cercurile creștine din zilele noastre.

Sloganuri precum: "Mai bine să mori decât să fii un consumator" *nu sunt scripturale*, ci ele sunt *propagandă politică*. Ați fost vrodată în țările în care acestea sunt promovate? Dacă da, atunci sigur nu puteți crede în această minciună.

Dumnezeu va răspunde tuturor nevoilor noastre, nu potrivit pensiei, nu potrivit salariului ci potrivit bogăției Sale în glorie, prin Hristos Isus! Această promisiune a fost făcută acelor creștini care au dăruit cu generozitate, nu neapărat din surplusul lor ci și din lipsurile lor, precum cea văduvă care avea doar doi bănuți.

Aflați înțelepciunea lui Dumnezeu, calea lui Dumnezeu de a vă rezolva îngrijorările produse de portofel: fiți conștiți că este și dorința Lui ca voi să ieșiți din datorii, să aveți suficient pentru voi și să dați și altora.

Predicatorul baptist Spurgeon obișnuia să râdă despre un pește care înota în ocean, îngrijorându-se că într-o bună zi nu va mai fi suficientă apă pentru el.

Suntem de-a dreptul proști atunci când ne facem griji, în loc să ne încredem în Tatăl nostru, pentru a ne risipi toate îngrijorările "buzunarului".

Nu am nevoie să știu câți kilometri de cablu sau câte mii de șuruburi sunt într-un avion înainte să mă urc în el; trebuie doar să mă urc și să zbor spre destinația mea, lăsând cablurile și șuruburile în mâna celui care construiește avionul. Este treaba *lui* să aibă grijă de aceasta.

În același fel, nu am nevoie să știu *cum* va face Dumnezeu, ci doar că *o va face*, pentru că este credincios față de cel căruia i-a promis.

Gânduri de Anul Nou

Atunci când noul an ne stă în față ca o pagină nescrisă, iar viitorul necunoscut nu și-a scos încă la iveală experiențele pe care le cuprinde, gândurile ni se întorc automat în vechiul an. Precum acela care descoperă comorile de mult pierdute într-un sertar, le cercetează cu dragoste și recitește scrisori dragi, tot așa miracolul memoriei ne permite să reținem și nu să reexperimentăm trecutul.

Lumini și umbre, bucurie și durere, speranță și disperare, boală și sănătate - aceste perechi contrare trec prin viața oricărei persoane. Atingerea unui țel dorit ne oferă bucurie, o nouă putere și împlinire, dar foarte adesea părem să ne târâm prin fiecare zi care trece. Suntem ca o ramură care se clatină încoace și încolo pe ape. Ne simțim neajutorați când valuri de probleme, boală și necazuri se dezlănțuie asupra noastră.

Dăm naștere la noi atașamente dar alte vechi relații și prietenii sunt întrerupte. Câte căsătorii nu s-au destrămat anul trecut pentru că bărbați și femei deopotrivă, se lasă conduși de o pasiune nestatornică, egoistă de a merge pe drumul propriu și de a-și satisface orice dorință personală, fără să le pese dacă partenerul este rănit sau dacă sunt distruse viețile copiilor lor?

Uneori suntem copleșiți la gândul: "Nu există *nimeni* care să ne ajute? Dumnezeu este într-adevăr interesat de noi, *personal*? Poate El - și ce este mai important - *vrea* El să mă ajute?" Milioane de oameni întâmpină anul nou singuri. Ei se înspăimântă la gândul unei alte zile singure, iar atunci când se gândesc la un an întreg, intră în panică sau cad într-o profundă depresie. Cel pe care l-a iubit și în care a avut încredere, i-a trădat sau i-a părăsit prin moarte și durerea este de nesuportat, străpungându-le inima ca o sută de cuțite.

Odată am citit aceste cuvinte scrise de un autor necunoscut: "Într-o noapte am avut un vis: Mergeam cu Domnul Dumnezeu pe țărmul mării. Prin fața ochilor mei treceau scene din viața mea și, în fiecare imagine, am descoperit urmele pașilor pe nisip. Uneori vedeam două perechi de urme, apoi din nou o singură pereche. Aceasta m-a derutat, pentru că am observat că de fiecare dată când mi-era frică, eram supărat sau aveam sentimentul înfrângerii, puteam vedea doar o *singură* pereche de pași pe nisip. Așa că m-am întors spre Domnul și am spus: "Mi-ai promis, Doamne Isus, că vei merge întotdeauna cu mine, dacă te urmez. Dar tocmai am descoperit că în momentele cele mai grele ale vieții era o

singură urmă de pași pe nisip. Atunci când am avut cel mai mult nevoie de tine, de ce nu ai fost acolo ca să mă ajuti?"

Atunci Domnul mi-a răspuns: "În acele momente când ai văzut doar o *singură* pereche de pași pe nisip, întotdeauna Eu te-am *purtat* pe brațe."

Cât de minunată este imaginea cum Dumnezeu ne ajută în furtunile vieții, chiar și atunci când noi nici nu ne dăm seama de aceasta. Cât de des ne-au salvat îngerii Lui de la moarte sigură și cât de des ne-am lăudat propria inteligență și am râs la gândul că El ne-ar fi ajutat. Dumnezeu ne atrage spre El în nenumărate situații pentru a putea merge împreună cu noi prin viață și a ne susține. Dar, El este un "gentleman" și nu va forța niciodată intrarea. El nu ne forțează cu prezența și cu prietenia Lui. El ne cheamă cu dragoste și ne oferă o viață eternă și ajutorul în nevoile noastre.

Și Isus a spus aceasta când a venit, ca Fiul a lui Dumnezeu, aici pe pământ. El s-a numit Păstorul cel bun, care are grijă de oile sale. Ne putem imagina cum își poartă pe umeri mici slăbuți și obosiți, exact așa cum vrea El să ne poarte *pe noi*, prin situațiile grele, aparent fără speranță, din viață.

Ne încredem doar în inteligența, educația sau experiența noastră, ca singure sprijine care să ne întovărășească în acest nou an? Avem încredere că ne vor sprijini rudele, prietenii sau vreo filozofie de viață? Umanismul ar dori să ne învețe că omul este bun și înțelept, că își poate construi propriul viitor, că nu are nevoie de nici un Dumnezeu, pentru că el este propriul lui mântuitor. Umanismul ar dori să ne mintă că lumea este din ce în ce mai bună și încearcă să ne zăpăcească spiritual.

Dar nu trebuie să ne lăsăm păcăliți. Oricât de civilizați, educați și inteligenți am fi, adesea plini de auto-neprihănire și mândri de talentele și realizările noastre, totuși nu suntem încă în stare să ne înfrângem frica, mânia, gelozia și nenumărate alte tendințe negative din natura noastră umană. Ascundem aceste lucruri și arătăm un chip zâmbăreț lumii, dar numai noi și Dumnezeu știm cu adevărat cum arată în inima noastră. Isus nu vine să ne condamne și să îndrepte un deget acuzator spre noi. El vine cu dragoste și iertare. În acest moment al anului, bine este să ne facem un inventar spiritual și să îndepărtăm din viețile noastre, ceea ce nu ar trebui să existe acolo și să punem în ordine noi provizii de răbdare, iertare și credință, care sunt atât de necesare.

Noul an va cuprinde ore minunate de binecuvântare și fericire, dar, vor mai exista și momente de nesiguranță și pericol. Nu am mai fost niciodată așa, deci avem nevoie de cineva care să ne conducă, cineva care a mers deja pe aceeași cale - de Isus Hristos, Fiul Dumnezeului Viu.

Ajutorul Lui nu va veni automat, trebuie să-I cerem aceasta și să avem încredere în dragostea Lui în fiecare oră din zi a acestui an nou.

Lăsați în mâinile Lui orice grijă și necaz, fără rezerve și să știți că El merge *împreună* cu voi, trăind în voi și purtându-vă prin orice criză. Pentru că, după cum spune și vechiul imn, acea mână "poartă cheia întregului necunoscut..." și desigur și mâna noastră.

TRĂIȚI PREZENTUL

Nu am nevoie să-mi cunosc viitorul

Ce se-ntinde în fața mea,

Sau amănunte îndepărtate;

Ci am nevoie să știu care pas e următorul

Pe care îl am de făcut -

Următorul lucru care așteaptă să fie făcut.

Nenăscuții ani ce semne-îmi fac din depărtare

Nu sunt ai mei, ca să mi-i apropiu acum.

Zămislită sunt pentru a trăi prezentul

Și nu în viitor sau în trecut.

Cunoașterea a ceea ce poartă cu ea o zi de mâine

Împovărătoare ar fi acuma pentru mine;

Și dacă din nerăbdare, curiozitate sau frică

Să o descopăr caut

Nu-mi va aduce decât mai multă tulburare.

La fel cum și nisipul se scurge în clepsidră

La fel și a mea viață, eu vreau să o trăiesc

Secunde, într-un an, milioane ele sunt,

Neîncetat... câte una, la fiecare timp.

Ca și mașina care pe drum luminează are,

Arătând următorii pași din drum

Lampa Cuvântului îmi va fi lumină pe a mea cărare,

El mă înveselește, mă-ndrumă, mă ferește de pericolul ce-apare.

Descoperindu-I planul și voința, a mea ambiție o voi lăsa să cadă,

O să mă rog și o să muncesc, făcând acuma totul cât mai bine cu putință

Având încredere că El își trăiește - prin mine a Lui viață.

Poezia de mai sus a fost scrisă de Helen. Eu i-am dat câteva idei referitoare la ea.

Prin această atitudine ne vom îndepărta necazurile și îngrijorările,

frica de viitor, și tot ea ne dă posibilitatea să ne îndreptăm chipul voios și cu anticipație în acea direcție.

Uneori, compar vechiul an care a trecut cu Moise, iar anul nou cu Iosua. În Iosua 1:1-2, citim: "Domnul i-a vorbit lui Iosua, fiul lui Nun, ajutorul lui Moise, spunând: "Slujitorul meu, Moise a murit; acum, scoală-te, treci Iordanul acesta..." Moise, anul vechi, a avut șansa lui. În locul lui vine acum Iosua. Mi-i pot imagina pe copiii lui Israel spunând:

"De ce faci aceasta, Iosua? Moise niciodată nu a făcut așa. Trebuie să faci așa cum a făcut Moise."

Dar Iosua știa că trebuie să-și croiască drumul lui propriu, după cum l-a îndrumat Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu al diversității și nu este lipsit de căile și mijloacele de a se dezvălui poporului Său. Poate că Iosua nu ar fi chemat nenorocirile abătute supra Egiptului, nu i-ar fi dus pe israeliți peste fundul uscat al Mării Roșii și nu ar fi primit cele Zece Porunci, scrise cu degetul lui Dumnezeu pe tăblițele din piatră, așa cum a făcut Moise, dar Iosua a fost cel care i-a cerut soarelui să stea nemișcat din rotația lui și tot Iosua a fost cel care i-a adus, în cele din urmă pe oamenii lui Dumnezeu în Canaan - chiar și Moise, din cauza nesupunerii lui, nu a putut pătrunde acolo niciodată.

Deci, acordați noului an șansa care i se cuvine. Ceca ce ați așteptat și nu ați văzut a se materializa în vechiul an a lui "Moise" poate să se întâmple în anul nou a lui "Iosua". Priviți înainte cu așteptare, în loc să priviți înapoi, făcându-vă griji și neliniștindu-vă.

O mașină are patru viteze în ambreiaj, care o ajută să meargă înainte și numai *una* pentru a merge înapoi. Ar trebui să mergem de patru ori mai repede înainte, decât înapoi! Puneți-vă în accelerație credința și energia care vă vor ajuta să mergeți înainte și să acordați cât mai puțin timp posibil încercării de a merge înapoi. Istoricii ne spun că Alexandru cel Mare a plâns atunci când a văzut că nu mai are nimic de cucerit. El era condus de pasiunea de a cuceri, dar când acest scop a fost atins, viața i-a devenit goală. Cu Dumnezeu întotdeauna există noi lumi de cucerit, dar trebuie să începem prin a lăsa trecutul în urmă și de a ajunge și de a păși în noile lucruri ale viitorului.

Un tânăr stătea lângă o pajiște, unde fermierul tocmai cosise iarba. Era locul lui preferat: în ziua precedentă el urmărise fluturii care zburau din floare în floare și își trăgeau nectarul. Desigur că și în acea zi a venit un fluture ca să se așeze pe una din florile de acolo. Dar nu mai era nectar, florile erau tăiate și moarte.

Tânărul acela s-a întrebat ce va face fluturile acum. Va rămâne acolo pentru că cu o zi în urmă găsisse nectar în acel loc? Va zbura încoace și încolo îngrijorându-se că nu mai găsește nimic astăzi? Poate

că aceasta am fi făcut noi - să trăim în trecut, storcând lămâia care deja este uscată.

Dar fluturele a avut mai multă înțelepciune. Și-a întins aripile și a zburat spre un alt câmp care era plin de flori care abia așteptau să le ia "comoara". Omul a zâmbit, s-a ridicat din iarba în care stătuse, îndreptându-și umerii, și-a lăsat dezamăgirea proprie în spate și a pornit într-un viitor plin de posibilități!

De la resemnare la motivație

Unii oameni au depășit stadiul îngrijorării și au ajuns la resemnare. Ce înseamnă resemnarea? Când cineva se găsește într-o stare de resemnare, este pasiv, el a ajuns pe o stradă înfundată a vieții: el nu mai avansează, nu se dezvoltă și se află într-o stare de depresie. Atunci când vorbește, spune ceva de genul: "Lucrurile nu se vor îndrepta. Nu merită să încerc. Oricum nu sunt bun de nimic. Niciodată nu voi realiza și nu mă voi ridica la nimic. M-am resmnat situației. Dumnezeu nu mă poate folosi etc. etc."

Există multe motive pentru care o persoană poate ajunge într-o situație de genul ăsta - de dezamăgire, frică, amărăciune, lipsa șansei de a se dezvolta, plictiseală, necredință, îngrijorare, boală, depresie, complex de inferioritate și multe alte lucruri. Nu numai un individ poate ajunge în stadiul acesta, ci și familii întregi, chiar biserici.

Resemnarea este o stare negativă și nu dă naștere la nimic pozitiv. Majoritatea dintre noi au trăit probabil un timp pe "Calea Resemnării", dar unii oameni trăiesc acolo de ani de zile!

Pe această stradă totul este nemșcat și lipsit de viață. Casele arată vechi și întunecoase, vopscaua se desprinde în straturi de pe uși și ferestre. Grădinile sunt năpădite de buruieni, iar în pomi sunt puține sau doar câteva fructe care sunt lipsite de gust. Oamenii care locuiesc aici, trăiesc doar în amintirile trecutului. De fapt ei nu trăiesc, ci doar vegetează.

Dar mai există și o altă stradă și numele ei este: "Bulevardul Motivației". Aici, casele și clădirile sunt proaspăt vopsite și sunt construite în diferite feluri, pentru că proprietarii sunt întotdeauna deschiși pentru idei noi. Nenumărate mașini și camioane încărcate până sus cu mărfuri de calitate, își croiesc drum pe stradă. Pot fi auzite conversații și discuții încurajatoare; există muzică și bună dispoziție iar în aer se poate simți entuziasmul.

Oamenii sunt activi și nu-și pierd vremea cu îngrijorări și regrete. În schimb, ei discută și au în vedere cum ar putea face ca lucrurile să meargă cât mai bine, fără să repete vreo greșală din trecut. Grădinile caselor sunt adevărate minuni pentru priviri, încărcate de vegetația și florile cele mai frumoase, iar ramurile pomilor atârnă de greutatea minunatelor fructe.

Viața niciodată nu dispare de pe "Bulevardul Motivației". Acesta

stradă merge în direcția viitorului.

Dar noi? Pe ce stradă locuim noi? Pe ce stradă ar dori Dumnezeu ca noi să trăim? Este foarte ușor de înțeles aceasta.

Dacă îngrijorarea și resemnarea ne fac să gândim și să acționăm negativ, atunci ele nu pot să vină niciodată de la Dumnezeu. El este un Dumnezeu plin de creativitate, activitate, diversitate, culoare; un Dumnezeu al progresului, al noului, Dumnezeul unui nou început. Natura - lucrarea sa - este plină de viață, iar această viață pulsează prin orice ființă creată sau lucru din univers. Dumnezeu nu este îngrijorat *niciodată*, nu a cedat *niciodată* resemnării, altfel El ar fi renunțat de mult la noi.

Cum funcționează de fapt motivația? O persoană poate fi motivată în bine sau în rău. Să vedem ce înseamnă a fi motivat ca să faci ceva "bun".

Când Dumnezeu a făcut Creația, El a avut o *imagine interioară* a fiecărui animal și a fiecărei flori în parte. El a văzut trandafirul, a auzit cântecul păsării, înainte chiar ca acestea să fie create.

Când i-a creat pe Adam și Eva, ei i-au satisfăcut *dorința* sau marea plăcere a inimii lui Dumnezeu de a avea pe cineva care să-L iubească și care să I se supună de bună voie.

Acest fel de "a vedea" și de "a dori" l-au inspirat și l-au motivat pe Dumnezeu să creeze aceste lucruri. Motivația ne determină să intrăm în acțiune pentru a realiza sau a exprima ceva. Ca și Dumnezeu, care a fost motivat să creeze din această imagine și din această dorință interioară, și noi putem folosi această capacitate a imaginației inimii și a duhului, pe care ni le-a dat, pentru a ne scoate din îngrijorare și resemnare spre victorie și motivație.

Scoateți-vă "ochelarii" pe care îi purtați de atâta amar de vreme. Prin acești ochelari v-ați văzut doar limitele, greutățile, lipsa de capacitate și înfrângerea. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să vă aducă o nouă imagine a victoriei, un răspuns divin la problema voastră, în inimă și în fața ochilor voștri spirituali.

Folosiți-vă imaginația pentru "a picta" mai degrabă tablouri despre intervenția lui Dumnezeu decât despre distrugerea diavolului. Primiți o nouă viziune de la Dumnezeu. Avem nevoie de aceasta, pentru că în Proverbe 29:18, citim: "**Când nu este nici o viziune, poporul este fără frâu; dar fericite de cel ce păzește legea.**" Începeți prin a vă vedea așa cum vă vede *Dumnezeu* - prin Isus!

Când Dumnezeu l-a trimis pe Isus, El a fost motivat de nevoia noastră. Noi nu ne-am fi putut salva singuri, așa încât dragostea Lui l-a făcut să ne ajute. Exact aceleași trei principii pot funcționa și în viețile noastre pentru a produce motivația, dacă încă mai locuim pe

"Calea Resemnării". Să le aplică în situația în care ne găsim și noi astăzi.

1. *Noua viziune*

Probabil în umblarea noastră de creștini sau în slujirea pentru Isus, am experimentat dezamăgire sau frustrare. La început ne-am mâniat și am vrut să lovim înapoi la rândul nostru, dar acum am intrat în stadiul în care stăm resemnați și pasivi, cu mâinile încrucișate în poală, în colțul nostru de autocompătimire. Trăim și visăm la victoriile trecute și la zilele în care Dumnezeu putea să ne folosească - dar acum?

Dumnezeu ne spune: Ridică-te. Spune-i omului din tine să se ridice. Primește o nouă viziune! Dumnezeu nu a terminat încă cu tine! Nu te-a dat la o parte. Când Ilie stătea lungit sub enupăr, dorindu-și să moară, Dumnezeu i-a dat o *nouă sarcină*. El a plasat sau i-a vorbit despre o nouă imagine în inima lui Ilie. Cuvântul lui Dumnezeu ne va da o nouă imagine, o nouă viziune.

Pe când Moise stătea lungit cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, lângă Marea Roșie, în timp ce poporul israelit striga că Faraon și oastea lui îi va nimici, Dumnezeu i-a spus lui Moise: "De ce strigați la Mine? Spune fiilor lui Israel să *pornească* înainte. Și tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despice-o" (Exod 14:15-16). Primește o nouă viziune în inimă - uită-te la valorile care se rostogolesc înapoi și care vă fac loc să treceți. Alungă vechea imagine a disperării și a morții.

2. Următorul nostru principiu, a fost *dorința interioară arzătoare*. Dorința sau țelul unui sportiv de a fi Nr. 1, îl motivează să dea la o parte orice altceva. El se antrenează, își torturează corpul până acesta se supune, iar performanța crește. Dorința arzătoare și imaginea mintală interioară, acolo unde el se vede câștigând o medalie de aur la Olimpiadă, îl motivează să meargă permanent înainte și să nu cedeze până ce nu și-a atins ținta.

Ce vise și dorințe v-a pus Dumnezeu în inimă? Poate că le-ați închis într-un dulap și ați ascuns cheia, pentru că vă gândiți că nu veți putea niciodată reuși să vă realizați sarcina; sau din cauza dezamăgirii pentru că visului vostru i-a luat așa de mult timp să devină realitate. Sunteți îngrijorați că ați lăsat să vă scape voința lui Dumnezeu pentru viața voastră. Scoateți din nou aceste dorințe și vise din dulap și puneți-le sub proiectorul lui Dumnezeu. Lăsați ca Duhul Sfânt să vă arate cum puteți lucra împreună cu El pentru ca aceste vise să devină o realitate.

3. Al treilea motiv pentru o motivație a fost acela de a vedea și a duce la bun sfârșit o *trebuintă*. Un copil este pe cale să se înece și un om

sare în apă pentru a-l salva. Oamenii sunt motivați ca să doneze bani; ci înțeleg nenorocirea supraviețuitorilor după o catastrofă. Noi suntem motivați să ajutăm pe cineva, fiindcă îi vedem nevoia. Cu alte cuvinte, dragostea și compasiunea ne mișcă și ne fac să întreprindem ceva pentru a alina sau a pune capăt nevoii. În 2 Corinteni 5:14, apostolul Pavel scrie: "Dragostea lui Hristos ne constrânge..." (Traducerea "Brins": "*Dragostea lui Hristos este forța motrice esențială din viața noastră...*")

Pentru a ieși cu adevărat din starea de resemnare la motivație, avem nevoie de impulsuri proaspete, de o viziune proaspătă, dar mai avem nevoie și de credință, răbdare și determinare.

Motivația înseamnă mai mult decât entuziasm. Ea este o altă dimensiune și putere. Entuziasmul pentru un anumit lucru este bun, este molipsitor. Îl vor lua și alții și, într-o anumită măsură, puteți să vă motivați personal și puteți să-i motivați și pe alții cu entuziasmul vostru.

Dar *motivația* este mai *profundă* decât entuziasmul. Când sunteți motivați de Cuvântul lui Dumnezeu, însuflețiți de Duhul Lui și mergând în același pas cu El, motivația voastră nu va depinde de opiniile altor oameni din jur. Entuziasmul nu va dura mult timp dacă nu vi se alătură nimeni. Dacă nu este nimeni interesat în aceasta, totul se va stinge în scurt timp. Dar motivația dată de Dumnezeu vă va purta peste toate obstacolele care vă stau în cale. Entuziasmul poate să dureze atâta timp cât circumstanțele vă sunt favorabile, dar va scădea după o vreme în cazul în care nu are o bază mai solidă.

Lucrarea de slujire a lui Isus a durat o scurtă perioadă, aproximativ trei ani. Primul an este cunoscut ca "Anul Inaugurării", în care Isus face primul Său miracol și începe să Se arate lumii. Cel de-al doilea an este "Anul Popularității", în care mulțimea se adună în jurul Lui și au loc multe miracole și lucruri nemaipomenite. Oamenii vor să-L pună împărat și se pare că nimic nu-L stă împotrivă.

Dar cel de-al treilea an este "Anul Opoziției". Sunt înregistrate miracole, multă învățătură și numeroase întâmplări interesante, dar se face auzit și tumultul vocilor care sunt împotriva lui Isus, care se intensificau până când s-au dovedit a fi trădare și respingere deschisă. Isus este crucificat.

Dacă am fi fost Isus, în acei primi doi ani, ar fi putut fi posibil să ne lăsăm duși de entuziasmul mulțimii și al popularității, așa cum s-a întâmplat în cazul ucenicilor. Ei au fost purtați de curent, umflați în pene de mândria de a fi ucenici ai Marelui Învățător, călărind pe balonul entuziasmului.

Dar ar fi fost posibil să trecem prin cel de-al treilea an pentru a suferi tortura și moartea doar din "entuziasm"? Imposibil. Totul a fost

profund - Isus a fost mult mai motivat de *imaginea interioară* pe care o avea, aceea a unei omeniri pierdute și a Lui însuși, ca Miel a lui Dumnezeu, care ia asupra Lui păcatul acesteia. El a fost motivat de o *dorință arzătoare* de a ne împăca cu Dumnezeu și de a face voia Tatălui. El a fost motivat de compasiune și *dragoste*, la vederea *nevoii* noastre - cei mai importanți producători ai adevăratei motivații.

Mai târziu ucenicii au primit adevărata motivație, iar entuziasmul firesc s-a stins. După ce au fost "dezbrăcați" de toată ipocrizia, după ce și-au văzut lașitatea și slăbiciunea în timpul crucificării lui Isus și au fost puși față în față cu ceea ce într-adevăr însemna să fii discipol al Lui după ce îi acceptaseră iertarea, luând puterea *Lui* - puterea Duhul Sfânt - în loc de a lor, atunci au plecat să schimbe lumea, cu o motivație profundă, neabătută, pe care nimic nu le-o putea îndepărta.

După Golgota ei și-au avut reședința pe "Calea Resemnării" - totul părea pierdut. Dar după înviere și umplerea cu Duhul lui Dumnezeu, ei s-au mutat, o dată pentru totdeauna pe "Bulevardul Motivației". Ce-ar fi să ne alăturăm și noi lor!

Este bine să iertați

Viața creștină începe cu *iertarea*. Această hotărâre este extrem de importantă atunci, când îl rugăm pe Isus să ne ierte păcatele și să ne aducă într-o nouă viață, care este guvernată de legi sau principii spirituale, dintre care unul este acela de a ierta.

În permanență trebuie să învățăm să iertăm, iar acest proces continuă atâta vreme cât suntem împreună cu Domnul. Atâta timp cât există oameni pe pământ care fac adesea greșeli, vom avea ocazia să practicăm iertarea. După cum spune un vechi proverb: "*Să greșești este omenește, să ierți este ceva divin.*"

Nu este ușor să ierți. Uneori cele mai grele cuvinte pe care trebuie să le spui sunt: "Îmi pare rău". Multor oameni le este aproape imposibil să-și ceară iertare.

Ne este mult mai ușor să iertăm pe cineva, atunci când vine să-și ceară iertare de la noi. Dar, Isus a spus că trebuie să mergem la cel care are ceva împotriva noastră. De ce să facem aceasta? Poate că eu am dreptate și această persoană este cea care trebuie să vină să-și ceară iertare de la mine! Uneori ne găsim o grămadă de scuze pentru a ne justifica acțiunile.

Pe când traduceam pentru fratele David du Plessis cu câțiva ani în urmă în Elveția, am înțeles încă odată ce rol important joacă iertarea în viața noastră. Iertarea era o caracteristică a vieții lui David du Plessis. Când și-a început lucrarea de slujire, Domnul i-a spus: "Dacă nu tu nu poți ierta, atunci Eu nu te pot folosi. Nici măcar rugăciunea Tatăl Nostru să nu te rogi, până când nu ai învățat să ierți." Am văzut o parte din lucrarea de slujire prin reconciliere între biserici și denominațiuni pe care o practică fratele David și cu adevărat pot spune că fără *iertare* acest tip de slujire ar fi *imposibil*. Adesea cineva este greșit înțeles, adesea cineva este atacat și acuzat pe nedrept, că a făcut una sau alta, sau cuiva îi sunt atribuite cuvinte pe care de fapt nu le-a rostit niciodată. David du Plessis a trebuit să învețe să ierte și datorită acestei atitudini de iertare, Domnul a putut să-l folosească în această importantă lucrare.

Nu avem de ales atunci când este vorba de iertare. Ori iertăm, iar Isus ne iartă pe noi; ori nu iertăm iar noi nu primim iertarea Lui. Dumnezeu nu va accepta nici o scuză sau vreun fals pretext atunci dând refuzăm să punem în practică iertarea.

Adesea mândria este o piedică în calea iertării. Ce vor spune alți

oameni despre mine, dacă rog pe cineva să mă ierte? Ce s-ar întâmpla dacă nu-mi acceptă scuzele? Dar Isus ne spune simplu că *noi* suntem cei care trebuie să ne cerem iertare și de restul se va ocupa El.

Trebuie să iertăm - chiar și atunci când nu ne simțim în stare să facem aceasta! Mai devreme sau mai târziu, în calea noastră creștină descoperim că sentimentele ne sunt adesea mai mult o piedică decât un ajutor. Credința noastră trebuie să funcționeze independent de sentimentele noastre. De asemenea, în iertare, trebuie să facem primul pas fără să așteptăm să avem anumite sentimente. Trebuie să iertăm, indiferent dacă considerăm că acea persoană ne este simpatică sau antipatică. Trebuie de asemenea să iertăm indiferent dacă cele cinci simțuri ale noastre vor să ne dovedească contrariul. Și, cel mai important lucru, Dumnezeu dorește să vadă bunăvoința noastră în a ierta. "Doamne, fă-mă să-mi doresc să pot ierta..." este un început bun, dacă simțim că încă nu am ajuns la punctul iertării depline.

Nu numai că ar trebui să iertăm, dar ar trebui să și *binecuvântăm* persoana care poate ne-a făcut un rău și să îi dorim binele. Chiar dacă la început rugăciunea noastră pare rece și fără viață, totuși, după un timp, vom fi în stare să ne rugăm din convingere și din inimă. Foarte des, Duhul Sfânt nu poate să lucreze așa cum ar vrea în slujirile noastre pentru că nouă *ne lipsește iertarea!*

În Marcu 11:25 Isus a spus: "**Și, când vă rugați, să iertați dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru că și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre.**"

Isus a pus rugăciunea și iertarea foarte strâns legate una de cealaltă, în acest pasaj din Scriptură. Pare că și răspunsul la o rugăciune depinde de iertarea din inima noastră. Foarte adesea nu ne dăm seama de acest lucru și începem să punem la îndoială dorința lui Dumnezeu de a ne ajuta, dacă nu primim răspunsul. Problema depinde mai mult de noi, pentru că nu știm sau pentru că nu am îndeplinit condițiile - și nu pentru că Dumnezeu nu ar dori ca să ne ajute.

Știința medicală ne spune că un procent mare din cazurile de cancer și artrită sunt rezultatul direct al lipsei iertării și al resentimentului. Aceasta demonstrează că medicii sunt mai cunoscători în acest domeniu decât mulți predicatori și creștini. Adesea trăim cu impresia că cineva are nevoie doar să iasă în față pentru rugăciune și pentru punerea mâinilor și totul va fi în ordine. Dar când se pare că nu "merge", tragem concluzia că persoană bolnavă nu a avut credință sau că a avut puțină credință, care nu l-ar fi putut ajuta, sau poate că pastorului sau evanghelistului care s-a rugat petru el, i-a lipsit credința. Dar nu întotdeauna se întâmplă astfel. Poate exista un alt motiv din cauza căruia nu s-a produs vindecarea. *Persoana bolnavă trebuie să ierte pentru a obține sau a*

menține vindecarea. Probabil că resentimentul a fost cauza bolii și *numai prin iertare*, puterea de vindecare a lui Dumnezeu poate fi eliberată în acea viață.

Foarte adesea persona bolnavă nu dorește să vorbească despre această chestiune. Când este întrebată dacă are pe cineva să ierte, ea va răspunde râspicat: "Nu!". Dar, dacă întrebarea este prezentată în alt mod: "Te-a rănit cineva sau ți-a făcut cineva ceva rău? Atunci începe să curgă un potop de plângeri, iar cuvintele ei dovedesc că de fapt nu a iertat complet.

Harold Hill a povestit cazul unei femei care a fost vindecată de cancer. Mai târziu ea s-a îmbolnăvit din nou, iar grupul de predicatori l-a întrebat pe Domnul de ce trebuia să se întâmple așa. Și răspunsul a venit: "Își urăște nora!" Când a fost pusă față în față cu aceasta, femeia a spus: "Mai bine mor decât să o ierti!" și, întradevăr a murit nu la mult timp după aceea. Cât de repede s-ar rezolva problemele din bisericile noastre și familiile noastre (sau nici măcar nu ar mai apărea) dacă am duce o viață în iertare!

În 1 Corinteni 11:29 și 30 citim că există mulți creștini care au devenit slabi, bolnavi și chiar au avut o moarte prematură pentru că au avut o atitudine greșită față de Cina Domnului - nedecosebind "trupul Domnului". O cale de a nu deosebi "trupul Domnului" este de a avea pică și de a ține supărare împotriva fraților și surorilor noastre în Hristos, care fac parte din "trupul Domnului". În loc să fie vindecați și mântuiți prin actul "ruperii pâinii", un astfel de om "își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși."

Suntem incapabili să măsurăm consecințele teribile ale nesupunerii deliberate față de acest Cuvânt și față de multe altele din Scriptură. Iertați-vă partenerul de căsătorie și copiii. Iertați-vă pastorii și confesiunile. Ajutați la vindecarea Trupului zdrobit lui Hristos. *Iertați-vă pe voi înșivă!* Nu trăiți în neliniștea și regretul greșelilor trecute. *Dumnezeu nu numai că iartă, El și uită.*

Unii oameni spun: te-am iertat că mi-ai făcut una și alta, dar îți voi aduce aminte tot timpul de aceasta. *Dumnezeu nu este astfel.* Iertarea Lui este necondiționată, dacă am întors spatele păcatului și faptei rele. Și El a distrus puterea păcatului din viața noastră, astfel încât nu mai suntem dominați de ea. Deci, mergeți înainte în neprihănirea Lui și *iertati-vă!*

Singura "persoană" pe care nu ar trebui să o ierți este divoul! Nu fiți blând cu el și cu viclesugurile lui. Nu trebuie să ne jucăm cu el și să purtăm discuții cu el, așa cum a făcut Eva, ci ni se spune clar în Iacov 4:7 "Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. *Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi.*"

Veți putea spune: "În regulă, dar ce are de-a face iertarea cu

îngrijorarea? Cele două sunt strâns legate între ele.

Dacă nu pot să iert pe cineva, mintea și emoțiile se mențin asupra jignirii sau răului care mi s-a făcut. Retrăiesc cuvinte aspre, retrăiesc de mii de ori scenele traumatiche în gândurile mele.

Amărăciunea și mânia se ridică în mine și cresc în decursul anilor; ele apar ori de câte ori este menționat numele persoanei și oridecâte ori se întâmplă să mă gândesc la ele.

Desigur, depinde de situație, dar multe probleme au apărut din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Cu cât port în inima mea neiertarea, cu atât mă gândesc mai mult la aceste probleme și îngrijorări cresc în interiorul meu.

Pe de altă parte, cu cât mă îngrijorez mai mult de ceva, cu atât devin mai înverșunat pe faptul că această persoană mi-a provocat aceasă nevoie în viață. Deci îngrijorarea și neiertarea sunt strâns legate între ele.

Atunci când *iertăm, dăm drumul* situației din interiorul nostru, și o lăsăm în grija lui Dumnezeu, să se ocupe El de ea, ca apoi îngrijorarea noastră să se micșoreze și cu timpul să dispară cu totul. Tensiunea se evaporă, iar în noi vine pacea; necazul este pus la o parte, iar mângâierea lui Dumnezeu vine să ne vindece.

Actul iertării nu este ceva pe care să-l facem ocazional; el ar trebui să constituie *un stil de viață*. Probabil că în fiecare zi am avut ocazia de a purta pică sau de a ierta; de a ne aduna în memorie cuvinte aspre și greșeli pe care alții le-au spus sau le-au făcut pentru ca să le prezentăm într-un anumit moment și să le folosim împotriva lor. Avem de asemenea șansa de a scăpa de aceste lucruri și de a ierta, așa cum am fost și noi iertați.

Capacitatea de a ierta nu este o calitate cu care să ne fi născut. Nu este un dar pe care îl primim când suntem mântuiți - este ceva ce trebuie *învățat*. Este de asemenea un act de *supunere* la poruncile din Biblie, de a ierta.

Nevoia de a ierta și de a uita apare la oameni de toate vârstele și pe toate căile vieții, dar atunci când suntem tineri și avem multe de făcut, avem tendința să nu ne gândim sau să nu ne lăsăm pradă amintirilor ca oamenii mai în vârstă. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii care avansează în vârstă nu mai pot fi la fel de activi ca înainte, așa că au tendința de a trăi în trecut. Mădularele nu mai sunt atât de agere, iar orele par lungi pentru a umple fiecare zi, astfel mintea lor devine mai activă în a trăi din nou experiențele din trecut.

În timp ce bunicul povestește despre "zilele bunc trecute", își retrăiește succesele și momentele importante din viață, bunica poate să cadă în depresie și să-și amintească de momentele dureroase, pericolele și cșecurile din trecutul ei. Natura unei persoane, starea de sănătate

fizică și mintală precum și perspectiva asupra vieții vor hotărî dacă trăiește în lumină sau în umbra trecutului său.

Bunica mea mi-a povestit adesea cum, cu ani în urmă, bunicul a încercat să o omoare cu un topor. Dar chiar în momentul în care a vrut să o facă, pe ușă a intrat un străin. Aceasta se întâmpla la țară, iar pe acolo treceau destul de puțini străini. El a ajuns pe neașteptate și tot așa a și dispărut, dar până când să plece, momentul pericolului a trecut.

Această noapte de groază era încă proaspătă în memoria ei, pe care o reținea mereu și mereu, cu toate că, cu câteva minute înainte citisem niște versete biblice, pe care nu și le-a putut aminti. Poate că atacul amenințător să-i fi fost atât de clar în minte pentru faptul că ea nu l-a iertat cu adevărat niciodată.

S-ar putea ca cineva să nu încerce să ne omoare, totuși, cuvintele care au fost spuse la mânia pot să rănească și să despartă.

În familii există situații nenumărate care sunt greu de iertat: infidelitatea unuia dintre parteneri și suferința viselor unei căsătorii dărâmate; oroarea și frica care umple inima victimei supusă incestului, pe când stă sub plapumă ghemuită, îngrozită la gândul că poate tatăl sau fratele vor veni din nou în acea noapte - și ura care o mistuie; sărăcia provocată de alcoolie sau drogat și furia și frustrarea neputincioasă pe care o simt unii membrii ai familiei; ura împotriva comerciantului care te-a păcălit și membrii bisericii care te-au defăimat; copiii care se împotrivesc la tot ce i-ai învățat și care au plecat de capul lor.

Odată un om mi-a spus: "Frate George, soția mea și cu mine suntem căsătoriți de 50 de ani și nu am avut nici un cuvânt unul împotriva celuilalt." M-am uitat neîncrezător la el și am dat din cap: "Frate, ești prea bun pentru pământul acesta," am spus eu. "Ar trebui să fii deja în paradis."

Nu știu dacă acest om avea o memorie proastă, sau dacă mințea, sau dacă el și soția lui erau proști, sau dacă unul dintre ei avea o așa mare teamă de celălalt încât nu îndrăznea să-și exprime vreo părere diferită! Realitatea este că este imposibil să trăiești 50 și să nu te cerți niciodată, chiar și în cazul căsătoriilor celor mai armonioase.

Căsătoria probabil că este școala cea mai bună în care se învață iertarea. Este relația cea mai apropiată, imaginea a lui Hristos și a Bisericii Sale.

Biblia ne spune să iertăm repede, nu să așteptăm șase ani. Ea ne spune: "Mânați-vă și nu păcătuiți. Să nu apună soarele peste mânia voastră." (Efeseni 4:26). Cu alte cuvinte, pocăiți-vă de mânia voastră și cereți-vă iertare înainte de căderea nopții. Nu lăsați ca situația să vă

roadă inima, permițându-i să se târască după voi zi de zi.

Ați mers vreodată la culcare după o dispută sau ceartă fără să vă clarificați lucrurile? Susie se suie în pat, în partea ei, agățându-se de saltea ca să ne se rostogolească la mijloc și să vină în contact cu Tom.

Tom se află în partea lui de pat, cufundat într-un val de amărăciune și proastă dispoziție, dorind să stea cât mai departe de Susie. El nu poate să-și închipuie de ce a făcut ca un astfel de scandal. Oare ce l-a determinat pe el să se căsătorească cu o astfel de femeie incendiară.

Susie clocotește ca o oală pe foc iar atunci când el se bosumflă, ea devine și mai frustrată pentru că nu mai este cine să strige la ea înapoi.

Ei se răsucesc pe pernă și în cele din urmă adorm neliniștiți. Dar noaptea Susie se trezește. Ea și cu Tom atât s-au tot foit până în cele din urmă au ajuns amândoi în mijlocul patului. Brațul lui este peste ea, iar capul ei se odihnește pe umărul lui. La început, ea stă nemișcată, dorindu-și să adoarmă din nou, dar își vine în fire și își amintește de ceartă.

Tuști! Ea trece pe partea ei de pat, împingându-l cu genunchii pentru a-și face loc. Furia apare din nou... Dimineața următoare ei se trezesc amândoi într-o stare groaznică. Pe Susie o doare capul și îi vine să plângă, dar de ce să-i dea acestui laș ocazia să vadă că ea este necăjită? Așa încât, cu o mișcare a capului, ea merge la treabă, vârându-și în suflet mânia și jignirea.

Tom, care are o fire diferită, vrea să o trateze altfel pe Susie. El nu va țipa și nici nu va face scandal, așa cum a făcut ea ieri seară, și nicidecum nu-și va pierde acru de demnitate. El nu va spune cuvinte dure, de fapt el nu va spune *nimic*. Acesta este cunoscut drept "tratamentul în tăcere". Tom vrea să o pedepsească pe Susie prin simpla ignorare a ei, nerecunoscându-i prezența. El se simte mulțumit de sine și îndreptățit să stea cuibărit în gogoasa lui de răceală și tăcere; îi va arăta ei cine este stăpânul în casa aceea!

Tom și Susie sunt tipici pentru fiecare dintre noi uneori, până când învățăm calea mai bună a lui Dumnezeu, calea de a comunica între noi, discutându-ne problemele, rugându-ne împreună - și *iertând*. Dacă tot avem de gând ca odată să ne și împăcăm și să ne iertăm, de ce să nu o facem cât mai repede în loc să neprclungim chinul?

Iertarea nu este satisfăcătoare atâta timp cât suntem chinuiți de mânie. Este cu mult mai "satisfăcător" să reținem conflictul, să-l cocoloșim să facem caz de necazul nostru spunându-ne cât de rău am fost tratați. Dar calea lui Dumnezeu este mai bună, și cu cât mai curând posibil vom învăța aceasta, cu atât viețile noastre vor deveni mai bogate și cu atât ne vom îngrijora mai puțin. Atunci când Îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne

dirijeze. El va începe, în primul rând să îndrepte lucrurile care au determinat problemele noastre. Am învățat aceasta în căsnicia noastră și încă mai aflăm, pentru că fiecare zi poartă cu ea noi provocări de a ierta.

Și în lucrarea de slujire avem nenumărate ocazii unde suntem provocați să iertăm. Uneori chiar și familia, chiar și cei mai apropiați prieteni vă vor înțelege greșit. Îndrumarea lui Dumnezeu în viața fiecăruia dintre noi este atât de personală, încât dacă vă așteptați ca întotdeauna să primiți zâmbetul Lui și lauda oamenilor, curând veți fi dezamăgiți. Vor exista momente în calea voastră creștină, când dacă vreți o relație apropiată și profundă cu Dumnezeu, veți fi înțeleși greșit, veți fi defăimați și respinși.

Helen și cu mine am cunoscut toate aceste lucruri, precum și dragostea și acceptarea. Dumnezeu permite aceasta ca să vă apropie și mai mult de El, să vă agățați voi înșivă de dragostea Lui și să scăpați de sprijinul și ajutorul laudei și recunoașterii pămâtenene.

Biblia ne spune să căutăm pacea și să aspirăm la ea; atât cât este posibil, să trăim în pace cu toți oamenii. Dar din când în când se ivesc situații care demonstrează că nu toți doresc să "caute pacea". Satan va avea grijă ca nu tot ceea ce încercați să faceți pentru Dumnezeu, să treacă fără dispute. El va face tot ceea ce îi va sta în putință să stingă orice flacără pe care o aprindeți.

De ce credem atât de des în bârfă și calomie în loc să descoperim adevărul? De ce trimitem săgeți de ură și suspiciune către frații noștri creștini, care nu le-au meritat de loc?

Vă voi spune eu de ce. Facem aceasta pentru că *este cu mult mai ușor să credem o minciună, decât să ne frământăm să descoperim adevărul*. Este mai ușor să îndreptăm un deget acuzator, decât să ne deschidem brațele pline de dragoste.

Ce facem când au loc astfel de lucruri? Îngrijorarea și agitația nu ajută, mânia și frustrarea nu ajută nici ele. Ar trebui să învățăm să iertăm, să înțelegem că acești oameni au intrat pe mâinile lui Satan și i-au dat voie să-i folosească împotriva noastră. Ne rugăm pentru ei; îi binecuvântăm și credem că Dumnezeu ne va face dreptate în felul Lui și la timpul potrivit. El ne va apăra și pe noi și lucrarea noastră de slujire. "Reputația" noastră a fost problema lui și nu a noastră. Noi proclamăm promisiunea din Proverbe 16:7: "Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face să fie în pace cu el chiar vrăjmașii lui."

Uneori oamenii ne spun: "Ce bine ar fi să lucrăm la o firmă unde există numai creștini - viața ar fi minunată!" Dar acești oameni se păcălesc singuri. A munci alături de creștini nu înseamnă neapărat că

este raiul pe pământ. Ar putea să fie, dar adesea suntem atât de plini de prejudecăți față de frații noștri creștini încât, credeți că ne-am descurca să muncim împreună cu ei cinci zile pe săptămână?

Unii dintre noi nu se pot înțelege cu doamna Jones sau cu domnul Turner chiar din biserica noastră, nevorbind cu ei de ani de zile. Dacă am munci într-un birou plin de creștini de la diferite confesiuni, ar exista nesfârșite discuții în contradictoriu în problema botezului la copii, a siguranței eterne, a puterii suverane a lui Dumnezeu, sau dacă biserica va trece prin marce necaz, și tot așa, la infinit!... dacă nu am avea dragoste.

Suntem siguri că denominațiunea noastră are doctrina corectă și că nimeni nu înțelege "adevărul" exact așa cum îl înțelegem noi. Îi tolerăm, dar cu siguranță că nu vom ajunge atât de departe încât să-i tratăm pe membrii bisericii "X" ca pe "frații și surorile noastre în Hristos."

În multe biserici există multe lucruri care nu îi plac lui Dumnezeu, dar chiar dacă nu este de acord cu sistemul, totuși El îi iubește pe oamenii din acel sistem, care îl caută în înțelegerea pe care o au ei. Esta treaba lui Dumnezeu să-i aleagă, iar treaba noastră este de a avea grijă că mergem cu dragoste și supunere spre Dumnezeu și fratele nostru și sora noastră. De ce luăm totul atât de personal? Isus este Capul Bisericii și nu noi! Duhul Sfânt ne va conduce în tot adevărul dacă noi vrem aceasta!

A fi îndurător cu alții aduce îndurare și asupra noastră. Ura nu rănește întotdeauna pe cel pe care este urât, el poate că nici nu știe nimic despre aceasta! Dar persoana care reține neiertarea și ura, care își hrănește resentimentele, se rănește de fapt doar pe sine. Ura și neliniștea emoțională degajă venin în sistemul nostru, care va cauza boala și suferința mintală dacă nu scăpăm de ele.

Nu întotdeauna ne îmbolnăvește ceea ce mâncăm noi ci ceea ce ne mănâncă pe noi. Vedem clar aceasta în Proverbe 11:17 "Omul milos își face bine sufletului său; dar cel plin de cruzime își tulbură însuși carnea lui." Dacă am fi Dumnezeu, probabil că am schimba invers sistemul, în așa fel încât cel care m-a rănit să fie și cel care suferă. Dar nu suntem Dumnezeu, iar El a făcut în așa fel încât persoana care nu va ierta, care urăște, să fie ea cea care va strânge o recoltă negativă din semințele de amărăciune pe care le-a sădit.

Benjamin Franklin a spus: "Îi judecăm pe oameni aspru și repede atunci când fac greșeli, dar Dumnezeu ne va judeca la sfârșitul vieții - cum ne-o încheiem..." Da, analiza finală este cea care contează.

Helen are un citat atârnat pe peretele de deasupra biroului. Sună astfel: "Iertarea este ca o mireasmă pe care o răspândește o violetă peste călcâiul celui care a călcat-o."

Iertarea degajă o adiere pace, parfum și dragoste în viețile noastre; neiertarea lasă în urma sa un miros neplăcut din cauza amintirilor urâte, adunate, de care nu vrem să scăpăm.

Există un proverb chinezesc care spune: "Un pic de parfum rămâne mereu lipit de mâna care îți dă trandafiri." Dacă vom începe să-i binecuvântăm pe cei care s-au folosit de noi într-un mod răutăcios, aceeași binecuvântare se va întoarce la noi ca un bumerang. "Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă", a spus Isus în Matei 5:7 și desigur, că noi toți avem nevoie de aceasta!

Încetați să vă mai agitați și să vă mai îngrijați pentru răni trecute. Renunțați la ele, iertați, primiți vindecarea pentru voi înșivă.

Oferiți chiar astăzi, trandafiri cuiva!

Blestemul condamnării

O doamnă a venit la mine ca să-mi ceară sfatul. Soțul ei murise cu 20 de ani în urmă și, deși nu avea nici un motiv real, se acuza de moartea lui. Retrăia fiecare greșală, fiecare cuvânt aspru pe care îl spusese și trăia sub blestemul condamnării.

I-am spus: "Cu toții facem greșeli, dar Dumnezeu ne iartă. Nu doar *iartă* ci și *uită*. El nu este ca și oamenii care ne spun adesea - prin priviri și fapte, dacă nu prin vorbe - te-am iertat, dar aș vrea să-ți mai *aduc aminte* că te-am iertat, cu aceasta să ne putem simți din nou un pic vinovați. Chiar dacă ai fi responsabilă pentru moartea soțului tău, ceea ce eu personal nu cred, Dumnezeu te va ierta și va șterge trecutul tău ca și cu un burete. Problema este că tu nu vrei să *te ierți pe tine însăți* și îi dai voie diavolului să te țină sub condamnare. Adesea suntem mai aspri cu noi înșine decât ar fi Dumnezeu cu noi".

M-am rugat pentru ea, iar apoi i-am cerut să repete după mine: "Mă iert pe mine însumi. Renunț la toată vina și la autocondamnare pentru că Isus m-a iertat pe mine. În El sunt îndreptățită, prin El sunt curățită, atât de curată de parcă nu aș fi păcătuit niciodată. Îți mulțumesc Isuse pentru că m-ai eliberat chiar acum!" Deprimarea i-a dispărut de pe față, iar această doamnă a plecat radiând - povara pe care o purtase 20 de ani, era dată la o parte.

Nu ne putem schimba trecutul. Nu există nici o persoană vie care să nu fi făcut greșeli niciodată. Unora dintre oamenii le este atât de frică să nu greșescă, încât nu încearcă să facă nimic care să merite osteneala, iar aceasta este adesea cea mai mare greșală a lor. Ar trebui să învățăm din propriile greșeli și din greșelile altora, dar trebuie să punem accent și pe lucrurile noi.

Diavolul trebuie să-i fi amintit destul de des apostolului Pavel de greșelile lui din trecut. El persecutase Biserica, ajutase la torturarea lui Ștefan și se luptase împotriva pretențiilor lui Hristos, dar și-a dat seama că totul făcea parte din trecut și că el devenise un om nou. În 2 Corinteni 5:17, el scrie: "Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi." Bătrânul Saul a murit pe drumul spre Damasc și a apărut un nou Pavel, care a devenit un uriaș puternic al lui Dumnezeu. El s-a iertat pe sine însuși, lăsând trecutul în spatele lui.

Am mai cunoscut o femeie care îi aducea tot timpul aminte soțului

ei de ceea ce făcuse acesta cu 18 ani în urmă. "Dacă n-ai fi făcut aceasta și aceasta, nu ne-am fi găsit acum în încurcătura în care suntem." Îl cicălea, înfuriindu-se în mod repetat. De fiecare dată când o auzea, un val de condamnare se revărsa asupra soțului ei, paralizându-i orice gând creativ și impulsul de a face mai bine lucrurile de astăzi.

Și ce dacă el a făcut o greșală? Poate că era una foarte gravă, dar ea nu-și dădea seama că neiertarea și agitația ei erau la fel de rele, poate chiar mai mult în ochii lui Dumnezeu. Proverbe 14:1 ne spun: "Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar cea nebuă o dărâmă cu însăși mâinile ei". O căsătorie și o familie fericită trebuie să fie *construite* tot așa cum se zidește o casă. Uneori este greu să zidești câte o cărămidă de dragoste și iertare una peste alta. Această femeie pur și simplu își distrugea căsătoria și căminul cu cuvintele ei distrugătoare și cu lipsa ei de dragoste.

Există unele lucruri care se întâmplă în așa fel în cât par niște greșeli sau înfrângeri, dar ele nu sunt astfel. Când Isus a murit, aceasta a fost cea mai mare tragedie pentru cei care L-au iubit. Totuși, El a *venit* pentru a muri și a plăti prețul pentru păcatele noastre cu sângele Lui. El nu a venit doar ca să facă lucruri bune, ca apoi să aibă o moarte de martir. Nu, El a venit cu scopul final de a muri și învia din nou pentru a elibera omenirea. Moartea Lui *nu* a fost o greșală. Ea a fost planul perfect al lui Dumnezeu. Moartea Lui a fost un sacrificiu și nu un martiriu.

Iuda și Petru l-au trădat pe Isus. Iuda s-a spânzurat; Petru a devenit un mare apostol. Care a fost diferența? Amândoi au înțeles că greșiseră. Iuda și-a înțeles greșeala, dar nu a acceptat iertarea lui Dumnezeu. Vinovăția lui era atât de mare încât el și-a luat viața. Petru "a plâns amar" pentru că L-a renegat pe Domnul la ora judecății. El se lăudase și se fălise că, dacă l-ar părăsi toți pe Isus, *el* nu va face aceasta și că era gata să moară pentru El. Acum stătea cuprins de propria condamnare, un om cu inima zdrobită. Isus știa că Petru era un om sensibil, dar mai știa că Petru avusese nevoie de această experiență. Petru avea multe calități importante dar, atât timp cât avea încredere numai în el, nu putea dobândi nimic de valoare pentru Împărăția lui Dumnezeu. Isus știa că, dacă inima lui Petru nu era schimbată, *cu prima ocazie el putea deveni un Iuda!*

Dar Isus nu ne lasă să rămânem în propria condamnare, atunci când cu sinceritate ne pocăim de păcatele și de greșelile noastre, iar El era gata să-l restaureze pe Petru. Când femeile au venit la mormânt și au descoperit că Isus înviase, un înger le-a spus: "...Dar duceți-vă, spuneți ucenicilor și lui Petru..." (Marcu 16:7).

Isus a trimis un mesaj special pentru Petru, ca să-l încurajeze. Cuvintele Lui au oferit iertare și înțelegere față de Pavel și o promisiune pentru o nouă relație cu Domnul său. Era ca și cum i-ar fi spus: "Nu

contează ce ai făcut Petru, Eu *te iubesc*. Acceptă iertarea Mea și *iartă-te și tu pe tine însuși*". Petru a ieșit de sub belstemul condamnării, devenind un om schimbat.

Atunci când ne condamnăm pentru ceva, aceasta distruge încrederea noastră în Dumnezeu. Nu putem crede într-un mod folositor, deoarece un sentiment de nevrednicie ne stă în față ca o fantomă, barând calea noastră. Nu mult după ce ne-am început lucrarea de slujire, la "Vocea Reînvierii Internaționale", ne-am apucat de emisiunile radio, făcând în fiecare săptămână un program în limba engleză și unul în germană. Ideea era bună, dar sincronizarea pentru a ne angaja în astfel de cheltuieli financiare nu a fost înțeleaptă. În curând am avut o notă de plată atât de mare, de 22.000 DM (7.500 lire), încât nu am găsit nici o modalitate prin care să o putem achita.

Puținii bani care ne veneau nu acopereau cheltuielile, nemaivorbind de plata unei astfel de sume. Luni în șir am asaltat cerul cu rugăciuni și laudă, dar nu am primit nici un răspuns în acest sens. Era greu să luptăm cu condamnarea, pentru că diavolul ne-a spus că noi singuri ne-am băgat în această încurcătură și tot singuri va trebui să și ieșim. Dar Dumnezeu este un Dumnezeu mai îndurător decât diavolul, și vrea să ne ajute să ieșim din greutăți, chiar dacă noi înșine ne-am băgat în ele.

Într-o zi mă găseam în Elveția, iar un pastor m-a rugat să-i duc unei doamne originară din Anglia un aparat de fotografiat și niște cărți, lucruri pe care le lăsase acolo când a fost în concediu în Anglia. Când am plecat cu prima ocazie în Anglia, i le-am înmănat, iar aceea doamnă ne-a invitat la masă. Era creștină și deosebit de interesată de ceea ce făceam cu în Germania. Câteva zile după aceea, doamna ne-a telefonat și ne-a spus că Domnul îi ceruse să ne plătească la amândoi drumul pentru a merge la Fountain Trust Conference, în Newcastle. Ea se rugase, cu puțin timp înainte de sosirea noastră acolo, ca Domnul să o călăuzească cu privire la niște bani pe care ea îi primise ca moștenire. Domnul i-a arătat că trebuie să dea o parte din ei pentru datoria de la radio, datorie despre care citise în buletinul nostru, distribuit prin abonament.

Acești bani împreună cu un alt dar din partea lui Pat Robertson ne-au acoperit cam două treimi din datorie. (Fusesem într-o emisiune de televiziune a lui Pat, cuprinzând discuții creștine - "Clubul 700" - în 1975, în Virginia Beach din SUA). Restul de bani am putut să-i plătim încetul cu încetul. Dumnezeu făcuse un minunat miracol pentru noi, dar aceasta s-a datorat faptului că ne-am lepădat de condamnare și ne-am încrezut în El că va face imposibilul.

Cât este de tragic să vezi mulți creștini care niciodată nu-și dau seama de marea dragoste a lui Dumnezeu pentru ei. Ei sunt născuți din nou, urmându-l pe Isus, dar trăiesc sub apăsarea condamnării și se simt

în permanență nevrednici. În unele biserici, se predică mult despre smerenie și necesitatea de a fi umil, dar adesea se confundă cu "condamnarea". În fața privirilor ascultătorilor se aduce în mod repetat o "Evanghelie care are conștiința păcatului".

Unele dintre cântecele pe care le cântăm vorbesc despre noi ca despre "un vierme în țărână" și "păcătoși netrebnici", iar viața creștină este prezentată ca o "vale de lacrimi" și o "cale cu ghimpi". Deși este adevărat că în ochii lui Dumnezeu noi *am fost* ca niște păcătoși netrebnici, dar acum suntem născuți din nou în familia lui Dumnezeu - "împărați și preoți în Dumnezeu", pentru proprii Lui copii.

În plus, există și încercări prin care trecem, iar viața nu era doar un strat de trandafiri, dar, dacă viața noastră creștină este numai o "vale de lacrimi", atunci am fi fost lipsiți de unele dintre adevărurile vitale ale Bibliei. Unii creștini sunt atât de încovoiați, încât preferă să stea mai degrabă *sub* un scaun, decât *pe* el și să se târască în țărână. Când le strângeți mâna, aceasta pare tot la fel de moale ca o bucată de pește mort! Nu există nici un fel de urmă de viață sau încredere.

În romanul lui Charles Dickens, "David Copperfield", exista un personaj nesuferit pe nume Uriah Heep. Era secretarul unui domn, bun la suflet, dar mai degrabă slab și miop, un anume domn Wickfield. Trăsătura principală a lui Uriah, una despre care îi plăcea întotdeauna să vorbească, era umilința lui deosebită. Frângându-și degetele lungi, descarnate și privind pe furis cu ochii înroșiți, el se lingușea și făcea plecăciuni și își îndoia spatele, spunând: "Sunt atât de umil. Sunt foarte umil".

Cu cât povestea avansează, descoperim că deosebita calitate a lui Uriah de a fi umil nu este autentică. "Cartea lui de rețete culinare", șantajul asupra domnului Wickfield, cruzimea și minciuna, din fericire au fost aduse la lumină înainte să reușească să preia afacerile și să o forțeze pe frumoasa fiică a domnului Wickfield, Agnes, să se mărite cu el, și au dat în vileag starea adevărată a inimii și a gândirii sale.

Deși nu încerc să spun că creștinii care vorbesc mult despre smerenie sunt cu toții ca Uriah Heep, doresc să scot în evidență totuși, faptul că există smerenie adevărată și falsă. Adevărata smerenie nu se dă întotdeauna în vileag, dar nici nu încearcă să se ascundă. Isus nu ne-a spus să ocupăm cele mai bune locuri la o petrecere sau la o adunare, iar în cazul în care am ocupat locul altcuiva, să ne dăm la o parte, simțindu-ne foarte prost. El a spus că ar trebui să ocupăm un loc care să nu fie în capul mesei, iar atunci când merităm un loc mai bun, va veni gazda și ne va conduce ea spre acel loc, în timp ce toți musafirii ne vor observa și ne vor trata cu respect (Luca 14:8-11).

Am auzit povestea adevărată a unei anume doamne, care obișnuia să spună: "Sunt doar o sărmană păcătoasă, să știți." Când a sosit în vizită un predicator, ea a fost printre primii care s-au ținut scai de el, după slujbă, și i-a relatat povestea nenorocirilor ei, sfârșind cu obișnuita ei frază: "Sunt doar o sărmană păcătoasă, să știți."

Într-o seară un predicator care o știa bine și care se cam săturase de ea, i-a chemat pe oamenii care stăteau în jurul lui și le-a spus: "Știți că doamna cutare este o păcătoasă? Nu credeți că a sosit vremea să fie mântuită?"

S-a lăsat o tăcere de mormânt, în timp ce doamna respectivă s-a înroșit de mânie și a început să țipe la pastor. Acesta privind-o cu calm i-a spus: "Păi, tu ne spui aceasta de ani de zile, nu mai este nici o noutate." Și a plecat, lăsând-o singură. Falsa ei smerenie fusese demascată, iar mândria i-a fost călcată în picioare.

Adevărata smerenie va accepta harul și iertarea lui Dumnezeu și se va bucura de ea. Este o insultă la adresa lui Dumnezeu să-i refuzăm oferta și să continuăm să mergem în "nevrednicia" noastră. Neprihănirea Lui este cea cu care ne putem fâli, nu cu a noastră. Știm că numai harul și puterea Lui de a ne susține sunt cele care ne mențin în fiecare zi. A fi "umil" nu înseamnă să fii apăsător de condamnare.

Te-ai simțit vreodată stingherit în momentul în care te-ai întâlnit cu cineva, din cauza unei întâmplări petrecute între voi? Această întâmplare stă între voi și nu te poți simți în largul tău în prezența acestei persoane. Conversația întârzie și nu poți să-l privești în ochi pentru că inima te condamnă. Există un verset în 1 Ioan 3:21 care vorbește despre aceasta, în legătură cu noi și Dumnezeu:

"Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu."

Acest verset schimbă situația, spunând cât de minunat este să venim în prezența lui Dumnezeu, știind că nu este nimic între noi. Fiecare păcat a fost șters cu puterea sângelui lui Isus și avem încredere când ne rugăm - încredere nu în meritele noastre ci pentru că nu ne condamnă inima. Putem veni cu "îndrăzneală la tronul harului ca să avem ajutor la momentul potrivit."

Dar, există situații în care ne simțim condamnați pentru că, într-adevăr ne-am încurcat viața. Am păcătuit și am mers pe drumul nostru propriu. Am trăit după poftele noastre și nu potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Când privim în urmă ne dăm seama că lucrurile ar fi putut să fie altfel, și ne simțim nevrednici, întristați, ratați ca și acel om din poezia lui Robert Burns:

"Peste câmpurile zilei de ieri
 El vine uneori la mine,
 Un băiețandru de la joacă
 Cel ce-obișnuiam să fiu
 Și deși zâmbește cu regret
 Când pe nesimțite se furișează
 Și mă-ntreb de speră ca să vadă
 Omul care aş fi putu să fiu odată."

Există numeroși oameni în Biblie a căror viață ar fi putut să fie alta. A fost regele Saul, care a început atât de bine ca și rege al Israelului, dar care a murit din cauza propriei spade, respins de Dumnezeu.

A mai fost și Ghehazi, servitorul lui Elisei. El a trăit zi de zi cu acest om a lui Dumnezeu, iar miracolele erau un lucru deja obișnuit. Totuși, inima lui nu a fost mișcată. El nu dorea să cunoască puterea lui Dumnezeu în propria lui viață, îndepărtând această ocazie favorabilă. Lăcomia și minciuna au pus stăpânire pe el, iar Dumnezeu l-a pedepsit înbolnăvind-l de lepra de la Naaman.

Anania și Safira, în toiul trezirii, când în fiecare zi s-au adunat mii de oameni, au crezut că pot să-l mintă pe Duhul Sfânt. Trupurile le-au fost duse afară - Dumnezeu i-a lovit de moarte.

Dar pentru voi cei care poate tânjiți după bărbatul și femeia care "ați fi putut fi", există o cale de rezolvare. Dumnezeu a promis să "vă răsplăti anii pe care i-au mâncat lăcustele". Fizic nu putem da ceasul înapoi, dar Dumnezeu are căi de a întoarce aceiași ani și de a face ca anii care urmează să fie mai buni decât cei care au fost înainte. Dacă acei ani trăiți în păcat au avut consecințe groaznice, rugați-vă pentru înțelepciunea lui Dumnezeu. El vă va arăta cum să ieșiți din această situație.

Nu stați prinși în capcana condamnării. Ieșiți chiar astăzi, scuturați-vă de orice fel de urmă de vină care se ține de voi și învățați să mergeți în lumina iertării lui Dumnezeu. Isus nu numai că ne iartă păcatele trecutului, dar El rupe și puterea păcatului din viața noastră. Primiți aceasta prin credință. *Credeti* că blestemul condamnării este rupt și că sunteți liberi să trăiți așa cum a avut Dumnezeu intenția să fiți.

Ce vă cere Domnul? "...să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău" (Mica 6:8). El ne va da și capacitatea ca să facem aceasta!

Un psalm pentru cei care își fac griji

În ediția din decembrie 1964 a revistei Reader's Digest, am dat peste următorul articol:

PĂSTORUL ȘI PSALMUL

de James Wallace

Retipărit cu permisiunea revistei Reader's Digest

Bătrânul Fernando D'Alfonso a fost un păstor basc, unul dintre cei mai buni din ținut. Și cu siguranță că era așa, pentru că înaintea lui existau 20 de generații de păstori iberici. Dar D'Alfonso era mai mult decât un păstor: el era patriarhul breslei sale, ale căror tradiții și secrete au fost înmânate din generație în generație. El era plin de legende, misterele și zelul religios al meleagurilor sale natale.

Am stat împreună cu el sub cerul limpede și înstelat, în timp ce oile lui dormeau în culcușul lor lângă o baltă sclipitoare. Pe când ne pregăteam să ne înfășurăm în paturile noastre, el a început o dizertație într-un jargon grec și basc. Când a terminat, l-am întrebat ce anume a spus? Drept răspuns a început să-mi recite Psalmul 23. Acolo și atunci am aflat interpretarea literală a păstorului cu privire la această frumoasă poezie.

"David și strămoșii lui," spunea D'Alfonso, "cunoșteau oile și căile lor, iar David a tălmăcit meditația oilor în cuvinte simple. Repetarea zilnică a acestui psalm îi făcea pe păstori mândri de meseria lor. Breasla noastră consideră acest poem ca pe o piatră călăuzitoare. Pentru noi psalmul este fortăreața noastră, atunci când zilele sunt fierbinți sau furtunoase, când nopțile sunt întunecate și când ne înconjoară animalele sălbatice. Multe dintre versurile lui sunt afirmații ale cerințelor și ale datorilor simple ale păstorului din Țara Sfântă, indiferent dacă trăiește astăzi sau dacă a avut aceeași meserie cu 6.000 de ani în urmă. Fiecare expresie din psalm are un înțeles bine cunoscut nouă."

DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU; NU VOI DUCE LIPSĂ DE NIMIC

"Oile știu instinctiv," a spus D'Alfonso, "că înainte să se culce de noapte, păstorul le-a plănuțit deja locul unde să pască, a doua zi dimineața. S-ar putea să le ducă pe aceleași dealuri: s-ar putea să meargă pe altă

pășune. Ele nu își fac griji. Călăuzirea lui a fost bună în trecut și ele au încredere în viitor, pentru că știu că el are în vedere binele lor."

EL ÎMI DĂ ODIHNĂ ÎN PĂȘUNI VERZI

"Oile pășunează de pe la ora 3.30 dimineața până la ora 10. Apoi se întind pentru trei sau patru ore ca să se odihnească" spunea D'Alfonso. "Atunci când rumegă mulțumite hrana, păstorul știe că ele se îngrășă. În consecință, un păstor bun își scoate turmele în primele ore pe ierburi sălbătice, mergând tot înainte în timpul dimineții, spre locuri tot mai bogate și mai gustoase, ca apoi să revină într-un loc umbros pentru odihna de dinainte de amiază, a pășunii verzi cu iarba cea mai bună din zi. Oile care se odihnesc în aceste minunate împrejurimi, se simt mulțumite."

ȘI MĂ DUCE LA APE LINIȘTITE

"Orice păstor știe, a spus bascul, că oile nu obișnuiesc să bea din apa care elipocește. Sunt multe izvoare mici, sus pe dealurile Țării Sfinte, ale căror ape curg la vale pentru a se evapora în soarele deșertului. Deși oile au nevoie de apă, ele nu vor bea din aceste izvoare care curg repede. Păstorul trebuie să găsească un loc unde rocile sau eroziunea au format o mică baltă, altfel el trebuie să facă cu mâinile lui o adâncitură suficientă pentru a ține acolo cel puțin o găleată de apă."

ÎMI ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL ȘI MĂ CĂLĂUZEȘTE PE CĂRĂRI DREPTE, DIN CAUZA NUMELUI SĂU

"În Țara Sfântă", a urmat D'Alfonso, "fiecare oaie își ocupă locul ei de pășunat dimineața și își menține aceeași poziție pe parcursul întregii zile. O dată pe zi, totuși, fiecare oaie își părăsește locul și se duce la păstor. Atunci păstorul își întinde mâinile și freacă nasul și urechile animalului, îi scarpină bărbia, îi șoptește cu dragoste la ureche. Între timp, oaia se freacă de piciorul lui, sau dacă păstorul stă jos, îl ciugulește de ureche și își freacă obrazul de fața lui. După câteva minute de astfel de părtășie cu stăpânul, oaia se întoarce la locul ei, de unde se hrănește."

CHIAȚĂ DACĂ AR FI SĂ UMBLU PRIN VALEA UMBREI MORTII, NU MĂ TEM DE NICI UN RĂU, CĂCI TU EȘTI CU MINE. TOIAGUL ȘI NUIAUA TA MĂ MÂNGĂIE.

"În Palestina există o Vale a Umbrei Morții adevărată și orice păstor din Spania până în Dalmația o cunoaște. Este la sud de șoseaua Ierihonului care duce de la Ierusalim la Marea cea Moartă, un defileu îngust prin lanțul muntos. Condițiile de climă și cele de pășunat îl obligă

pe păstor să treacă prin această vale în fiecare an, pentru o hrană adecvată cu sezonul.

Valea are o lungime de patru mile și jumătate [7,2 km - n.tr.]. Pereții laterali sunt pe alocuri aproape drepi, de peste 1500 de picioare înălțime [460 m - n.tr.], iar la poale sunt doar 12 picioare lățime [3,66 m]. Este periculos să mergi prin vale, pentru că fundul ei are fâgașuri de șapte sau opt picioare adâncime [2,1 - 2,4 m]. Cărarea existentă pe stânca dură este atât de îngustă în multe locuri, încât o oaie nu se poate întoarce pe loc, și există o lege nescrisă a păstorilor, ca turmele să urce valea la orele dimineții și să coboare spre seară, pentru ca turmele să nu se întâlnească în defileu.

Cam la jumătatea văii, drumul trece de pe o parte pe cealaltă într-o porțiune unde calca este tăiată în două de un șanț de opt picioare adâncime [2,4 m]. O parte a șanțului este mai înaltă decât cealaltă cu aproximativ 18 [oli] [45 cm]. Oile trebuie să sară peste ea. Păstorul stă la această falie și înduplecă sau forțează oile să sară. Dacă o oaie alunecă sau cade în această falie, este pusă în funcțiune nuiuaa păstorului. Nuiuaa, în stilul vechi, avea o curbura la capăt care înconjura gâtul unei oi mari sau mijlocul unei oi mai mici, iar animalul este ridicat fără accidente. Dacă se folosește un toiag modern mai îngust, oaia este prinsă cam din zona picioarelor și apoi este ridicată pe potecă.

În umbrele văii stau la pândă mulți câini sălbatici, care caută prada. Păstorul care știe bine cum să arunce toiagul, îl folosește ca o armă. Astfel că oile au învățat să nu le fie frică de nici un rău în Valea Umbrei Morții, pentru că acolo este stăpânul lor care le apără de rele."

TU ÎMI PREGĂTEȘTI O MASĂ ÎNAINTEA VRĂJMAȘILOR MEI.

"Ceea ce vrea să spună David aici este simplu," a continuat păstorul, "atunci când se cunosc condițiile locului de pășunat ale oilor, din Țara Sfântă. Abundă plantele otrăvitoare care sunt fatale pentru animalul care se hrănește cu nutreț verde. În fiecare primăvară păstorul trebuie să fie în permanență atent. Când găsește acele plante otrăvitoare, el își ia săpăliga și merge înaintea turmei, scoțând fiecare tulpină și rădăcină pe care le-ar putea vedea. Pe când scoate rădăcinile, el le întinde pe jos, pe mici ruguri de piatră, unele din ele fiind construite de păstori din vremea Vechiului Testament, iar până dimineața sunt suficient de uscate ca să ardă. Când pășunea nu mai are plante otrăvitoare, oile sunt conduse acolo și, în prezența plantelor otrăvitoare, dușmanii lor, ele mănâncă acolo în liniște."

IMI UNGI CAPUL CU UNTDELEMN ȘI PAHARUL MEU ESTE PLIN DE DĂ PE DEASUPRA

La fiecare țarc de oi există un vas mare de pământ cu untdelemn de măsline și un vas mare cu apă. În timp ce oile intră acolo pentru a înnopta, ele sunt conduse la o poartă. Păstorul își pune nuiuaa chiar în partea de sus a porții, chiar deasupra spatelui oilor. În timp ce trece fiecare oaie, el le cercetează repede să nu aibă ierburi negre în urechi, ghimpi pe falcă sau lacrimi în ochi, datorate prafului sau zgârieturilor. Când sunt descoperite astfel de lucruri, el lasă să cadă nuiuaa pe spinarea oii și o trage afară din rând.

Rănilor fiecărei oi sunt curățite cu grijă. Apoi păstorul își vâra mâna în uleiul de măsline și unge rana. În vasul cu apă este afundată o cană mare, care este ținută rece prin evaporarea din vasul fără smalt [jurciur - n.r.], ca apoi să fie scoasă - niciodată doar pe jumătate, ci așa încât să dea pe deasupra. Oaia își afundă nasul în apă până la ochi dacă are febră, și bea până se înviorcă bine.

Când toate oile se odihnesc, păstorul își pune la îndemână toiagul, în cazul în care ar avea nevoie de el pe timpul nopții. Apoi se înfășoară în straiul lui de lână și se întinde de-a curmezișul intrării, cu fața la oi, pentru odihna de noapte.

„Deci,” a încheiat D'Alfonso, „după toată grija și protecția care i-a acordat-o păstorul, oaia poate foarte bine să vorbească de una singură în amurg, după cum este transpus în cuvinte de David:

DA, FERICIREA ȘI ÎNDURAREA MĂ VOR ÎNSOȚI ÎN TOATE ZILELE VIETII MELE ȘI VOI LOUI ÎN CASA DOMNULUI ZILE ÎNDELUNGATE.”

©1988 The Reader's Digest

Acest articol mi-a oferit o mai bună înțelegere a păstorului și a oilor lui.

Poate că nici un alt psalm nu a fost atât de des citat și îndrăgit de-a lungul secolelor ca Psalmul 23, scris de David, ciobănașul.

David, care ulterior a devenit cel mai mare rege a Israelului, din urmașii căruia s-a născut Isus Mesia, a avut un început smerit. El a păstorit pe dealurile palestiniene turma de oi a tatălui său, ajungând să-L cunoască pe Dumnezeu lui și învățând lecții care i-au dat mai târziu capacitatea să se conducă pe el și pe alții.

Îmi place să citesc și să meditez asupra psalmului lui David în felul acesta:

DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU. Nu trebuie să mă îngrijorez. Nu trebuie să mă îngrijorez pentru hrană, pentru că El mă conduce pe pășuni verzi. Nu trebuie să fiu neliniștit pentru apă, pentru că El mă conduce lângă ape liniștite.

Sufletul meu se poate odihni fiind asigurat că El mă va pune pe picioare. Iar călăuzirea pe căile dreptății este tot a mea. Drumul prin Valea Umbrei Morții nu trebuie să mă facă să-mi fie frică de rău, pentru că El este cu mine. Nuiuaa și toiagul Lui sunt dovada grijii Sale pentru Mine.

Nu trebuie să mă îngrijorez de dușmanii mei pentru că El îmi întinde o masă în fața ochilor lor. Ungerea Lui îmi acoperă capul - paharul meu se revărsă.

Sunt sigur că în permanență voi fi însoțit numai de lucruri bune - bunătatea și îndurarea Lui - atâta timp cât voi trăi. Într-o zi fără griji voi părăsi această viață pentru a merge și a locui cu El în gloria Lui, pentru a mă bucura de binecuvântările Lui pentru veșnicie, fără sfârșit.

Domnul este păstorul meu deosebit. El nu este doar un păstor preocupat numai de oi, ci se îngrijește de mine - oaia lui deosebită.

Nu sunt doar o oaie obișnuită, care are nevoie numai de apă și iarbă. Am nevoie de mult mai multe. Am nevoie de haine pe care să le port, de hrană pe care să o mănânc, de încălțăminte cu care să merg. Am nevoie de un loc în care să locuiesc, o casă, o cameră... Am nevoie de bani, am nevoie să călătoresc, am nevoie de bilet de autobuz, de o mașină... Am nevoie de bani pentru încălzire, am nevoie de bani pentru soția mea, pentru hainele ei. Am nevoie de bani pentru copiii mei - pentru încălțăminte, hrană, educație, pentru toate nevoile lor.

Am nevoie de bani ca să fac lucrarea Ta. O, Doamne, după cum vezi, sunt o oaie cam costisitoare pentru Tine. Câteodată mă întreb dacă îți poți permite cu adevărat să mă întreții. Cu cât mă gândesc mai mult la aceste lucruri, mă asaltează îngrijorările. Neliniștile mele mi-ar da sentimentul că Tu nu poți împlini toate nevoile mele.

Când mă gândesc că ai milioane de oi ca mine - unele au chiar mai multe nevoi decât mine - mintea mea mică renunță să se mai întrebe cum le rezolvi Tu cu adevărat pe toate.

Apoi încep să înțeleg că Tu nu ești doar un păstor obișnuit. *Tu ești Creatorul, Dumnezeu oilor: ești nelimitat!*

Încep să pricep că totul, da, totul din lumea aceasta îți aparține. Acum pot să stau liniștit, știind că Tu ești cel care are în continuare grijă de viața mea. Așa cum o oaie obișnuită nu poate să-l înțeleagă pe păstor, tot așa nici eu nu pot înțelege pe deplin toate căile Tale pe care mă porți. Oaia obișnuită are încredere în păstor, știind că vrea ce este mai bun

pentru ea. Tot astfel am și eu încredere în Tine, anume că vrei să faci numai ce este mai bine pentru mine.

Arunc toate grijile și neliniștile mele asupra Ta, pentru că Tu ești mai înțelept decât mine. Ți accept propunerea de a te îngriji pentru mine. Pot zburda cu un miel plin de bucurie, pentru că Domnul m-a făcut atât de fericit încât pot merge de parcă plutesc. Poverile îngrijorării au dispărut. Mi le-am schimbat în favoarea *vieții Lui* - o viață FĂRĂ GRIJI.

Cu siguranță că lucrurile bune din viață - asigurarea permanentă că El se va îngriji în pentru mine atâta timp cât voi trăi, prin îndurarea Sa nesfârșită - El îmi cunoaște slăbiciunile, El știe cât de mult doresc să-i fiu pe plac și să nu mă îngrijorez, deși adesea *nu* reușesc - îndurare, care se reînnoiește în fiecare dimineață. Harul Lui dăinuie nu numai pentru viața aceasta, ci și pentru veșnicie.

El mă scoate din grijile mele prin grija Lui. Pot să stau liniștit pentru că El poartă toate grijile mele. El mă conduce pe calea Lui - *cale lipsită de griji*.

Îl las pe păstorul meu să se îngrijească pentru toate lucrurile pe care nu le pot face eu. Desigur, și eu îmi voi face partea mea. Voi munci, îmi voi face planuri, mă voi ruga - dar în mod voit îi voi lăsa Lui partea mea de griji; pentru că El S-a îngrijorat atât de bine în trecut pentru mine. El s-a îngrijorat bine pentru milioanele de oameni de-a lungul secolelor și nu văd nici un motiv, pentru care nu ar face un lucru bun în privința grijilor și pentru mine.

El mi-a luat *toate* grijile la cruce, și *a învins-o pe fiecare*, fiecare...dintre ele. *El le-a făcut să fie chiar ale Lui!* Îmi dau scama că Isus, Păstorul meu, este cu mult mai înțelept decât mine. Eu sunt doar oaia Lui; El este Creatorul tuturor lucrurilor, și Creatorul meu.

Mă bucur că El este păstorul meu. Acum pot să duc o viață lipsită de griji, pentru că i-am dat voie păstorului meu să-mi ia toate neliniștile; toate temerile, toate îngrijorările - cele trecute, prezente și viitoare - și deci sunt *liber* cu adevărat și trăiesc așa cum m-a creat El ca să trăiesc.

Mă pot concentra ca să duc o viață care să-i facă Lui plăcere. Pot să-mi folosesc toate energiile ca să-i slujesc Lui - în loc să le irosesc îngrijorându-mă.

Voi continua să duc o viață fără griji, până când, într-o zi fără griji, Îl voi vedea în fața mea. Știu că mă va primi ca acasă, de vreme ce El a plătit un preț atât de mare - prețiosul Lui sânge, însăși viața Lui pentru mine; iar eu voi putea să privesc cu uimire, uluire și în închinare cum *S-a îngrijit El pentru mine*.

Mă voi închina stând la picioarele Lui, rămânând fără cuvinte, pentru că Isus a făcut un lucru atât de minunat pentru mine, purtându-mi de grijă.

EPILOG

Un student a văzut în vitrina unei librării un anunț: "Această carte vă va scăpa de jumătate din muncă." Impresionat, tânărul a alergat înăuntru și a spus:

"Repede dați-mi două cărți din acestea!"

Această carte, "*Biruința peste griji*", nu vă va face *toată* treaba, nu vă va acorda *toată* învățătura, dar vă va fi de un real ajutor în a vă scoate din "Deșertul Îngrijorării", în Țara Promisă de Dumnezeu, Țara Încrederii.

V-am ajutat să porniți pe acest drum lipsit de griji, dar va trebui să continuați să mergeți singuri pe această cale. Înaintarea voastră depinde de propria voastră determinare, credință și dorința de a merge pe calea lui Dumnezeu, pentru a putea descoperi răspunsuri la probleme. Nimeni nu poate mânca în locul vostru, voi singuri trebuie să mâncați. Nimeni nu poate să meargă pe acest drum în locul vostru, indiferent cât de mult ar dori să vă ajute. Se va ajunge la un punct de unde va trebui să mergeți singuri, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Persoana care stă în pasivitate, curând va stagna. Săptămâna trecută am servit o masă bună dar și *astăzi* trebuie să mănânc ca să-mi mențin trupul puternic. Pâinea de ieri nu îmi poate satisface foamea de astăzi.

Așa încât nu împrumutați bucuria sau necazul zilei de mâine, ci trăiți-o pe cea de astăzi la întreaga capacitate. Învingeți-vă grijile, pentru că astfel veți deveni capabil să duceți o viață creativă - să duceți o viață așa cum, într-adevăr, a avut-o Dumnezeu în vedere pentru voi. Îngrijorarea este un lux pe care nu ni-l putem permite!

Niciodată vreo problemă, vreo nevoie nu va fi mai mare decât puterea lui Isus de a vă ajuta. Nu vă duceți poverile de ieri sau de mâine pe umerii zilei de astăzi. Trăiți fiecare zi în parte în felul ei. Când vă priviți în oglindă, în fiecare dimineață, zâmbiți-vă și spuneți-vă:

"Cu ajutorul Domului Isus Hristos refuz să mă necăjesc și să-mi fac griji. Nu mă voi îngriji pentru... (numiți problema). Îngrijorarea nu mă va apăsa și nu mă va domina pentru că Isus se îngrijează în locul meu și îmi poartă de grijă. Iar pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, îmi va păzi inima și gândurile în Hristos Isus..."

Spuneți "Adio" îngrijorărilor și nu "La revedere" - doar nu vreți aceasta, nu-i așa?

Hai-deți, răsfățați-vă - începeți să duceți o viață fără de griji!